

ΟΗΣΑΥΡΟΣ

№157
ΔΡΧ.6

5

14

Κ. Π. ΚΑΡΥΩΝ Α.

ΑΙ ΚΟΣΜΙΚΑΙ ΕΠΙΔΡΑΣΕΙΣ κατά την εβδομάδα από 6 - 12 'Ιουνίου έχουν ως ακολούθως:

- 1) Διά τας υποθέσεις και τας επιχειρήσεις σας: 12 - 3.15 μ.μ. της Τρίτης (10), 8 - 9 μ.μ. της Πέμπτης (12).
- 2) Διά τὰ χρηματικά ζητήματα: 2 - 4 μ.μ. της Παρασκευής (6), 10 - 11 μ.μ. του Σαββάτου (7), 11.30 - 2 μ.μ. της Πέμπτης (12).
- 3) Διά τὰ τυχερά παιχνίδια: 2.45 - 5 μ.μ. του Σαββάτου (7).
- 4) Διά την αγοράν λαχείων: 6 - 7 μ.μ. του Σαββάτου (7), 11 - 1 μ.μ. της Κυριακής (8).
- Δευτερευόντως 9 - 10 π.μ. της Τετάρτης (11) και 5.45 - 8 μ.μ. της ίδιας ημέρας.
- 5) Διά τὰς αίσθηματιώδεις συναντήσεις: 6 - 8 μ.μ. του Σαββάτου (7), 10.30 - 3.30 μ.μ. της Κυριακής (8), 8.45 - 11 μ.μ. της Τετάρτης (11).
- 6) Διά γάμους ή αρραβώνες: 3 - 4 μ.μ. του Σαββάτου (7), 10.45 - 1 μ.μ. της Κυριακής (8).
- 7) Διά τὸ μέλλον σας: 11 - 1 μ.μ. του Σαββάτου (7), 10 - 1 μ.μ. της Τετάρτης (11).

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ
ΤΟΥ ΔΟΚΤΟΡΟΣ ΚΑΜΑ

ΟΙ ΑΠΕΥΘΥΝΟΜΕΝΟΙ ΠΡΟΣ Τὸν Δόκτορα Κάμα πρέπει ἀπαραιτήτως ν' ἀναφέρουν α) τὸ ἔτος γεννήσεως, β) τὸν μήνα, γ) τὴν χρονολογίαν τοῦ μηνός, δ) τὴν ἡμέραν καὶ εἰ δυνατόν τὴν ὥραν. Αἱ ἐπιστολαὶ δέον νὰ συνοδεύωνται ἀπὸ γραμματόσημα ἀξίας 50 γρ. 5 διὰ τὴν ἀπάντησιν, θὰ διευθύνωνται δὲ «Πρὸς τὸν Δόκτορα Κάμα» - διὰ τὸν Δόκτορα Κάμα - δδὸς Σανταροῦζα 5, Ἀθήνας.

ΑΤΥΧΗ ΣΑΝΤΑ ΝΑΥΤΙΚΟΝ.

— Σὰς ἐδοικα ἤδη διὰ σημειώματος, τὸ ὅποιον ἀφῆκα εἰς τὸ γραφεῖον τὰς διευκρινίσεις καὶ συμπληρωματικὰς πληροφορίες τὰς ὁποίας μοῦ ἐξητήσατε διὰ τὸν ἑαυτὸν σας. Σὰς ταύτας καὶ πάλιν εἰς τὸν μέλλον νὰ ἐγκαταλείψετε τὴν ὑπόθεσιν ἢ ὅποια σὰς ἀφορᾷ. Παρὰ τὸ γεγονός, ὅτι θὰ καθύστερῃσιν πολλὰ, ἡ λύσις τῆς θὰ εἴναι ἱκανοποιητικὴ. Σὰς χαρακτηρίζει ἡ αἰσιοδοξία καὶ ἡ δραστηριότης. Τὰ δύο αὐτὰ ἐφόδια εἶναι ἀρκετὰ διὰ νὰ συνεχίσετε τὸν δρόμον σας. Ὁ υἱὸς σας χαρακτηρίζεται ἀπὸ μίαν ἀποκλειστικότητα καὶ μίαν προσήλωσην εἰς ὁρισμένας ἰδέας. Εἶναι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ προοδεύουν θραύτως, ἀλλ' ἀσφαλῶς. Εἰς τὴν ἀρχὴν θὰ ἔχη μερικὰ καθυστερήσεις. Ἡ συνάντησίς σας μαζί του θὰ θρασύνῃ. Ἡ κόρη σας ἔχει τολμὴν καὶ ἀποφασιστικὴν ἰδιοσυγκρασίαν. Εἶναι δὲ μὴς λοχυρογνώμων καὶ τὴν χαρὰ κτηρίζει μὴ τὰς αἰτίας ἐπιβολῆς. Θὰ νυμφευθῇ εἰς νεανίαν ἡλικίαν καὶ τὸν αἰσθηματικὸν καὶ κοινωνικὸν θέσις καὶ πρόδοι ἐπὶ τοῦ οἰκονομικοῦ πεδίου. Ἐκ μέρους τῶν παιδιῶν σας θὰ συναντήσετε ἀπογοήτην καὶ ἀφροσύνην. Αἱ προσδοκίαι σας δι' αὐτὰ θὰ ἐκπληρωθῶν. Μία νέα ζωὴ θὰ ἀρχίσῃ δι' ὅλους μετ' ὁλίγον.

ΑΓΝΗΝ 1541. — Νὰ μοῦ στείλατε, ἐάν σας εἴναι δυνατόν, τὴν ἡμερομηνίαν γεννήσεως τοῦ φίλου σας, ὑπενομιζόντος μου συγχρόνως καὶ τὴν ἰδικήν σας. Γενικῶς, ὁ γάμος σας θραύνει. Θὰ πραγματοποιηθῇ κατόπιν αἰσθηματικῶς, θὰ συναντήσετε ὅμως πολλὰς δυσκολίας καὶ ἀναβολὰς. Εἰσθε ἰσχυρὸς καὶ ἀντοχὸς καὶ, ὡς ἀνθρώπος, πολλὰ στενοχώρας καὶ,

μολοντί καλὴ κατὰ θάλασσαν, δὲν καταπορεύετε νὰ δημιουργήσετε γύρω σας συμπαθείας. Ἡ οἰκονομική σας κατάσταση θὰ σὰς ἀποαχολήσῃ σφοδρῶς, διότι δὲν παρουσιάζει σύντομον βελτίωσιν. Ἡ ὑγεία σας εἶναι ἀσταθῆς. Ἀπὸ σὰς ἔξωρ τάται νὰ τὴν σταθεροποιήσετε καὶ νὰ καλυτερεύετε συγχρόνως τὴν ὁλὴν ζωὴν σας.

ΖΙΤΑΝ 1154. — Θὰ ἔχετε πρῶτον ἑρωτικές περιπετείας εἰς τὴν ζωὴν σας. Δὲν ἀποδίδω μὲγάλην σημασίαν εἰς τὸν σημερινόν σας αἰσθηματικόν. Ὁπωσδήποτε, ἐάν σας εἴναι δυνατόν, στείλατε μοῦ τὴν ἡμερομηνίαν γεννήσεως τοῦ προσώπου τοῦ ὁποίου σὰς ἐνδιαφέρει. Ὁ χαρακτήρ σας παρουσιάζει πολλὰς ἐνδιαστάσεις καὶ ἀνταρθεσίας. Αἱ ἐκὼς λύσεις σας εἶναι ἀναιδέες καὶ ἀσταθεῖς. Μερικοὶ κίνδυνοι ἀποκλίνονται. Πρέπει νὰ προσέχετε. Θὰ ὑποφέρετε ἀπὸ ἀσθενεῖς μάλλον συγνῶς, ἀλλ' ὄχι σοβαρῶς. Ἡ ζωὴ θὰ σὰς δυσκολοῦσιν εἰς τὰ πρῶτα σας ἔτη, θὰ καλυτερεύσῃ ὁμως πολλὰ εἰς τὸ μέλλον.

ΗΦΑΙΣΤΟΝ Β, Γ, 16. Πειραιᾶ. — Νὰ βελτιώσετε τὸν χαρακτήρα καὶ τὰς σχέσεις πρὸς τὸν περιβάλλον σας. Εἰσθε ὀξύθυμος καὶ βίαιος. Παρασύρεσθε ἀπὸ τὰς ἐντυπώσεις τῆς στιγμῆς καὶ δὲν ἐπιχειρεῖτε τίποτε τὸ συνεχές καὶ τὸ σθερόν. Θὰ ἔχετε πολλὰς ἑρωτικές περιπετείας, αἱ ὁποῖαι θὰ σὰς ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὸν δρόμον σας καὶ θὰ καθυστερήσουν τὴν ἐξέλιξίν σας. Θὰ νυμφευθῆτε εἰς νεανίαν ἡλικίαν ἐξ ἑρώτος. Οἰκονομικὰ κατὰστασις δυσκόλος. Θὰ καλυτερεύσῃ σὺν τῷ χρόνῳ. Γενικῶς σὰς λέγω ὅτι πρέπει νὰ τακτοποιήσετε τὴν ζωὴν σας καὶ νὰ ἐφαρμόσετε ἕνα σύστημα συνεχούς καὶ σταθερῆς ἐργασίας.

Μ. Ν. Α. Καλὸν χωρίον Λεύκας. — Διεπράξετε ἕνα μεγάλο σφάλμα, τὸ ὅποιον θὰ σὰς στοιχίσῃ εἰς ὁλόκληρον τὴν ζωὴν. Δυστυχῶς, δὲν βλέπω περιπτώσιν ἀπατηλῆς τοῦ φίλου σας. Εἶναι ἕνα ἐνδεχόμενον τὸ ὅποιον δὲν πρέπει νὰ ἐλπίζετε, ἐάν δὲν θέλετε νὰ φερίετε περισσοτέρον τὴν ζωὴν σας. Ὁ φίλος σας ἔχει στρέψει ἄλλοῦ πλὴν τὴν προσοχὴν του καὶ αὐτὸ ἀπαιτεῖ θεαλαίαν τὸ κατὰ τὸν καιρὸν. Φροντίστε νὰ δημιουργήσετε μίαν ἡμερονίαν ζωῆς καὶ ἀφοσιωθῆτε εἰς τὸ παθὶ σας, ποῦ ἀποτελεῖ τὴν μοναδικὴν παρηγορίαν γιὰ σὰς. Περιπτώσιν γάμου δὲν βλέπω. Ἀποφεύγετε πρὸς τὸ παρὸν τὴν συνάψιν νέας ἐρωτικῆς σχέσεως.

ΟΝΕΙΡΟΝ ΑΓΑΠΗΣ. — Ἡ ζωὴ σας εἶναι γεμάτη ἀπὸ καθύστερήσεις καὶ ἀναβολὰς. Ὁ γάμος σας θραύνει ἀκομή. Πάντως θὰ πραγματοποιηθῇ κατόπιν αἰσθηματικῶς. Δὲν μπορὺ δυστυχῶς νὰ σας πῶ τίποτε διὰ τὸ πρῶτον που μοῦ γράφετε, ἐάν δὲν μοῦ στείλετε τὰ στοιχεία τῆς γεννήσεώς του. Ἡ ζωὴ θὰ σὰς καυράσῃ ἐπὶ ἕνα διάστημα ἀκομή, ἀκολούθως ὅμως θὰ παρουσιάσῃ μίαν ἀξίολογον θελήσιν, ἰδίως ἐπὶ τοῦ οἰκονομικοῦ καὶ τοῦ κοινωνικοῦ ἐπιπέδου. Πρέπει συνεπῶς νὰ κάμετε ὑπομονὴν καὶ νὰ στρέψετε τὰς ἐλπίδας σας πρὸς μίαν καλυτέραν αἰών. Καταπολεμήστε τὴν νευρικότητα καὶ καλλιεργήστε τὴν καλαισθησίαν σας.

ΘΕΛΩ ΚΑΤΙ Σ. Α. — Δυστυχῶς, δὲν μοῦ παρέχετε κανένα στοιχεῖον διὰ τὸν φίλον σας. Ὁπωσδήποτε ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα βλέπω εἶναι τὰ ἑξῆς: Εἰσθε ἰσχυρὸς καὶ ἀντοχὸς καὶ ἀποφασιστικὸς καὶ αἰσθηματικὸς, διακρίνω μάλιστα ἀπὸ σὰς μίαν καλλιτεχνικὴν διάθεσιν, ποῦ εἶναι ὅμως ἀόριστος καὶ ἀκαλλιεργητός. Ἡ αἰσθηματικὴ πλευρὰ θὰ παύσῃ σημαντικὸν ρόλον εἰς τὴν ζωὴν σας. Πρέπει νὰ προσέχετε, διότι ἔχετε ἀδύνατον χαρακτήρα. Θὰ δοκιμάσετε μερικάς ἐναντιότητες. Διὰ τὸ σημερινόν σας αἰσθηματικὸν βλέπω καμμίαν σύντομον ἐξέλιξιν. Ὁ γάμος σας θὰ πραγματοποιηθῇ θραύτως, πάντως δὲ εἰς νεανίαν ἡλικίαν κατόπιν αἰσθηματικῶς. Ἡ ζωὴ θὰ σὰς εὐνοήσῃ εἰς τὸ μέλλον πολὺ. Θὰ καταλάβετε καλλίστην κοινωνικὴν θέσιν καὶ οἰκονομικῶς θὰ εὐμερῆσετε.

ΚΑΤΕΡΙΝΑΝ ΧΕΡΜΠΟΥΡΝ.

— Εἰσθε ἀπὸ τοὺς τύπους εἰς τοὺς ὁποίους ἡ ἐπιτυχία θραύνει, ἀλλ' εἶναι θεαλαί. Ἐπὶ τοῦ καλλιτεχνικοῦ ἐπιπέδου, θὰ σημειώσετε σφοδρὰς ἐπιτυχίας καὶ θὰ διακριθῆτε. Εἰς τὰ ἐρωτικά ζητήματα θὰ συναντήσετε πολλὰς ἐναντιότητας καὶ θὰ δοκιμάσετε πικρίας καὶ ἀπογοητεύσεις. Ἐλλείψας κατανοήσεως ἐκ μέρους τοῦ περιβάλλοντός σας. Πολλὰ ἀναιδέα εἰς τὴν οἰκονομίαν σας, αἱ ὁποῖαι δηλητηριάζουν τὴν ζωὴν σας καὶ ἐμπράζουσιν τὴν εὐδοκίαν τῆς ψυχῆς σας. Περιπτώσιν γάμου πρὸς τὸ παρὸν δὲν ὑπάρχει. Ὑγεία καλὴ. Αἰσθηματικῶς, ὡρῶς κυναῖν. Ἡμερὰ Παρασκευῆ, ἁριθμὸς 8.

Χ. Ψ. Ω. — Εἰσθε ἰσχυρὸς καὶ ἀντοχὸς καὶ ἀποφασιστικὸς ἀπὸ τὸν πρῶτον τύπον. Σὰς χαρακτηρίζει ἕνα πνεῦμα ρουτίνας. Ἐκείνα τὰ πολὺ καλὰ νὰ ἐκλέξετε τὸ ὑπὸ ἀληθινὸν σθένος, διότι δὲν εἰσθε πλεονάζοντες διὰ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ πάλιν. Αἱ πρόδοί σας θὰ εἴναι θραύσαι καὶ περιωρισμένα, ἐφ' ὅσον δὲν ἀποποιεῖσθε τὴν νωθρότητα καὶ τὴν ἀπολίαν ποῦ σας διακρίνει. Δὲν βλέπω τίποτε τὸ αἰσθηματικὸν ἐπὶ τοῦ αἰσθηματικοῦ πεδίου. Δὲν εἰσθε ἰκανὸς γιὰ μετὰ τὰ κατὰ τὰς αἰσθηματικὰς. Θὰ νυμφευθῆτε εἰς νεανίαν ἡλικίαν καὶ θὰ συναντήσετε γάμον οἰκονομικῶς ἐπιπορευλὴν. Γενικῶς, ἡ ζωὴ σας θὰ εἴναι πολὺ ἡμερὰ καὶ ὁμαλὴ.

ΜΗ ΜΟΥ ΑΙΤΙΩΝ. — Εἰσθε ἀκριβὸς καὶ τυπικὸς καὶ τακτικὸς κατὰ τὸν ὑπερβολικόν. Ἡ ἀτμόσφαιρα ποῦ δημιουργεῖτε γύρω σας εἶναι πνιγρὰ καὶ ἀποκλείει κάθε ἐγκαρδιότητα. Θὰ πρέπει νὰ ἀποβάλετε τὴν σχολαστικὴν αὐτὴν προσήλωσην εἰς τὰς δώστες περιστάσεις εἰς τὴν ἐκδήλωσιν σας. Διὰ τὸ πρῶτον που μοῦ γράφετε πρέπει νὰ μοῦ δώσετε τὴν ἀκριβὴ ἡμερομηνίαν τῆς γεννήσεώς του. Ἡ ὑγεία σας εἶναι καλὴ. Δὲν διατρέχετε κανένα κίνδυνον.

ΦΙΛΑΛΗΘΗ. — Θὰ σταδιοδρομήσετε καλῶς καὶ ταχέως. Προσεγγίζετε τὰς ἀποφάσεις μὴ εὐκαίρια νὰ διακριθῆτε καὶ νὰ βελτιώσετε τὴν θέσιν σας. Φροντίστε νὰ ἐπιπορευθῆτε. Ἐπίσης ἐμφανίζεται γιὰ σὰς συντομωτάτος γάμος κατόπιν αἰσθηματικῶς. Ἡ περιουσιακὴ σας κατὰστασις θὰ βελτιωθῇ. Ἡ προσοχὴ σας δὲν θὰ εἴναι πολὺ σύντομος. Βλέπω ἐπιπορευμένην σφοδρὰν μετακίνησιν.

ΑΝΤΩΝΙΟΝ ΑΝΤΒΕΡ Σ. — Ἡ ἀπάντησίς μου εἶναι καθυστερημένη, ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἔχει πλὴν σημασίαν. Ἐχετε τολμὴν καὶ ἀποφασιστικὸν χαρακτήρα. Παρὰ τὰς δυσκολίας τὰς ὁποίας θὰ σὰς παροτρύνῃ ἡ ζωὴ — καὶ οἱ φίλοι νὰ σὰς πεισποιοῦσιν ὅτι εἰς τὰ πρῶτα ἔτη θὰ εἴναι πολὺ καὶ θὰ ἐπιπορευθῆτε τελικῶς καὶ θὰ δημιουργήσετε διὰ τῶν προσπαθειῶν σας ἕνα καλὸν μέλλον. Εἰς αὐτὰς πρέπει νὰ στηρίχθῃτε κυρίως, διότι ἡ τύχη, ἀφοῦ σὰς ἐπρόκειτο νὰ ὁρίσκεισθε πρὸς ὅσον αἰσθηματικῶς, συνεχίζει πλέον μὲ μὲγάλαν διατακτικὴν τὴν εὐνοίαν τῆς. Σχετικὴ θραύσις τῆς εἰς τὴν σταδιοδρομίαν σας. Θὰ ἐπιπορευθῆτε εἰς τὸν ἑρῶτα, ἀλλ' οἱ σκοποὶ σας δὲν θὰ καταστῇ δύσκολον νὰ πραγματοποιηθῶν οὔτε συντομῶς, οὔτε εὐκόλως. Ἡ ἐπιπορευσις θὰ ἀποτελέσῃ καὶ πάλιν τὸ μέτρον τῆς ἐπιτυχίας σας. Διὰ τὴν εὐνοίαν τῆς ἐπιπορευθῆτε εἰς τὴν Γραφολογίαν.

ΝΕΝΗΝ Ν., Πάτρας. — Ἡ ζωὴ των ὑπῆρξε ὡς σήμερὰ μὴ συντομῶς προσημασία, στεφθεῖσα ἀπὸ πολλὰ μέτρια ἀποτελέσματα. Διέρχονται σήμερον μίαν καλὴν περὶ ὁδοῦ, ἀλλὰ θὰ πρέπει νὰ ἐπιπορευθῶν ταχέως καὶ ἀποφασιστικῶς. Ὁ σύζυγός σας χαρακτηρίζεται ἀπὸ μίαν ἀνησυχίαν καὶ μίαν ἀσθένειαν εἰς τὰς ἐπιπορευσεις του. Δὲν εἶναι ἀπὸ τοὺς τύπους ποῦ δημιουργοῦν, παρὰ τὰς ὁμάς καὶ τὰς διατακτικὰς ποῦ τὸν διακρίνει εἰς αὐτόν. Ἐκείνη βελτιώσις τῆς οἰκονομικῆς των κατὰστασις ἀπὸ τοῦ προσοχῶς ἑτοῦς. Θὰ συνοδεύθῃ καὶ ἀπὸ κοινωνικὴν ἀνάσιν. ΜΠΕΜΠΕΚΑΝ, Πάτρας. — Ἡ

ζωὴ θὰ σὰς εὐνοήσῃ. Μὴν ληστέωστε τὰ πραγματικά καὶ μὴν νηλεάζετε ἀπὸ τοῦ λογισμοῦ ἀναιδέων σκευωρῶν εἰς τὸν ἑαυτὸν σας. Θὰ ὑποκύψετε φλογερὰ ἐρωτικὰ αἰσθηματικά καὶ θὰ εὐρετε ἀντιπαρακρίσιν εἰς αὐτὰ. Λογῇ τοῦ χωρὶς κτήρος ὡς ὅμως καὶ τῆς ταλαντελέμηνς ὁμοσεως σας, πολὺ δύσκολα θὰ εὐρετε ἱκανοποίησιν εἰς αὐτὰ. Θὰ νυμφευθῆτε κατόπιν αἰσθηματικῶς καὶ ὁπο σὺντομῶς ἔρκετα εὐνοίας. Ἡ κοινωνικὴ σας θέσις θὰ σημειώσῃ μίαν μικρὰν ἀνάσιν. Μὴν παραμελήτε τὴν ὑγείαν σας. Καλλιεργήστε τὴν καλαίαν σθεσίαν σας ποῦ ὑπερεῖ ἀρκετὰ.

ΛΕΥΚΟΝ ΑΓΓΕΛΟΝ Ε. Ι. — Εἰσθε φύσις δύστηνος καὶ ὁμιλουργεῖτε διαρκῶς προστριβὰς, μὲ τὸν περιβάλλοντα σας. Μετρίαι συμπαθείαι. Ἡ καλαισθησία σας ὁστερεῖ. Ἡ φύσις σας ἐπρόκειτο μὲ πολλὰ δῶρα, τὰ ὁποῖα ὅμως δὲν καταπορεύετε εἰς ἐκμετάλλευσιν. Ἡ ζωὴ σας θὰ εὐρεθῇ εἰς κίνδυνον, ὅστις θὰ παρέλθῃ χωρὶς σφοδρὰς κινδύνους. Θὰ δοκιμάσετε μίαν μὲγάλαν λύπην, ἐξ ἧς φοβερῆς αἰσθηματικῆς μέλους τῆς οἰκονομικῆς σας. Ὁ γάμος σας θὰ πραγματοποιηθῇ θραύτως κατόπιν εὐτυχῶς αἰσθηματικῶς. Οἱ κινδύνους θὰ δοκιμάσετε ἀρκετὰς στενοχωρίας.

ΑΤΥΧΗΝ Κ. — Μ. Π. — Χαράκτηρ διατακτικὸς καὶ κρυφίως. Ζῆτε σὲ μίαν κατὰστασιν διαρκῶς καχυποψίας καὶ δὲν καταπορεύετε νὰ δημιουργήσετε ζωηρὰς συμπαιδείας γύρω σας. Προσοχὴ εἰς τὰ ἐρωτικά σας αἰσθηματικά. Θὰ εἴναι λίαν πρῶρα καὶ θὰ θέσουν εἰς κίνδυνον τὴν ὑπόληψίν σας. Βραδύτερον θὰ ὑποστηρίχθῃτε ἀπὸ πρόσωπον τοῦ οἰκονομικοῦ σας περιβάλλοντος καὶ θὰ κατορθώσετε χάρις εἰς τὴν ὑποστήριξίν του νὰ ἀναβιώσετε τὸ κανὼνικόν σας ἐπιπέδον. Γάμος εἰς νεανίαν ἡλικίαν. Θὰ δυσκολευθῇτε καὶ θὰ κοπιάσετε πολὺ μέχρι τῆς πραγματοποιήσεώς του, ἥτις, μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς, θὰ σὰς φαίνεται προβληματικὴ. Οἰκονομικὰ κατὰστασις σχετικῶς καλὴ.

ΝΤΟΥΡΟΝ Ι. — Εἰσθε ἄνθρωπος τῶν ἄκρων καὶ ρέπετε πάντοτε πρὸς τὰς ἀπολύτους λύσεις. Τοῦτο θὰ σὰς φέρῃ πολλὰς εἰς δυσχερείας κατὰ τὴν ἐπιδίωξιν τῶν σκοπῶν σας, διότι δὲν ἔχετε τὴν ἱκανότητα νὰ ἐλίσσεσθε καὶ νὰ προσαρμόζεσθε πρὸς τὰς περιστάσεις. Σὰς συνιστᾷ τὰς περιστάσεις τὰ ἐρωτικά σας αἰσθηματικά. Εἶναι δυνατόν νὰ σὰς παροτρύνουν καὶ νὰ σὰς ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὸν ἀληθινὸν δρόμον τῆς ζωῆς σας. Ἐν τὸν αἰσθηματικὸν ἀνεξαρτησίας. Ἄδυνα νὰ ἀντιληφθῇτε τοὺς ἄλλους, καὶ νὰ εὐρίσκετε πλήρη κατανόησιν ἐκ μέρους των. Τὸ μελετώμενον συνοικέσιον δὲν θὰ πραγματοποιηθῇ. Ἀποφύγετε τὰ θαλασσινὰ ταξίδια, τὰ ὁποῖα εἶναι δύσκολα νὰ θέσουν εἰς κίνδυνον τὴν ζωὴν σας. Οἰκονομικὰ κατὰστασις ἔχει πάντοτε εὐχάριστος.

ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗΝ, Πάτρας. — Ὁ φίλος σας ἔχει καλὸν χαρακτήρα. Ἡ αἰσιοδοξία του θὰ τὸν ἐνοήσῃ νὰ ὑπερνήκῃ τὰς σημερινὰς δυσχερείας καὶ νὰ προοδεύσῃ. Θὰ σταδιοδρομήσῃ καλῶς ἐπὶ τῇ ζωῇ του καὶ θὰ εἴναι δυνατόν νὰ σὰς κάμῃ εὐτυχισμένην. Περιπτώσιν συντομῶς γάμου δὲν βλέπω. Δὲν πρέπει νὰ διάξεσθε, ἀφοῦ, ἄλλως τε, εἰσθε τόσο μικρὴ. Ἡ ὑγεία σας εἶναι καλὴ. Τὸ οἰκονομικόν πληγνῶν, τὸ ὁποῖον ὑπεστήτηθ' ἐκ ἀπορροβῆς συντόμως. Αἰσθηματικῶς, ἡμερὰ Δευτέρᾳ.

Ὁ Δόκτωρ ΚΑΜΑ

Ἰδρυτής
Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ
ΕΤΟΣ Δ' ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧ 157
ΑΘΗΝΑΙ 8 ΙΟΥΝΙΟΥ 1941

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΗΝ ΕΠΙΘΕΟΡΗΣΙΣ

Δευτερετής:
ΑΠ. Ν. ΑΓΓΑΝΑΡΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ, 5
ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ: 29.967

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΛΑΟΣ πρέπει νὰ προσγειωθῇ στὴν ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

Κατόπιν τῶν σημειωθέντων κατὰ τὴν παρελθούσαν εβδομάδα ἀντιπραγματικῶν ἐκτροπῶν εἰς τὴν πρωτεύουσιν, ὁ Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως κ. Γ. Τσολακογλου ἀπηύθυνε πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν προειδοποιητικὴν ἐκκλήσιν, τῆς ὁποίας παρὰ κατωτέρω εὐλογιστὸν ἀποσπασμα.

Πρέπει ὅλοι νὰ ἀντιληφθῶμεν ὅτι ἂν δὲν πατάσεται ἀσφαιρῶς ἐπὶ τόπου τὸ τραμπουκισμὸς τῶν ἀνοήτων ἐκείνων, οἵτινες δὲν ἀποκλείεται νὰ εἴναι καὶ ὅργανα ξένης προαγάνδας θὰ μετανοήσωμεν πικρῶς διὰ τὰς συνεπείας αἱ ἰποῖαι θὰ ἐκπιάσων εἰς τὴν ἀρχὴν ὁλοκλήρου τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Δὲν εἴμεθα διατεθειμένοι νὰ ὑφίσταται κολάους ὁ Ἑλληνικὸς Λαός, χάριν μερικῶν ἀφρόνων τῶν ποίων αἱ πράξεις προκαλοῦν τὴν λήψιν δρακοντιῶν μέτρων εἰς βάρος τοῦ λαοῦ. Πρέπει ὁ Ἑλληνικὸς λαός νὰ προσγειωθῇ εἰς τὴν πραγματικότητα. Νὰ ἐννοήσῃ καλῶς ὅτι ἔχει ὑποχρέωσιν νὰ ἐκφράσῃ ὅλην τὴν εὐγνωμοσύνην του πρὸς τὰς γερμανικὰς ἀρχὰς κατοχῆς διότι ἐνῶ τὰ ἀποθέματα τροφίμων θὰ ἐπῆρκον μολὶς μέχρι τῆς 15ης Μαΐου, αἱ γερμανικαὶ ἀρχαὶ μᾶς ἐχορήγησαν τοιαῦτα ἐπὶ τοσούτα μέχρι τῆς 15ης Ἰουνίου.

Χάρις εἰς τὸν ἐπιειχῆντα ἱποτισμὸν ἐκ μέρους τῶν ἱκτῶν καταρθώσαμεν νὰ εὐρισκόμεθα σήμερον εἰς κάτω ὑπόστασιν ἀπὸ ἀπόψεως ἐπισιτισμοῦ συγκοινωνίας καὶ διοικήσεως καὶ διὰ τοῦτο ἐπαναλαμβάνω ὅτι ἔχομεν ὑποχρέωσιν ὅλοι οἱ Ἕλληνες νὰ ἐπιλαβανόμεθα τῆς πρώτης διδομένης εἰς ἡμᾶς ἐυκαιρίας διὰ νὰ διατρανώσωμεν τὴν εὐγνωμοσύνην μας πρὸς τοὺς Γερμανοὺς, οἱ ὁποῖοι συμπεριφέρονται ἀπέναντί μας οὐχὶ ὡς νικηταί, ἀλλ' ὡς φίλοι.

ΤΑ ΣΕΚΑΡΔΙΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΧΟΝΤΡΗΣ

Ὁ ποῦτσος. — Καπετάνιο, ὀλοταχῶς! Ὑποδύχιον ἐν ὄψει!

(ΡΑΜΙΖ)

ΤΟ ΝΗΣΙ

Φίλη μου ἀγαπημένη, Τὸ γράμμα σου τὸ διάβασα μ' ἀνείπωτη χαρὰ. Σὲ νοιώθω. Ἔτσι ἦσαν κι' ἐγὼ ὀρίστα θαυμάσια καὶ τάβλεπα ὅλα γύρω γκρίζα καὶ θλιβερά. Τὸ κάθε τί μοῦ ἔφταιγε καὶ ἀληθινὰ στὸ λέω πολλὰς αὐγὰς ποῦρθαν χλωμὰς μὲ δρόκιναν νὰ κλαῖω. Κι' ἄλλες φορές τὸ εἰρηκὸν κυττῶνας δειλινὸν μέσ' στὴν ψυχὴ μου ἐνοιάθη ἕνα φρικτὸ κενό.

Τοῦ φοβεροῦ πολέμου αὐτοῦ μ' ἐνεύριζε ἡ δοῆ. Δὲν ἐβρίσκα εὐχαρίστησι καμμία στὴ ζωὴ. Περνοῦσα ψυχολογικὴ μὲ λίγα λόγια κρίσι μὲχρι προχθές, ποῦ ἔμαθα, πὼς ἦρθε νὰ κοθῇ ἕνα ζευγάρι νεόπαντρο μ' ἐνοίκιο φτηνὸ στὸ σπιτί τὸ ἀντικρινόν.

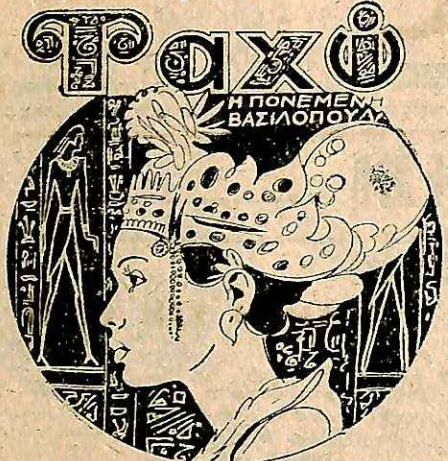
Τὴν ξέρεις τὴ μητέρα μου; Εἰς τὸν ἐξώστη ἐβγήκε νὰ ἰδῇ μὲ περιέργεια τὴ νέα καὶ τὸν νέον, τὰ ἐπιπλὰ τους κύτταζε πολὺ φτωχὰ τὰ δρόκινε κι' εἶπε μὲ οἶκτο τῆς θαδύ: «Φτώχεια καὶ τῶν γονέων!»

Κατόπιν, λόγῳ πύρινο ἔβγαλε κατ' ἐκείνων τῶν νέων ἀνδρῶν καὶ κι' ἰδίως κατὰ τῶν ἀνδρῶν ποῦ ἂν κι' εἶναι φτωχοὶ πηγαίνουν καὶ παντρεύονται μὴ τέτοιαν ἐποχῇ. «Εἶναι τρελλοί, γιὰ δέσιμο — κατέλῃς ἡ μορὰ — αὐτοὶ ποῦ μπαίνουν σήμερὰ στοῦ γάμου τὸ δεσμά.»

Σ' αὐτὸ λοιπὸν συμφώνησα κι' ἐγὼ μὲ τὴν μητέρα, πλὴν ὅμως γνώμῃ ἀλλὰ εὐθὺς τὴν ἄλλη μέρα, σὰν εἶδα τὸ ἀντρώγον ἐκεῖνο πὼς ἐζοῦσε μὲ πόση ἀγάπη καὶ στοργὴν τὴς ὥρες του περνοῦσε! Ἐφυγε αὐτὸς πρῶτ' — πρῶτ' ἀπὸ τὴν δουλειὰ κι' αὐτὴ ἀπ' τὸ παράθυρόν του ἔστειλε φιλιὰ. Κατόπιν, τὸ σπιτάκι τῆς συγύρισε μὲ χάρι καὶ ὕστερα ἐκάθησε τὴς κάλτσες νὰ μαντάρη. Ἐνῶ αὐτὴ ἐργαζότανε ὅλη τὴν ὥρα ἐγὼ κρυφὰ τὴν κατασκόπευα, μὲ ζήλεια, ὁμολογῶ! Θάβηλα νῆμον σὰν αὐτὴν, μικρὴ νοικοκυρὰ, μὲ τὸ τραγοῦδι στὴν ψυχὴ, στὰ στήθη τὴ χαρὰ. Ἀς εἶχα ἐνὰ πᾶμπωχο κι' ἐγὼ νοικοκυριό, ἔστω σ' ἕνα χωριό, κι' ἕνα ἀγαπημένον σύζυγο μ' ἀναμένο!

Οἱ ὥρες ἐκυλούσανε. Χτύπησε μεσημέρι καὶ ἡ μικροπαντρεμένη βαθεῖα εὐτυχισμένη μὲ χάρη ὑποδέχεται τ' ἀγαπῆτό της ταῖρι. Τοὺς βλέπω μὲ συγκίνησι. Καθονται στὸ τραπέζι. Στὰ πρῶτά τους τ' ἀγιο φῶς τῆς εὐτυχίας παίζει. Ἐνα μονάχα εἶχανε προχθὲρ φαγητό. Ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα αὐτὸ γι' αὐτοὺς δὲν εἶχε βέβαια καμμία σημασία. Τοὺς χόρτασε ἡ ἀγάπὴ τους μὲ νεκτάρ κι' ἀμβροσία.

Λοιπὸν, ἀγαπημένη μου, ἀπὸ τὴ μέρα ἐκείνη, ἡμέρὰ πρᾶγματι γιὰ μὲ ρόδινη καὶ χρυσὴ δὲν μοῦχει οὔτε ἡ πὶν μικρὴ ἀμολο

ΣΤΟΥΣ ΚΡΕΜΑΣΤΟΥΣ ΚΗΠΟΥΣ ΤΗΣ ΒΑΒΥΛΩΝΟΣ

1ον

Τὸ πλῆθος συνωστιζόταν στὸ λιμάνι τῆς Σάσις. Αἰγύπτιοι, νέοι καὶ γέροντες, εὐγενεῖς καὶ ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ἐσπέρωνταν στὴν ἀκρὴ τοῦ νεροῦ μὲ κίνδυνο νὰ πέσουν μέσα. Ἀστυνομικοὶ, ὀπλισμένοι μὲ μακρὰ ραβδιά, μὲ κόπο κατάρθαναν νὰ τοὺς συγκρατήσουν, νὰ μὴν πέσουν στὸν ὄριον αὐτὸν τοῦ Νείλου ποῦ εἶχε ἐξελιθίσει. Στρατιῶτες καὶ ἐμποροὶ, μὲ ἀσπρα ροῦχα, ἀ νακατώνονταν μὲ μελαφούς καὶ ἡμιγυμνοὺς ἄνδρες, Παιδιά ὀλόγυμνα ἐδέρνονταν, ποῖα θὰ πᾶρη καλύτερη θέσι γιὰ νὰ ἰδῇ. Μητέρες ποὺ φοροῦσαν κοντές χλαμύδες ἐσθίκαναν στὰ χέρια τους μοῖρα, γιὰ νὰ μὴ χάσουν καὶ αὐτὰ τὰ σπάνια θέματα. Καὶ στὰ πόδια αὐτῶν τοῦ ἀνίσχυου πλῆθους, μπερδεύονταν ἕνας στρατὸς ὀλόκληρος ἀπὸ γάτες. "Ὅλοι ἐπρόκειαν νὰ μὴν πατήσουν τὰ ἱερὰ αὐτὰ ζῶα. Ἄν κατὰ λάθος ἐσκόταναν κανένα, ἤφεναν πῶς ἡ τιμωρία τους ἦταν δέσσιος θάνατος. Στὴ μέση τοῦ λιμένος, σ' ἕνα ψηλὸ εἶδρον, περίμεναν οἱ προῦχοντες πρὸς τὸν διὰ δοχο Ψαμίτιχο ἐπὶ κεφαλῆς. Γύρω του ἔκαθονταν οἱ ἐπίσημοι ἱερεῖς, μὲ τίς μακρὺς λευκὲς ἐσθῆτες τους, σπολισμένοι μὲ κομῆματα καὶ καὶ φτερά. Πέρα πέρα, οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ αἰγυπτιακοῦ στρατοῦ καὶ οἱ Ἕλληνες μισθοφόροι.

Ἐνῶ τὸ πλῆθος ἐφώναζε καὶ ἀνυπομονοῦσε, οἱ ἐπίσημοι περίμεναν ἡσυχία, σὰν ἀγάλα γάτα. μὲ τὰ μαύρα φευτικά μαλλιά τους ποὺ ἐσκέπαζαν τίς φολᾶρες τους καὶ ἦσαν τεχνικὰ σγουρά, καθὼς καὶ τὰ ὀλόμαυρα γένειά τους.

Ἐπὶ τέλους, σὲ κάποια στιγμή ὁ λαὸς ἐφώναξε:

"Ἀπὸ μακριὰ, ἐφάνηκαν στὸ νερὸ μεγάλα πορφύρα καὶ γαλάζια τετράγωνα πανιά. Γύρω τους διακρίνονταν οἱ αἰγυπτιακὲς ὄψεις μὲ τ' ἀσπρα πανιά.

"Ὅταν ἐξέβυσαν, σηκώθηκε ὁ διάδοχος Ψαμίτιχος. Ἦταν ψηλὸς, σκυθρωπὸς, χλωμός. Ἐνῶ τὸ πλῆθος ὅλο φαίνονταν χαρούμενο, ὁ διάδοχος καὶ οἱ ἱερεῖς εἶχαν ἕνα ὄρος μελαγχολικὸ, παρᾶνεο.

Οἱ σαλπικιτικαὶ ἐσάλπισαν ἕναν θαρρὸ σκοπὸ καὶ τὸ πρῶτο ἀπὸ τὰ ξένα πλοίαρχα ἀράξε. Ἦταν πολυτελέστατο, χρυσοστολισμένο, κάτω ἀπὸ μιά τέντα χρυσοῦ, ἐπάνω σὲ ἕξι στρώματα ἐσπλωμένοι, διακρίνονταν ἕξι ἄνδρες ἐξ νοί, μεγαλοπρεπεῖς. Πρὶν καλὰ - καλὰ ἀράξει τὸ ἱστιόφορο, ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἕξι ἄνδρες ὁ νεώτερος καὶ ὠραιότερος ἀπὸ ὅλους, ἐπῆδη σὲ στή γῆ.

Ἐνὰ σ' ἂν ἐγῆκε ἀπὸ ὅλα τὰ παρθενικά στήθη στὸ ἀντίκρουσμά του. Καὶ ὅλα τὰ κορίτσιατικα μάτια καρφώθηκαν μὲ θαυμασμὸ ἐπάνω του.

Τὸν ἔλεγαν Σμέρδη, δὲν θὰ ἦταν παρσιὰ νὰ ἀπὸ εἰκοσιδύο χρόνων καὶ ἦταν ἀδελφὸς τοῦ ἰσχυρότερου βασιλῆα τῆς ἐποχῆς τοῦ Καμβύση, καὶ γιὰ τοῦ μεγάλου βασιλῆος τῆς Περσίας Κίρου.

Ὁ Σμέρδης εἶχε ὅλα τὰ χαρίσματα ποὺ μπορούσε νὰ φαντασθῇ ἕνα θαυλόπουλο τοῦ παρσιουβίου. Ὁραῖος σὰν ἀστρο, ψηλὸς, πο δολοκκινός, λεβέντης ἀληθινός, φορούσε πολυτελέστατα μακριὰ ροῦχα καὶ σὲ σπαθὶ του ἐλαμπαν πολυτίμητα πετράδια. Τὸ πρόσωπό του ἦταν ὀσπρὸ, τὰ μάτια τὰ γαλανά, τρυφερά μαζὶ καὶ τομμηρά. Τὰ μαλλιά του ἐξέφυγαν ἀπὸ χρυσοῦ καὶ τὴν χρυσοῦ τιὰρα καὶ τὴν ἀσπρηλάκη κορδέλλα ποὺ ἦταν τὸ ἐμβλημα

τοῦ περσικοῦ βασιλικοῦ οἴκου τῶν Ἀχαιμεινιδῶν.

Μετά τὸν Σμέρδη, ποὺ ἐπῆδησε πρῶτος στὴν ὁδὸν, ἐπῆδησε ὁ Ἀρσείος, ὁ γιὸς τοῦ Πέρσου εὐπατρίδου. Ὑστάτους καὶ ἐξάδελφος τοῦ Σμέρδη. Τρίτος ἐρχόταν ἕνας εὐγενικός γέρονς μὲ καταλευκὰ μαλλιά. Ἦταν ὁ Κροῖσος, ὁ βασιλεὺς τῶν Λυδῶν. ποὺ εἶχε μιά φορά καὶ ἕναν καιρὸ τόσο πλούτιον, ὥστε τὸ ὄνομά του εἶμεν ὀθρυλικὸ. Μαζὶ του ὁ Γύγης, ὁ γιὸς του, ἕνας νέος ἀδύνατος, ψηλός.

Ἐκτός ἀπ' αὐτοὺς ὁ Πριεζάσιπς, ὁ πρεσβευτὴς τοῦ Βασιλέως τῆς Περσίας, ὁ Ζώπυρος, Πέρσης εὐπατρίδης, φίλος τοῦ Σμέρδη καὶ τοῦ Ἀρσείου.

Ὁ διάδοχος Ψαμίτιχος κατέβηκε ἀπὸ τὸν θρόνο του γιὰ νὰ υποδεχθῇ τοὺς εὐγενεῖς Πέρσες. Ὁ Σμέρδης ἐπρέξε μὲ χαρὰ κοντὰ του καὶ τὸν ἐφίλησε, πράγμα ποὺ ἔκαμε τὸν ἀσυνήθιστο σὲ φίλὰ αἰγύπτιον νὰ φαντασθῇ πῶς τὸν ἐμύλωναν τὰ ἀκάθαρτα χεῖλη ἑνὸς ξένου.

"Ἐνας ἀπὸ τοὺς χλωμοὺς ἱερεῖς μὲ τὰ μαύρα κατσαρά μαλλιά ἐσκυψε καὶ ψιθύρισε στὸ αὐτὸ ἑνὸς ἄλλου:

"Κύττα τους γιὸς τοῦ Τυφῶνος πῶς εἶνε στολισμένοι σὰν πηλικοὶ!

Καὶ ὁ ἄλλος ἀποκρίθηκε κουνώντας τὸ κεφάλι:

"Ἐγάλασε ἡ πλάση! Γιὰ ἰδέε! Ὅκτὼ ἔαρκες γεμεῖτες ξένους!... Μὰ τὴν ἐξαφάνισεν τοῦ Τυφῶνος ἀπὸ τὸν γιὸς τῆς Ἰαίδης, δὲν κάνει καλὰ ὁ Φαραὼ, ὁ Ἀμσας, νὰ δέχεται τόσους ξένους στὴν Αἴγυπτο. Πᾶσι ἡ καλὴ ἐποχὴ ποὺ κανένα ξένον πλοῖο δὲν τολμοῦσε ν' ἀράξει σ' αὐτὸ τὸ λιμάνι.

Τὸ πλῆθος ὁμῶς δὲν φαίνονταν νὰ συμμερίζεται τίς ἀντιλήψεις αὐτῆς τῶν ἱερῶν, γιὰτὶ ἐκτύτταε τοὺς Πέρσες καὶ πρὸ πάντων τὸν ὠραῖο Σμέρδη μὲ συμπάθεια καὶ θαυμασμό.

Στὸ μεταξύ, ἡ συνοδεία τῶν ξένων μὲ τὸν διάδοχο Ψαμίτιχο προχώρησε πρὸς τὰ μεγὰ λοπρητὴ ἀνάκτορα τοῦ Φαραῶ, στὴ Σαῖν. Ὁ σὺν παραμυθιὸν παλάτι, στολισμένο μὲ φοινίκες, ροδόβαφες, πορτοκαλίτες, μιλῆδες, ροδιές, ὑποδεχόταν τὸ ἀνάκτορο τοῦ Ἀμσας, τοὺς Πέρσες εὐπατρίδης. Μέσα στὴν πελώρια στοά, μὲ τὸ γαλάζιο ταῖσιν ποὺ ἦταν ζωγραφισμένο μὲ μύρια χρυσοῦ ἀστέρια, συνωστιζόνταν οἱ εὐγενέστεροι Αἰγύπτιοι. Νέοι ἱερεῖς προσέρχονταν στὴς γυναῖκες ποὺ ἔμπαιναν κομψὲς ἀνθοδέσμες. Τὰ μαλλιά τους τὰ εἶχαν οἱ γυναῖκες λυτὰ πίσω στοὺς ὤμους τους καὶ μόνο μιά πλεξίδα κατέβαινε ἀπὸ τὸ μέτωπό τους καὶ τὰ στὸ μαῖ. Τὰ νύχια τους ἦσαν βαμμένα κατὰ τὸ αἰγυπτιακὸ ἔθιμο, κόκκινα, κρατοῦσαν δεινὰντες ἀπὸ φτερά, καὶ εἶχαν τὰ χέρια τους καὶ τίς κνήμες τους φορτωμένες μὲ χρυσοῦ ἐραχλῖδια. Οἱ χιτώνες τους ἦσαν ἀπὸ λεπτὰ, διάφανα ὑφάσματα, καὶ οἱ περισσότερες ἀφῆναν νὰ φαίνεται γυμνὰ τὸ ἕνα στήθος.

"Ὅπως ἀνάμεσά στοὺς ἄνδρες ὑπεριεῖχε ὁ Σμέρδης στὸ ἀνάστημα καὶ στὴν διορροφία, ἔτσι καὶ ἡ Ταχὼ ἡ βασιλοπούλα, ἡ κόρη τοῦ Φαραῶ Ἀμσας καὶ τῆς Ἑλληνίδος Ἀλδίκης, ἐσκίαζε ὅλες τίς γυναῖκες μέσῃ στὴν πολυτελεῖ αἰθούσα.

Ἦταν ψηλὴ, μὲ κορμὶ ἀγαλματένιο καὶ μὲ πρόσωπο διάφανο, χλωμό. Τὰ μαύρα τῆς μάτια ἀσπράζονταν σὰν ἀστράκα καὶ σὲ ὀλόμαυρα μαλλιά τῆς εἶχε πλεγμένα δροσερὰ τριαντάφυλλα. Φορούσε ἕνα τριαντάφυλλο διάφανο φουστάνι, ὅπως καὶ ἡ ἀδελφὴ τῆς, ἡ Νίτητις.

Τύπος ἐντελὸς διαφορετικῆς αὐτῆς, σπάνιος γιὰ τὴν Αἴγυπτο. Ἦταν ἐξανθὴ, γαλάνη, μὲ λαν κομὴ καὶ λεπτὰ. Τίποτα δὲν ἐδειχνε τὴν βασιλικὴ καταγωγή τῆς, ἐνῶ ἀντιθέτως ἡ Ταχὼ σὲ κάθε τῆς κινήσει φαίνονταν γεννημένη βασιλίσσα. Τὴν ὥρα ποὺ ἐφάνηκαν οἱ Πέρσες στὴν εἰσοδὸ τῆς στοᾶς, ψιθύρισε ἡ Λαδίκη στὴν Ταχὼ:

"Τὴ χλωμὴ ποὺ φαίνεται, κόρη μου! Ὁθάρρος... Σοὺ παρουσιάζει τὸν ἀδελφὸ τοῦ μέλιντος συζύγου σου, τὸν εὐγενὴ Σμέρδη.

Ἡ Ταχὼ ἐσθίχθη καὶ ἐξύπνια μάτια τῆς καὶ ἐκτύτταε ἐξεταστικὰ τὸν νεὸ. Ὁ Σμέρδης ἐσκυψε καὶ φίλησε τὸν χιτῶνα τῆς, καὶ ἐνῶ ἡ κόρη ἐκοκκινίσε, τῆς εἶπε:

"Χαίρε, ἐπίδοξος βασιλίσσα καὶ ἀδελφὴ μου. Πιστεύω πῶς σὲ λυπεῖ ὁ χωρισμὸς σου ἀπὸ τὴν πατρίδα σου καὶ τοὺς δικούς σου. Ἀλλὰ ἔχε θάρρος, ἐπειδὴ ὁ συζυγισμὸς σου εἶνε μεγάλος ἥρος καὶ ἰσχυρὸς βασιλῆος. Ἡ μητέρα μας Κασσανδράνη θὰ σ' ἀγαπήσῃ σὰν κόρη τῆς.

Ἡ Ταχὼ κατὰ ψιθύρισε, κατεβαίνοντας τὰ μὰ

τια καὶ ὁ Σμέρδης ἐγύρισε στὴν Νίτητι:

"Ἀπὸ σένα, εἶπε, ποὺ θὰ ὀνόμαζα "Ρόδον", ἀδελφὴ αὐτοῦ τοῦ κρίνου, ζητῶ συγγνώμη, γιὰτὶ ἤλθα νὰ σοὺ πάρω τὴν πιὸ ἀγαπημένη σου φίλη.

Ἐσθίχθη ἡ μικρὴ Νίτητις τὰ γαλανά τῆς μάτια καὶ ἐσθίχθη τὸ χεῖρ στὴν καρδιά τῆς, ὑποκλίθηκε ἀφῶν. Τὸν ἐκτύτταε ἀκόμα καὶ ὅταν ὁ πατέρας τῆς, ὁ Ἀμσας, πῆρε τὸν Σμέρδη καὶ τὸν ὠδήγησε νὰ καθίστῃ ἀπάναντι ἀπὸ τίς χορεύτριες, ποὺ ἔρχισαν κιόλας νὰ ἐπιδεικνύουν τὴν τέχνη τους.

"Ἀπορροφημένος ἀπὸ τὸ θέαμα τῶν ἐοδύγιων αὐτῶν κορμιῶν, ὁ Σμέρδης ἐξέπρεσε σὲ λίγο τίς βασιλοπούλες. Ἡ Ταχὼ, σοβαρά, μιλοῦσε μὲ τὸν γέρον Κροῖσο, ποὺ τῆς διηγεῖτο μὲ λίγα λόγια τὴν ἱστορία του. Ἦταν ὁ πιὸ εὐτυχιμένος καὶ ὁ πιὸ πλούσιος βασιλεὺς τοῦ κόσμου. Ἀλλὰ τὸν ἐνίκησε ὁ Κίρος, ὁ πατέρας τοῦ Καμβύση καὶ τοῦ Σμέρδη. Κατ' ἐστρέψε ἐντελὸς τὸ κράτος του. Σ' αὐτὸν ὁμῶς ἐσθίχθη εὐγενικά. Τὸν ἄφρησε νὰ ζῇ μὲ ὅλες τίς τιμὲς στὴν αὐλή του. Καὶ ὅχι μόνον αὐτὸ, ἀλλὰ μετὰ τὸν θάνατό του τὸν ἄφρησε συμμέουλο τῶν παιδιῶν του. Τὸν γιὸς του, τὸν Γύγη, τὸν ἀνέβρεψε μαζὶ μὲ τὰ παῖδιά του στὰ ἀνάκτορα. Ἀκούγει ἡ Ταχὼ καὶ ἔνοιαθε μὲ μιά παράξενη ἐμπιστοσύνη στὸν ἡλικιωμένο αὐτὸν ἄνθρωπο, ποὺ εἶχε περάσει τόσο στὴ ζωὴ του καὶ τὰ δεχόταν ἐστὶ φιλοσοφικά. Καταλάβαινε πῶς στὸν Κροῖσο θὰ εἶχε ἕναν ἀλλήθινον φίλο.

Πλάτῃ τῆς ἡ Νίτητις ἔκανε πῶς ἀκούει καὶ αὐτὴ. Κατὰ βάθος ὁμῶς δὲν καταλάβαινε λέξι ἀπὸ τὰ εὐγενικά λόγια τοῦ βασιλῆα τῶν Λυδῶν, γιὰτὶ ὅλη τῆς ἡ προσοχὴ ἦταν ἐστραμμένη στὸν Σμέρδη.

Ὅταν ἐτελείωσε ὁ χορὸς, ἦλθε πάλι ὁ Πέρσης κοντὰ στὴς γυναῖκες. Ἡ χαρὰ ἔλαμπε στὰ μάτια του.

Βασιλοπούλες μου, εἶπε, ἀνέκτης ἀλήθεια σὲ μιά χώρα εὐτυχιμένη. Οἱ γυναῖκες ἐδῶ, ἔλεπω, ἔχουν μεγάλη ἐλευθερία καὶ συναναστρέφονται ἐλευθερὰ τοὺς ἄνδρες. Ἐνῶ στὴν Περσίᾳ εἶνε περιορισμένες σχεδὸν πάντα στὸν γυναικωνίτη. Μόνο σ' ἐξαιρετικῆς περιπτώσεως λαμβάνουν μέρος στὰ ἐπίσημα γεύματα.

Ἐδῶ, ἐπενέθη ἡ βασιλίσσα ἡ Λαδίκη, ἔχουν πιὸ πολλὴ ἐλευθερία οἱ γυναῖκες καὶ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Οἱ Ἕλληνίδες σπάνια μορφώνονται, ἐνῶ οἱ Αἰγύπτιας εἶνε μορφωμένες.

Ὅστε οἱ γυναῖκες εἶνε πολὺ περιορισμένες στὴν Περσίᾳ; ῥώτησε αἰγὰ ἡ Ταχὼ καὶ ἕνα σύννεφο ἐπέρασε στὴν σοβαρὰ τῆς φουργυμῆς.

Μὴ φοβάσαι, ἀποκρίθηκε ὁ Σμέρδης μ' ἕνα χαμόγελο ποὺ ἐφώτισε τὸ ὠραῖο τοῦ πρόσωπο. Ὁ Καμβύσης ὅταν σὲ γνωρίσῃ καὶ σ' ἀγαπήσῃ, δὲν θὰ σὲ περιορίσῃ.

Ἐξ ἄλλου, πετάχθηκε ἡ Νίτητις, ὅταν ἀγαπήσῃ μὴ γυναῖκα τὸν ἄνδρα τῆς, δὲν ζητεῖ ἀλλὰ εὐτυχία παρὰ αὐτὴ ποὺ μπορεῖ νὰ ἔρῃ κοντὰ του.

Ἐνύρισε ὁ Πέρσης καὶ τὴν ἐκτύτταε παραξένεμένος. Τὰ σοβαρά αὐτὰ λόγια ἀντιχόσαν παρᾶνεο στὰ παιδικὰ ὁστάματά τῆς. Οἱ ματιές του συναντήθηκαν καὶ τὰ μάγουλα τῆς κοπελλίστας ἐγίναν κόκκινα σὰν τὴ φωτιά.

Ἀχὰ! ἐγέλασε ὁ Ἀμσας φθάνοντας κοντὰ στὸν ὄμιλο αὐτὸν μὲ τὸν Ψαμίτιχο κοντὰ του, ἔλεπω, ὅτι κοκκινίσεις, Νίτητις!... Χρυσόμαλλε Πέρση, δὲν πιστεύω νὰ θέλῃς νὰ πάρῃς τὴν καρδιά τῆς μικρῆς μου κόρης.

Οἱ δύο νέοι κυττάχθηκαν ἀλλήλα σαστισμένοι καὶ ἡ Νίτητις ἐγίνε ἀκόμα πιὸ κόκκινη. Ἀλλὰ καὶ στοὺς Σμέρδη τὰ μάτια ἀνέβηκε τὸ αἷμα.

Πρόσεξε, ἐφώναξε ὁ Φαραὼ ποὺ εἶχε κιόλας πῆ ἀσκέτα. Πρόσεξε, διορροφὲ νεαρέ. Ὅσο καὶ νὰ τῆς γυρίσῃς τὰ μυαλά, ὅσο καὶ νὰ σ' ἀγαπήσῃ, δὲν παύειται ποτε νὰ πάρῃς τὴν Νίτητι μαζὶ σου στὴν Περσίᾳ.

Πατέρα, ψιθύρισε ὁ διάδοχος Ψαμίτιχος ἀνάσπας. Πρόσεξε! Μὴ ἐκνῆς τὸν θάνη!

Ὁ Σμέρδης ὁμῶς συνῆλθε ἀπὸ τὴν ταροχὴ του καὶ ῥώτησε γελαστός:

Γιατὶ κανεῖς ἐξαιρέσεις, Ἀμσας; Δείχνεις μὲ τὰ λόγια σου πῶς ἀγαπᾷς λιγότερο τὴν Ταχὼ, ἀφοῦ λές πῶς τὴν Νίτητι δὲν θὰ τὴν ἐστέλλεις στὴν Περσίᾳ.

Πάντα χαίδευομαι πιὸ πολλὸ τὰ μικρά μας τὰ παῖδιά, εἶπε ὁ Κροῖσος.

Ὁ Ἀμσας, ὁμῶς, ποὺ τὰ λόγια τοῦ Ψαμίτιχος ἐφάνηκαν νὰ τὸν σοβαρεύουν, εἶπε αἰγὰ:

Δὲν καταλαβαίνετε, εὐγενεῖς Πέρσες, πῶς στὸν μεγάλῳ βασιλῆϊ Καμβύση στέλνω τὴν πιὸ ὠραία μου κόρη; Δὲν μπορούσα νὰ κάμω μεγαλύτερη θυσία γιὰ νὰ τὸν ἐνδυναμίσω. Συγκρίνετε τίς δύο μου κόρες καὶ θὰ ὁμολογήσετε πῶς ἡ Ταχὼ εἶνε γεννημένη γιὰ νὰ γίνῃ βασιλίσσα.

Ὅχι, δὲν μπορούμε νὰ συγκρίνω, ἀποκρίθηκε εὐγενικά ὁ Ἀρσείος ὁ Ὑστάτους ὁ ἐξάδελφος τοῦ Σμέρδη. Δὲν συγκρίνονται τὰ λουλούδια μετὰ τὸς τούς.

Κόλακες! ἐφώναξε ἐθθυμα πάλι ὁ Ἀμσας, δυνατὰ γιὰ νὰ ἀκούει τώρα καὶ οἱ γυναῖκες. Βλέπω ὅτι ξέρετε νὰ λέτε ὠραία λό

για.

Ξέρομε πρὸ πάντων νὰ ἐκτιμοῦμε τὴν ὁμορφίαν, εἶπε ὁ Ζώπυρος ὁ φίλος τοῦ Σμέρδη καὶ τοῦ Ἀρσείου. Ἀποδείξεις ὅτι παίρνομε πολὺς γυναῖκες.

Ὁραῖα ἀποδείξεις! ἐφώναξε ἡ Λαδίκη ἐλθρονικά. Καὶ δὲν φαντάζεστε τὴ δυστυχισμένη ποὺ τίς κανεῖτε; Μιὰ γυναῖκα ποὺ ἀγαπᾷ, μπορεῖ ν' ἀνεγῇ ἄλλη!

Συμφωνῶ! εἶπε ὁ Σμέρδης, συμφωνῶ μαζὶ σου, βασιλίσσα! Ἄν ἦμουν γυναῖκα, δὲν θὰ ἀνεχόμουν νύχθ ἄλλη τὰ ἴδια δικαιώματα στὸν ἄνδρα ποὺ θ' ἀγαποῦσα.

Ὅστε ἐσύ, ῥώτησε δεξιὰ ἡ Νίτητις, εὐγενὴ Σμέρδη, σκέπτεσαι νὰ πάρῃς μόνο μιὰ γυναῖκα;

Ἄν ἀγαπήσω ἀληθινὰ καὶ, ἀποκρίθηκε γρήγορα ὁ νέος.

Καλὸνυχὴ τότε αὐτὴ ποὺ θ' ἀγαπήσῃ! εἶπε ἡ Ταχὼ ἀναστενάζοντας, ἐνῶ ἡ Νίτητις κατέβασε τὰ μάτια καὶ ἐπνίξε ἕναν θαθὸ ἀναστεναγμὸ καὶ αὐτὴ.

Ἦταν ἀργὰ πᾶς ὅταν διαλύθηκε ἡ συντροφία. Οἱ γυναῖκες ἀποσύρθηκαν πρῶτες, στὰ διαμερίσματά τους, ἐνῶ οἱ ἄνδρες συνέχισαν κάμποιον ὠρὰ τὸ γλέντι πίνοντας. Μὰ ἐνῶ οἱ ἄνδρες ἐξενύχτησαν μὲ τὸ ποτὸ, οἱ δύο βασιλοπούλες, ἡ Ταχὼ καὶ ἡ Νίτητις ἐμεῖναν ἀγρυπνεῖς καὶ αὐτὲς ὡς τὸ πρῶτ, κουνεντιάζοντας μὲ χαμηλὴ φωνή.

ΜΙΑ ΦΛΟΓΕΡΗ ΚΑΡΔΟΥΛΑ

Μόλις ἐμεῖναν μόνες στὸ διαμέρισμά τους ἡ Ταχὼ καὶ ἡ Νίτητις, σὰν νὰ εἶχαν προσυνηνοθή, ἐβίωσαν ἀμέσως τίς σκληρὰς ποὺ ἦθελαν νὰ τίς ἐτοιμάσουν γιὰ ὕπνο. Ἐνοῖωσαν καὶ οἱ δύο τους τὴν ἀνάγκη νὰ μιλήσουν ἐλευθερὰ, ν' ἀνοιξοῦν τὴν καρδιά τους. Μόλις ἐφυγε καὶ ἡ τελευταία σκληρὰ, ἐπέρασε ἡ Ταχὼ στὸν λαϊκὸ τῆς Νίτητις, καὶ ἐφώναξε μ' ἀναφύλλουλα:

"Ὁ, ἀδελφούλα μου! Εἶμαι τόσο δυστυχισμένη!...

Γιατὶ; ἔκαμε αἰγὰ ἡ μικρὴ. Φαντάζεσαι πῶς ὁ Καμβύσης θὰ εἶνε κακὸς σύζυγος;

Μὰ δὲν καταλαβαίνεις; φώναξε ἀνυπόμονα ἡ Ταχὼ. Ὑπάρχει δυστυχία χειρότερη παρὰ νὰ πᾶς σ' ἕναν τόσο τόσο μακρινὸ, ἀνάμεσά σὲ ξένους ἀνθρώπους, σ' ἕναν ἄνδρα ποὺ δὲν τὸν ξέρω καθόλου!

Ἡ Νίτητις προσπάθησε νὰ τὴν παρηγορήσῃ στὴν ἀσχημὴ λέγεται τυπικά:

Μὰ θεοῦ τῆς τὴν πατρίδα σου μ' αὐτὸν τὸν τρόπο, Ταχὼ. Τὸ ξέρεις πῶς χάρις σ' αὐτὸν τὸν γάμο δὲν δάχνωμαι πᾶς νὰ φοβώμαστε τοὺς δυνατοὺς Πέρσες!...

Τὸ ξέρω, τὸ ξέρω, τὴν ἔκοψε ἡ Ταχὼ, πῶς θαυμάζομαι γιὰ τὴν πατρίδα μου, Ἐξέγρηκα τὴ θυσία, δὲν θὰ λιποψυχίσω, μὰ ποῦ! Νίτητις, ποῦ ἀφάνταστα.

Κί' ἐγὼ ποῦ, εἶπε αἰγὰ ἡ μικρὴ.

Ποῦ θὰ χωριστοῦμε; ῥώτησε θερμὰ ἡ Ταχὼ.

Ἐδίστασε ἡ Νίτητις μιά στιγμὴ. ἔπειτα ἀποκρίθηκε αἰγὰ:

Πόσο θὰ μοὶ κοστίσῃ ὁ χωρισμὸς μας, Ταχὼ, τὸ ξέρεις. Εἶμαστε τόσο ἀγαπημένες, ποὺ μὰς λένε διδόμες. Καὶ ὁμῶς, ἂν θέλῃς νὰ σοὺ πᾶ τὴν ἀλήθεια, αὐτὴ τὴ στιγμή αὐτὴ ποὺ καίει τὴν καρδιά μου δὲν εἶνε πιὸ πολὺ ἀπ' ὅλα ὁ χωρισμὸς μας.

Τὴν ἔλεψε τὸ δυστύχημα λοιπὸν σοὺ συμβαίνει; ῥώτησε γελωτῶν ἡ Ταχὼ.

Δυστυχίμα! ἀναστενάξε ἡ Νίτητις. Βρῆκα τὴ σωστὴ λέξι, Ταχὼ... Δυστυχίμα ἀλλήθινον εἶνε αὐτὴ ἡ ἀγάπη ποὺ ἦλθε ἐστὶ ἐξάνη καὶ στὴν καρδιά μου.

Μὰ τὸν Ὀσπρί! ψιθύρισε ἡ Ταχὼ ταρταυνένη. Δὲν πιστεύω νὰ ἐρωτεύθηκες κιόλας καὶ νῆσαν ἀπὸ τοὺς Πέρσες φιλοευνουμένους μας; Ἐκρύψε ἡ μικρὴ τὸ πρόσωπό της στὸ στήθος τῆς μεγάλῃς καὶ ψιθύρισε:

Μάντεψε, μάντεψε ποῖον ἀγαπᾷ...

Τὸν Σμέρδη! εἶπε γρήγορα ἡ Ταχὼ.

Ὁ, δὲν ἦταν δύσκολο νὰ θὰ μπορούσα ἐφώναξε ἡ Νίτητις. Ποῖον ἄλλον θὰ μπορούσα νὰ ἐρωτεύθω!... Ποῖος ἄλλος ἄνδρας μπορεῖ νὰ σταθῇ μπροστὰ σ' αὐτὸν τὸν ἥλιο!

Ἐγέλασε μὲ τὴν καρδιά τῆς ἡ Ταχὼ.

Τὴν ἔρω! Μὰ ποτε ἐπρόφρασε νὰ τὸν ἀγαπήσῃ τόσο, ἀδελφούλα μου; Ὅλοι οἱ Πέρσες αὐτοὶ εἶνε ὠραῖοι ἄνδρες. Ὁ Ἀρσείος, στήθεος δεξ: Σὰν ἀγαλμὰ εἶνε καὶ αὐτός.

Ιερά ΕΞΕΤΑΣΙΣ

ΥΠΟ Χ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

(Εκείνος έχει φοβερά δεινότητα, γιατί στο τσαντάκι του κεινός έχει ανακαλύψει ένα μόνιμο έρωτικό γράμμα. Εκείνη δεν μπορεί κανείς να πει ότι σκοτώνεται για να του αποδείξει την αθωότητα της. Εκείνος καταστρέφει τις μυντικές του, κόποντας βόλτες απάνω κάτω στο δωμάτιο και συμπληρώνοντας έτσι χιλιάδες ολόκληρα καταγνακτισμένης περσίας. Στο τέλος, Εκείνος σταματάει τις βόλτες, είτε γιατί λυπάται επί τέλους τις μυντικές του, είτε γιατί θέλει να έχει, ακίνητος, κάποια θετικότερη εξήγηση μαζί της.)

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θέ μου πής λοιπόν τι σημαίνει αυτό;

ΕΚΕΙΝΗ (άποψη): Ποιά; ΕΚΕΙΝΟΣ (έξαλλος): "Αν εξακολουθήσεις σ' αυτό το ύφος, σ' ορκίζομαι πως θα γίνω φόνος!"

ΕΚΕΙΝΗ: Καί θάνατο ο πιο άδικολόγητος φόνος του κόσμου.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θάνατο άδικολόγητο, γητο να σ' σκοτώσω ύστερ' απ' αυτό;

ΕΚΕΙΝΗ: "Υστερα από ποιά;"

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πρόσεξε, γιατί ή υπομονή έχει τα όρια της... "Όπως και ή αναιδία..."

ΕΚΕΙΝΗ (με ειρωνικότατο χαμόγελο): "Όστε, λοιπόν, έγω είμαι ή αναιδής χωρίς όρια, και έσύ ο υπομονητικός χωρίς όρια... Δεν ξέρω για τί θάνατο δικά μου, νομίζω όμως πως ή υπομονή σου έχει όρια, και μάλλον εξαιρετικά στενά..."

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Όση υπομονή και να έχω, ή αναιδία σου θα την είχε εξαντλήσει..."

ΕΚΕΙΝΗ: Μά, για στάσου, δρέ παιδί μου... Τί σου συμβαίνει; Ποιά μυϊγα σε τσίμπησε;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Αυτό το γράμμα μπορείς να μου εξηγήσεις ποιάς το έγραψε;

ΕΚΕΙΝΗ (σηκώνει τους ώμους): Κάποιος.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καί πως βρέθηκε στο τσαντάκι σου;

ΕΚΕΙΝΗ: Θα μ' πηκε...

ΕΚΕΙΝΟΣ (μυσάει σίδηρα): Θα σε σκοτώσω! Θα σε πνίξω! Θα σε σουδίσω!

ΕΚΕΙΝΗ: Διάλεξε τί από όλα θές να κάνης, γιατί όλα μαζί είναι αδύνατα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θα σε σφάξω!

ΕΚΕΙΝΗ: Στο δεξί σου χέρι του μπουφέ εί'ν' ένα τραπέζι-μάχαιρο που κόβει καλά...

ΕΚΕΙΝΟΣ (άφριζει): "Όστε, με κοροϊδεύεις;"

ΕΚΕΙΝΗ: Εί'νε να μη σε κοροϊδεύω; "Έχεις σφάζει ποτέ σου κοτόπουλο;"

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τό κοτόπουλο δε μούφταιξε, ενώ έσύ μ' έχεις φέρει σε απόγνωση...

ΕΚΕΙΝΗ: Καί όλα αυτά για ένα μικρό άσημαντο γράμμα που βρήκες στο τσαντάκι μου!

ΕΚΕΙΝΟΣ (άνεμίζει το γράμμα): Μικρό ίσως, κάθε άλλ

λο όμως παρά άσημαντο... (Διασάει): "Χρυσό μου..." (Διακόπτει το οιασμά): "Εσύ είσαι το χρυσό μου, βέβαια..."

ΕΚΕΙΝΗ: Παρακάτω...

ΕΚΕΙΝΟΣ (συνεχίζει το διάβασμα): "Θάθελα τόσο να σε ναζήσωμε τις εξαιρετικές ερωτικές στιγμές μας. Θα σε περιμένω αύριο στο ίδιο μέρος. 'Η λατρεία σου." (Ξαναανέμίζει το γράμμα). Ποιά εί'ν' αυτό το ίδιο μέρος; Καί ποιά εί'ν' αυτή ή λατρεία σου;

ΕΚΕΙΝΗ: Πρώτα - πρώτα, ποιάς σε δεβαιώνει πως αυτό το γράμμα απευθύνεται σε μένα;

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Αν απευθύνεται σε κανέναν άλλον, τότε το τσαντάκι σου είναι γραμματοκιβώτιο..."

ΕΚΕΙΝΗ: Πές πως εί'νε μυστικό φίλης μου.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καί πως δρέθηκε στα χέρια σου;

ΕΚΕΙΝΗ: Πές πως ή φίλη μου εί'νε παντρεμένη, πως ο άντρας της τη ζηλεύει, πως τον άπατά και πως αυτό το γράμμα στα χέρια της εί'νε πιο επί

βάλλει να μη σ'ας δεχθώ, ή άνοιγε τα πακέτα της, το τσαντάκι της, ή την πουντρίερα της, από φόβο μήπως κρύβεται εκεί μέσα κανένας έρωστής αυτοπροςώπως! Μάθε, λοιπόν, αγαπητέ μου, ότι ο έρωας δεν εί'νε 'Ιερά 'Εξέτασις, και ούτε ο έρωτευμένος Τορκουεμάδας. Δεν έχει δικαίωμα ζωής και θανάτου έπάνω στη γυναίκα που αγαπάει, κι' ούτε εί'νε δικαίο ή άγάπη να μεταβάλλεται σε τυραννία και σε δάσανο. Γιατί τους τυραννους και τους δασανιστάς και τους τρομοκράτας, τους φοβόταν κανείς. Δεν τους αγαπάει.

ΕΚΕΙΝΟΣ (πανικόβλητος): Δεν πιστεύω τώρα να μη μ' αγαπάς κι' έσύ;

ΕΚΕΙΝΗ: Πάντως, ή άγάπη μου ύπέρ της κάποιον κλονισμός...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καί ο κλονισμός εί'ν' ανεπανόρθωτος;

ΕΚΕΙΝΗ: Νομίζω όχι... 'Εκείνο όμως που για πρώτη φορά μάς φαίνεται άσημαντο, αν έ παναληφθώ, δεν αποκλείεται να προκαλέσει ανεπανόρθωτη καταστροφή. Μην ξεχνάς, φίλε μου, ότι το «πρίονι» σιγά - σιγά, κόποντας από λίγο, μπο

Ο 'Αδόλφος Μανζού έχαρακτηρίσθη ως ο κομψότερος ήθοποιός της οδού, αντιθέτως όμως ο Πάωλ Μιούνι έκρίθη ως ο πλέον μονότονος και ο Ουίλλιαμ Πάουελ ως ο πλέον αντιπαθητικός από όλους.

ΑΠΑΙΤΗΣΕΙΣ
ΤΟΥ ΑΔΟΛΦΟΥ ΜΑΝΖΟΥ

Ο 'Αδόλφος Μανζού, ο οποίος φημίζεται ως ο ανδρώπος ο καλύτερος ενδυόμενος, έθεσε την ύπηρεσίαν του φόρου επί του εισοδήματος του Χόλλυγουντ πρό ενος προλήματος.

Ο Μανζού ζητεί να αφαιρεθούν από τους φόρους ή του πληρώνει όσα πληρώνει στον ράφτη του. «Πληρώνω, λέει, πολύ ακριβά από τις κινηματογραφικές εταιρίες γιατί φημίζομαι ως ο ανδρώπος ο πιο καλοντυμένος της 'Αμερικής και ίσως όλου του κόσμου».

Η διεύθυνσις της έφορίας, ε, πρότερον συμβέβασαν, δεχόμενη όπως αφαιρεθούν τα ποσά τα όποια εδοδεύει για ενδυμασίας χρησιμοποιοιμένες στα στούντιο. Ο Μανζού όμως επιμένει: «Είμαι, είπε, καλλιτέχνης όχι μόνον επί σκηνής, αλλά και στην πόλη ανάγκασμαι να ντυνώνμαι καλά για να διατηρήσω την φήμη μου».

Η έφορία έδηλωσε ότι θα μελετήσει το ζήτημα.

ΕΞΥΠΝΟΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Στο Χόλλυγουντ, ένας εύφυος δικηγόρος κατόρθωσε να ανασηλώσει το γράφειο του, το όποιον έπρεκε να κλεισθ' έλλειψι πελατών, χωρίς στην έπισημοτική του.

Ο δικηγόρος αυτός έδημοσίευσε πρό ήμερών στις έφημερίδες την ακόλουθη άγγελία:

«Νομίζετε ότι δεν μπορείτε να ζήσετε πλέον μαζί; Νομίζετε ότι δεν σ'ας αγαπά πλέον; Έχετε αδι, κοι! Αποφύγετε τα διαζύγια, αποκαθίστε στον δικηγόρο. 'Αλμ, μπερ Ουαγιέρ, ο όποιος θα σ'ας δείξη τον τρόπο με τον όποιον θα ευτυχίσετε!»

Καί τώρα πλέον ο 'Αλμπερ Ουαγιέρ, αυτοτιλοφορείται «δικηγόρος των συμφυλιώσεων». Περίτ, τον να προσέσωμε ότι κάνει χρυσές δουλειές.

ΠΟΤΕ ΕΓΕΓΝΗΘΗΚΑΝ

'Αννιτα Λουίς = 9 'Ιανουαρίου 1915.

'Ελίζα Λάντι = 6 Δεκεμβρίου 1904.

Φρεντερικ Μάρς = 31 Αύγουστου 1898.

Γκραίης Μουρ = 5 Δεκεμβρίου 1901.

Τζέαν Μπέννερ = 27 Φεβρουαρίου 1911.

Κανσάντς Μπέννερ = 22 'Οκτωβρίου 1906.

Ζαννέτ Μακντόναλντ = 18 'Ιουνίου 1908.

Τζέον Μπόλς = 22 'Οκτωβρίου 1900.

Αλντ Νταμιτά = 10 'Ιουλίου 1906.

'Αννα Νήγκλ = 20 'Οκτωβρίου 1904.

Μάρνη Ο' Σούλλιβαν = 17 Μαΐου 1911.

Τάιρον Πάουερ = 5 Μαΐου 1914.

ΠΥΓΜΑΧΙΑ ΓΙΑ ΕΝΑ ΦΙΛΙ

Δύο μικρούλες ήθοποιες της Μέτρο • Γκολντντίν - Μάγερ έρωτεύθηκαν τρελλά τον ήθοφο Ρομπερτ Μοντογκόμερο. Τό το άνήγυελαν και οι δύο μαζί 'Επειδή όμως ήσαν φίλες και ήθελαν να κερδίσουν έντιμο το φιλ που θα έδινε στην μία από τις δύο ο Μπόμπ Μοντογκόμερο άπεφάσισαν να... πυγμαχήσουν και όποιος έθαίνε νικήτρια στο μπάξ θα έπαιρνε το... πολύτιμο φιλ.

Έτσι και έγινε. Διαιτητής του αγώνος ή'ταν ο Κλάρκ Γκέμπλ, ο όποιος έδωσε ένα φιλ σ' εκείνην που έχασε για να την παρηγορήσει!

Πάντως, μην το πητε στην Καρόλ Λομπάρντ και έχομε φασαρίες.

P. ΝΤΕΒΙΛΛΕΡΣ

κίνδυνο και από μια τορπίλη...

ΕΚΕΙΝΟΣ (λιγάκι μαλακωμένος): Καί στα δικά σου χέρια δεν εί'νε;

ΕΚΕΙΝΗ (τόν άγκαλιάζει): "Όχι, γιατί έχω δίπλα μου έναν άντρα λογικό, που δεν εί'νε δυνατόν ποτέ να πιστέψω ότι μπορεί να τον γελιοποιήσω στα μάτια του κόσμου..."

ΕΚΕΙΝΟΣ (πνιγνόμενος μέσα σ' άρώματα των μαλλιών της): Δηλαδή... Τό πιστεύω και λίγο.

ΕΚΕΙΝΗ (σοβαρά): Σου έχω δείξει μου φαίνεται πολλές φορές αν σ' αγαπά και πόσο σ' αγαπά... Δεν εί'ν' ανάγκη να σου κάνω πάλι ερωτική έξομολόγησι, έπειδή συνέδη και βρής ένα γραμμοτάκι στην τσάντα μου, που ούτε σε μένα απευθύνεται όνομαστικά, ούτε ύπογραφή έχει κομμά. Έσείς οι άντρες όταν αγαπάτε, νομίζετε ότι ή γυναίκα σ'ας άνήκει σαν άντικείμενο. "Ότι δεν εί'νε δυνατά ποτέ να έχη μυστικά, έστω κι' αν αυτά τα μυστικά κάθε άλλο ποσά εί'νε δυνατόν να σ'ας προσβάλλουν. Γι' αυτό ήρίσκετε πολύ φυσικό να σπρώξετε την πόρτα του λουτρού όταν αυτή κώνη το μπάνιο της, ή να μπήτε μέσα στην κάμαρά της, χωρίς να χτυπήσετε, την ώρα που ή κοκετταρία της επί

Ε απλωμένος στην άμμουδια, την υγραμένη από τα φίλια του άπαλού κυματός, ο νεαρός ψαράς, ο πανέμορφος Γλαύκος, άφηνε το βλέμμα του να πλανάται έπάνω στη γαλήνη της άπέραντης θαλάσσης, που ξεχύνει στην αύρα τη βροσία και το μύρο της, για να νερκώσει τις κουρασμένες αισθήσεις του.

Στην ποιητική εκείνη γωνιά της Σύμης, του έρημου αυτού του της Καρίας, που το άνόμασεν έτσι, δίνοντας του το όνομα της γυναίκας του ο γαλανομάτης ψαράς με την γλυκιά μορφή και τ' άτσάλινα μπράτσα κάθε πρωί στέκει και ρεμβάζει, πριν άρχισι το ψάρεμα ή το τραγούδι, το γεμάτο πάθος και έρωτα, με το όποιον προσπαθεί να ανακουφισι την καρδιά του από το βόρος που την πιέζει συνήθως, για λόγους μυστηριώδεις και άγνωστους.

Καί δραματίζεται κάθε φορά ο μισανθρωπικός νηός το μεγαλοπρεπές θέαμα του θεού της άστατης θαλάσσης: του τρομερού Ποσειδώνος με τα γαλάζια μαλλιά που, άλλοτε γαλήνιος και άλλοτε όργιλος, κραδαίνοντας στο χέρι την φοβερήν τριαντάν του—τό σύμβολον αυτό της άκατανίκητης δύναμώς του, με το όποιον έξεγείρει την θύελλαν ή κατευνίζει την μανίαν της — αναδύεται από τα ύγρα του βασιλεία. Την άμαρταν του την φτιαγμένη από κοχύλην, την τραβούσαν 4 φερωτά θαλάσσια έλλογα που εί'χανε το μισό μπροστινό σώμα τους όμοιο με το κοίνο-νού αλόγου και το μισό όπίσθιο όμοιο με ψάρι, χρησιή χαίτη και χάλκινα πόδια. Καί προχωρούσε ο θαλασσοχαρής θεός διασχίζοντας τα κύματα, ανάμεσα σε άκολουθία των Τριτωνών και των Νηρηίδων, συνταράσσοντας τον άτελείωτον πόντον ή τιθασειόντας το φοβερό κύμα του.

Εκείνο το πρωί ο κυρίαρχος της τρικυμίας άλλαξε συντόμως μορφή: 'Η γαλήνια θαλάσσια: σιγά - σιγά έταράχθη και στην προσέγγισι του σφυγμένου θεού και λίγο άργότερα το ταραγμένο της κύμα ύψώθηκε αύλακώνοντας έπικίνδυνα την άπέραντη έκτασιν. Οί ύγροι όγκοι άνεβοκατέβηκαν με άένανσο βογγητό και το μικρό θαρκάκι με το κατέλευκο πανί που 'δω και λίγη ώρα τό παρακολουθούσε άδιάφορα τό κουρασμένο βλέμμα του όνειροπόλου ψαρά, άρχισε να τολαντεύεται γέρνοντας έπικίνδυνα πότε προς την μία και πότε προς την άλλη πλευρά του. Ξαφνικά ώρθώθηκε στην άνωψωμένη πρύμνη του μιά γυναίκα και άνασηκώνοντας τά χέρια, άφησε τρομαγμένη κραυγή καλώντας βοήθεια.

Ο Γλαύκος δρέθηκε όρθός. 'Η λυγρή κορμοστασιά εκείνης που έκινδύνει, διεγρόθηκε βαυσμιαία στο μουντό φόντο των συνωφρωμένων στοιχείων, ή δροσερόδα των τρομαγμένων της σθούρων, δείχνανε την νεότητά του κορμού της: Μιά νέα κινδύνει. Καί ο ναυτικός ατός που ξεπερνούσε στο κολύπημα άκομή και τα δελφίνια βρίσκονταν κοντά της. Πήδησε μέσα στην θαλάσσια, άφου της έδωσε άθρόος και την σύστασι να μην ύποκύψη στην κόπωσι και άσχισε να κολυμπάη προς την κατεύθυνσι της άκουβέρνητης δόρκας.

Είδεν εκείνον που άνεβακατε δαίνοντας στους ύδατινους δν

ΓΛΑΥΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

Μεταξύ
'Ιστορίας
και
Θρύλου

ΝΕΑ ΣΕΙΡΑ

ΓΛΑΥΚΟΣ

και άψφώντας τον θυμόν της θαλάσσης έτρεχε για να την σώση, απ' το πανατερό της άγκάλιασμα, άκουσε τις συστάσεις του και άγωνίσθηκε να συγκρατηθώ, αλλά δεν τό κατόρθωσεν. Ο μανιασμένος βορράς έγείρε την δόρκα και τό άφρισμένο κύμα έπήδησε μέσα της. 'Η νύμφη της θαλάσσης άνηρπάγνκε, άνετραπήκε, έπεσε στ' άφρισμένα νερά και, καταβάλλοντας κάθε δύναμι που της έδινε ή συναίσθησι του κινδύνου, άγωνιζότανε να μην καταποντισθώ.

Σάν να πηδούσεν έπάνω από την μανίαν της, ο Γλαύκος διέσχισε την θαλάσσαν, φωνάζοντας στην άγνωστην να μην άπελπίζεται. 'Αλλά τό κύμα ήτανε δυνατότερο από την άντοχή της. Την άνέβαζε ψηλά, την κατεπόντιζε στα βάθη που άνοιγε μόνο του, την σφενδόνιζεν έδώ κι' εκεί, την έκούρσσε.

Η νέα τότε άφείθηκε λιποθυμισμόν στην διάκρισι των νεράων και ο Γλαύκος την είδε να κινδυνεύη να βυθισθώ. Έκανε τότε μιά τελευταία προσπάθεια και κατόρθωσε να την φθάσει προτού να πνιγθώ. Την έπιασεν από την μέσην και την άνεσήκωσε, την έκράτησεν έτσι, και της έψιθύρισε:

— Μη φοβάσαι...

Δεν τον άκουσε. Τό παράλυτο κορμί της άφέθηκε στα δύνατά μπράτσα του και ο άκαταβλητος κολυμβητής, ένοιωσε ζω

ψιθυρισμόν που δγίκε από τα κάτωρα χείλη της:

— Σ' εύχαριστώ...

Αρκετές στιγμές έμεινε κυτταζόντας την κατάματα. Καί τό χαμόγελο, με τό όποιον έκείνη τούδεχνε την εύγνωμοσύνην της και του άντήμειβε την αυτοθυσίαν, ήσαν εκείνο που άνοιξε στα στήθια του την πληγή, την γιγάντια εκείνη πληγή ενός φλογερού έρωτα.

Ο Γλαύκος άγάπησε την πανέμορφη Σκύλλα, την περίεργη θυγατέρα του Φοκίνος, καί της νύμφης Έκαςτης, καί, θέλοντας να συγκινήση την ψυχρά καρδιά της, της κούδαλοσε κογχύλια και νεαρές άπτερες άλκυονες, σφώρας στα πόδια της, μαζί με την πληγώμενην καρδιά του τούς θησαυρούς πουβρίσκον στην άγαπημένη του θαλάσσια.

Η Σκύλλα τον έλυπότανε, αλλά δεν τον άγαπούσε. Κι' ο νεαρός ψαράς, μελαγχολικός και έκνευρισμένος έτρεχε στίς έρημες άκτές, χωρίς να λογαριάζη τον πόνον της γυναικας του που άγωνιζότανε μάταια να τον παρηγορήση με τά χαρίδια και την λατρείαν της, χωρίς να προσέχη τίς τίποτε έλλοιο έκτός από εκείνη, για την όποιαν έζούσε κι' έδασανίζετο.

Η όμορφη νύμφη λυπότανε για τό αίσθημα που ένέντευσε στον σωτήρα της, κατεπλήσσει το από τό μεγάλο του αίσθημα, συνεκινείτο απ' τά φλογερά δάκρυα του και τον συνεπαίρσεν, άλλ' αυτή ή άγάπη της δεν τον ίκανοποίησε. Ζητώντας τον φλογερόν και άπείριστον έρωτα άγωνιζότανε να την κώνη έντελώς ίδικν του και για να τό κατορθώση άπεφάσισε να καταβύη στα φίλτρα της μάγισσας.

Πέσσε κολλιβάοντας στην άπέναντι Καρίαν και πήνε στο άνάκτορο της Κίρκης, μιάς έπικίνδυνης άραιότητας. ή όποια υπέτασσε την νεότητά με τά φίλτρα του κορμού και της τέχνης της. 'Η υυστηριώδης όρσας κατεπλήγη με την όμορφιά του ξένου της και έθαύμασε με τό κατόρθωμά του να περάση κολυμπώντας μιά τέτοια απόστασι. Έμακάρισεν έκείνην που τό έδωσε με την άγάπην της μιά τέτοια δύναμιν, και μιά πονηρή σκέψις πέρσεν από τό μυαλό της. Νά τον κώνη δικό της.

Τόν έκάλεσε να μείνη κοντά της έωσ ότου παρσασκευάσται τά φίλτρα του έρωτος και στο διάστημα της παραμονής του προσπαθήσει να τον θέλξη. 'Αλλ' εκείνος δεν έβλεπε ύποστατόν του παρά την μορφή της Σκύλλας. Ο Γλαύκος, ο περίφημος κολυμβητής που, είχε λάβει μέρος και στην 'Αργοναυτικήν έκστρατείαν ως κυβερνήτης της 'Αργούς και ήταν ο μόνος που δεν έπληγώθηκε κατά την πάλην έναντίον των Τυρρηκών — γιατί βυθίσθηκε στη θαλάσσια — ο έρωτευμένος ναυτικός δεν άνερωτολούσε παρά την άγκαλιά και τον έρωτα εκείνης, καί έτσι ή όμορφιά της φαρμακεύτριες δεν τον συνεκίνησε.

Η Κίρκη, έρωτευμένη τρελλά με τον Γλαύκον, μάταια άγωνίσθηκε να τον κώνη δικόν της. Καί ζηλοτυπώντας για την άγνωστήν της, άπεφάσισε να την έκδικήθη. Παρεσκεύασε τότε, με άγνωστα δότανα, τρομερό ύγρο, το έκλεισε σ' ένα δοχείο και είπε στον Γλαύκον πως

θα κατάρθωνε ν' αγαπηθῇ, ὅτι
θὰ ἔρριχνε στὸ νερὸ μέσα στὸ
ὅποιον θὰ λουζόταν ἡ φίλη του.
Ἡ ἐπιδρασίς του στὸ κορμί
τῆς Σκυλλας θὰ ἦταν γρηγο-
ρή καὶ ἀποτελεσματική.

Φέρνοντας τὸ πολυτίμητο ὕψος
ὁ Γλαῦκος ξαναγύρισε κοντὰ
πρὶν ἀγαπημένην του καὶ ἐρρι-
ξε τὸ παρασκευασμένο τῆς Κίρ-
κης στὴν πηγή ὅπου θὰ λου-
ζόταν ἡ ἀγαπημένη του. Ἀλλ'
ὅταν ἡ θελητική νύμφη μπήκε
στὸ νερὸ, συνέβη κάτι τὸ τρο-
μερὸ. Τὸ κορμὶ τῆς ἄρχισε ἄ-
μεσως νὰ ρικνώνεται, ριτίδες
αὐλάκωσαν τὸ πρόσωπό της
ποὺ μεταμορφώθηκε κατὰ τρο-
πον φρικτὸν καὶ σαγόνια τῆς
ἐξωγνώστησαν, τὰ μάτια τῆς
ἀλλοιώθηκαν. Ἡ ὠραία νύμ-
φη μὲ τὸ λυγρὸ κορμὶ καὶ τὸ
θελητικὸ μούτρο, μεταμορφώθη
εἰς ἀποτρόπαιον τέρας.

Ὅταν ἡ δυστυχισμένη κόρη
εἶδε στὰ νερά τὴν μορφήν της
ἀφῆσε, τρελλανμένη, κραυγές.
Πήδησαν ἔξω οὐρλιάζοντας καὶ
ἀρχισε νὰ τρέχη καὶ ὅσοι τὴν
συναντοῦσαν στὸ δρόμο τῆς πα-
ραμύριζαν τρομαγμένοι. Εἶπα-
νε πὺς ἡ ὁμορφὴ νύμφη ἦταν
φρικτὴ τὴν ὥσιν, ὅτι τὸ κορμὶ
τῆς εἶχε γίνει πελώριο καὶ εἶ-
χε διατρήσει τὴν ἀνθρώπινη
μορφή της ἕως τὸν ὀμφαλὸ μο-
ναχά, ἀλλ' ὅτι εἶχεν ὅμως τῶ-
ρα ἔξω κεφάλια, ἀπὸ τὰ ὅποια
τὸ ἕνα ἦταν ἀνθρώπινο, τὰ δὲ
ἄλλα μορφὲς τερατώδεις, ποὺ
βγαίνανε σὰν λαίμοι ἐκινδύν
ἀπὸ τὰ στήθεα καὶ τὰ πλευ-
ρά της. Ἀπ' αὐτὰ τὸ ἕνα ἦταν
κεφάλι κάμπιας, ἄλλο σκύλ-
λου, τρίτο λιονταριού, τὸ τέταρ-
το γοργόνας καὶ τὸ πέμπτο φά-
λαινας· κι' ὅλα ἐγαυγίζαν τεν-
τωμένα στοὺς μακρυνούς λαί-
μους των. Τὸ ἄλλο μέρος τοῦ
κορμιοῦ τῆς, οἱ περίτρομοι
χωρικοὶ τὸ εἶδαν ὅτι εἶχε πα-
ρει μορφή δράκοντος μὲ δάδε
κα πόδια, ἐνῶ σὲ κάθε στόμα
τῆς εἶχε τρεῖς ὀδοντοστοιχίες,
τὰ δὲ μάτια τῆς λάμπανε σὰν
κάρβουνα ἀναμμένα. Ἡ φήμη
ἔπειτα διέδωκεν ὅτι αὐτὸ τὸ
τέρας τοποθετήθηκε ἀπὸ τοὺς
θεοὺς στὴ Μεσσηνίαν, ἀπάντη-
νός ἄλλου, τῆς Χαρυδέως, κι'
ὅτι καὶ οἱ δύο — ἡ Σκυλλὰ
καὶ ἡ Χαρυδὴς — θασανίζανε
τοὺς ναυτικούς.

Τὸ πάθημα τῆς γλυκεῖας ἐ-
ρωμένης ἔφερε στὸν Γλαῦκον
τὴν τρέλλαν. Ὁ γλαῦκος φορὸς
ἔγινε ὁλοσυνόρος, κακεντρέχης,
μεμφιμοῖρος, κακός, ἀνυπόφο-
ρος. Ἀπεκτιμένη ἡ γυναῖκα
του, μάταια ἀγωνίζονταν νὰ
τὸν παρηγορήσῃ. Ὁ Γλαῦκος
ἐγκρεμίσθηκε μέσα στὴ θάλασ-
σα νὰ πεθάνῃ καὶ ἡ ἀπαρηγό-
ρητη Σὺμη, μὴν μπορῶντας νὰ
ὑπομείνῃ τὸν παντοτεινὸν χαρι-
σμὸ κρεμάσθηκε στὸν ἴδιον ἐ-
κείνου δράκον, ἀπὸ τὸν ὅποιον
ἠτοκτόνησαν ὁ ἀγαπημένος
της, γιὰ τὸν ἔρωτα ἄλλης.

Ὁ Γλαῦκος ἀπέθανεν, ἀλλ' ὁ
θρόνος τὸν δέλει ἀθάνατον. Τὰ
ἐρωτευμένα ζευγάρια ποὺ πη-
γαίνανε νὰ ἐμπιστευθῶν τὸν
φίθουρον τῶν φιλιῶν τους στὸ
μουρμουρητὸ τῶν κυμάτων, λέ-
γανε πὺς ξεπρόβαλλε ζηλότυ-
πο μέσα ἀπὸ τὰ «γλαυκὰ» νε-
ρά, τὸ κεφάλι τοῦ ἀτυχοῦς ἐφα-
νότο, ποὺ ἀπὸ τότε δογγαί
θρηγνῶνται ἀτέλειωτα τὴν χομέ-
νῃ ἀγάπῃ του.

Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΡΩΣ δυνάστης

ΔΙΚΑΙΣΤΙΚΟΝ ΕΝΣΤΑΝΤΑΝΕ

Σὰν τοιμποῦρ τῆς εἶχε κολλή-
σει. Στὸ σχολεῖο ἐπῆγινε, τὴν
παρακολουθοῦσε. Στὴν ἀγορὰ ἐ-
πῆγινε, τὴν ἐπαίρει ἀπὸ πίσω.
Περὶπατο ἐξαινε, κοντὰ τῆς κι'
αὐτός. Κίτρινος πυρετός τὴν ἐπῆ-
γε ὅταν τὸν ἔβλεπε. Ἀν μποροῦ
σε τοῦλάχιστον νὰ τὸν συμπάσῃ.
Ἀλλὰ πῶς; Ἀνθρώπος ἦταν αὐ-
τός ἡ δυνάστης; Σῶμα ἦταν αὐ-
τὸ ἡ ἐτοιμότητα πολυκατοικία;
Ἔνα στοματάκι σὰν φούνος, Ἄλ-
βέκας, Τεμπέλης. Σουλταδό-
ρος, Κόκκινος σὰν πατζάρι. Ἀλ-
λοῖθωρος.

Ὅσο δὲν ἐγύριζε τὰ μάτια της
νὰ τὸν κυττάξῃ, τόσο ἀφρίζε ἐκεῖ-
νος.

— Κατινάκι, θέλω νὰ σοῦ πῶ.
— Ἐκανε ὁποιοὴ. Μιλὰ δὲν ἔ-
θαζε ἐκείνη.

— Κατινάκι, δὲν μὲ καταδέχε-
σαι;

— Ἐπαναστατοῦσε. Νευρασθένεια
τὴν ἐπῆγε...

— Κατινάκι, θὰ μοῦ τὸ πληρώ-
σῃς νὰ ξέρῃς!

Κρύος ἐπῆγε, τὴν ἔκοβε, ὅπως
μία τὴν ἔπαινε, λιποθυμὴ τῆς ἐρ-
χόταν.

— Στὸ σπῆτι θὰ πᾶς; Ὁδῶν κι'
ἐγώ. Νὰ ἴδωμε τί θὰ γίνῃ, τέλος
πάντων.

Καὶ ἐπῆγινε στὸ σπῆτι. Ἐκα-
θόταν στὸ δίπλα καφενεῖο, καὶ
τὸ θράδυ ἐπαίρει τὴν παρέα του
καὶ τῆς τραγουδοῦσε στὸ παράθυ-
ρό της. Ἀρχίζει τότε τὸ οἰκογε-
νειακὸ δράμα:

— Κατινάκι, γιὰ ποῖα τραγου-
δᾶνε;

Οἱ πονηρίες τῶν γυναικῶν

ΜΙΑ ΔΙΑΣΚΕΥΗ ΑΝΑΤΟ- ΛΙΤΙΚΟΥ ΜΥΘΟΥ

Μιά φορά κι' ἕναν καιρὸ, ἕνας
πολύ πλούσιος ἄνθρωπος, ἐπειδὴ ἐ-
πληττε ἀπεφάσισε νὰ κἀν τὸν γύ-
ρο τοῦ κόσμου καὶ νὰ μαζέψῃ σ'
ἕνα θιέλιο ὅλες τὲς πονηρίες τῶν
γυναικῶν. Πράγματι, ἐπὶ ἔξη ἔτη
ἐγύρισε τὸν κόσμον ὅλον καὶ εἶχε
γράψῃ ἕνα θιέλιο τόσο μεγάλον,
ποὺ τὸ φόρτωνε στὴν πλάτη τριῶν
ἐλεφάντων — ναι, ναι, ἀγαπητὴ
μου ἀναγνώστρις, μὴ σὰς κακοί-
ρω, ἀφοῦ ἄλλως τε καὶ ἐγὼ ποὺ
γράφω εἶμαι γυναῖκα — τὸ θιέλιο
αὐτὸ ἦταν τεραστίον καὶ γραμμένο
μὲ πολὺ ψιλὰ γράμματα. Γυρνοῦσε
μὲ πολὺ πιά στὴν πατρίδα του εὐ-
λοιοῦν πιά στὴν πρωτεύουσαν
χαρακτηριστικὸς γιὰ τὴν πρωτεύουσαν
συλλογὴν του καὶ δέβαιος πὺς δὲν
ἐπῆρχε πονηρία ποὺ νὰ μὴν τὴν
ἔχῃ γράψῃ. Τὸ γιγάντιο θιέλιο του
ἦταν γεμάτον καὶ δὲν ἔμενε πιά πα-
ρὰ μιά μικρὴ θεοσύλη στὴν τελευ-
ταία σελίδα γιὰ τὴν ὑπογραφήν του.

Μιά μέρα — ἔρριξαν τὴν Α.
ραβία ἀκόμη — ἐξαπνεύσαν ἀπὸ
τὲς πλάνας ὁμορφίης τῆς Ἀνατο-
λῆς, νυχτώθηκε. Ἐτάχυνε τὸ δῆμα
του νὰ φτάσῃ στὸ καράβι του,
ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν τὸ κατάρθωνε.
Ἀποφάσισε νὰ περάσῃ τὴν νύχτα
τοῦ σ' ἕνα ὁποιοδήποτε καταφύ-
γιο. Ἐσπινάκι, ἐνῶπιος πὺς κάποιον
μακρὰ εἶδε φῶς. Περπάτησε πρὸς
ἐκείνη τὴν διεύθυνση καὶ πράγματι,
σὲ λίγο θρῆσκον ἐμπρὸς σὲ μιά
σκηνή. Ἀνοίξε δειλὰ τὸ παραπί-
στασμα καὶ ἔμεινε ἐκθαμβός. Ἐ-
πάνω σὲ πολυτελέστατα μαξιλάρια,
μιά γυναῖκα καλλοῦνη, ντυμένη
μὲ ἀροχνοῦφανα πέπλα ποὺ τὰ

— Δὲν ξέρω παλὲ μομά.
— Ἀλλὰ κοπέλλα δὲν εἶνε ἐδῶ...
Μήπως γιὰ μένα;

— Αὐτὸν τὸν νεράϊδο, καλὲ μο-
μά;

— Ἐνοια σου, ἀλεπού, καὶ θὰ
σὲ συγυρίσω.

Τάχε μυριοτὴ τὰ δρώμικα ἡ
γυιόνα. Ματαίως προσπαθοῦσε τ'
αἰοῖρο κορίτσι νὰ πείσῃ τὴ μαμά
ὅτι δὲν εἶχε σχέσεις μαζί του.

Ἐξ ἰδιοσυγκρασίας δειλὴ καὶ ἀνα-
ποφάσιστη δὲν εἶχε τὸ σθένος νὰ
τὸν ἀντικρούσῃ, νὰ τοῦ μιλῇ,
νὰ τοῦ δώσῃ τὸ τσαντάκι στὸ κε-
φάλι, ὅπως ἔκανε κάθε ὥπως πρέ-
πει κορίτσι τῆς ἐποχῆς μας, ὅ-
πρις ἀποφάσισε τὸ μαρτύριο, κι'
ἀπὸ αὐτὴ κατὰπινε τὴ γλώσσα τῆς
τόσο ἐκείνος γινώσκων ἐπιθετικός.

— Στὲς ἐφτά θὰ περάσῃς ἀπ'
τὸν κινηματογράφον. Ἦ ἀκούσεις;
Κύττα μήπως δὲν ἔρῃς, γιὰτὶ θὰ
χοῦμε ἀναγνώστες.

Ἐπῆγινε ἀπὸ ἄλλον δρόμο.
Πάρτον πάλι μπροστὰ της.

— Ἀκούσε!...

Ἐκαμε νὰ τρέψῃ. Τὴν ἔπιασε
ἀπὸ τὸ χέρι. Ἀπομῆρος ἦταν ὁ
δρόμος. Ὅτε μποροῦσε νὰ φωνάξῃ.

— Τὶ θέλετε κύριε; Ἐγὼ εἶμαι
ἕνα φτωχὸ κορίτσι.

— Ὁραῖα, σ' ἀγαπᾶ.

— Δὲ θέλω, ὀρίστε μας...

— Εἶσαι ψυγείο.

— Κἀνε μου τὴ χάρι, σὲ παρα-
καλῶ, γιὰτὶ θὰ τὸ πῶ τοῦ ὀδελ-
φοῦ μου νὰ σὲ ταραξῇ στὸ ὕψος.

Τὸ θιέλιον αὐτὸς. Τὴν ἄλλῃ
μέρα, πάλι μπροστὰ της. Ὁ δὲν
ἔβλεπε μεταμορφωμένη! Ὅταν τὸν
εἶδε, ἐκινδύνεισε τὸ δῆμα τῆς
καὶ μὴκε μπροστὰ ἀπὸ μιά τρε-
νάδα ποὺ ἐθάδιζε στὸ δρόμο.

γὰ νὰ τὸν ἀποφύγῃ, ἐβλαία ὅτι
δὲν θὰ τοῦλάχιστον. Ἀγριὸς πόλεμος
ἐλάμυν, κινήσαν καὶ τεχνασμά-
ναν, ὅπου ἀποδεικνύεται περιτρά-
ναν γιὰ μιά φορά ἀκόμη τὸ ἔρω-
ς ἀνίκητος μάχης... Τὴν πλησιάζει μὲ
ἀσέβεια καὶ τὴν παίρνει ἀγκαλῆς.

Ὁ κόσμος θὰ ἐνόμιζε ὅτι ἦσαν
τοῦλάχιστον ξαδέφρα. Καὶ γιὰ νὰ

μὴν ἀφῆσθαι ἀμφισβόλια, τῆς λέει:
— Πᾶμε ἀπὸ δῶ Κατινάκι, εἶνε
γρηγορώτερα.

Ἐδῶ συνέβη τὸ μοιραῖον καὶ
τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν... ἐπίδειξις!

— Τὴν παρακολουθοῦσε:

— Τὴν εἶχε ἀγκαλῆς, κ. πρόεδρε.

Τὶ νὰ κἀν τὸ κορίτσι, τὰ ἔχασε...

— Μπα!

— Μισὴ ὥρα τὸν παρακολουθοῦ-
σα.

— Λοιπόν:

— Ἡ ἀδερφή μου ἔβαλε τὰ
κλάματα. Τὸν κυττάω στὴ φάτσα
νὰ τὸν γνωρίσω... τί νὰ ἴδω! Κου-
σαμμένος, κ. πρόεδρε! Σὰ σκυλὶ
ἦταν. Δὲν εἶχα καμμιὰ πρόθεσι νὰ
τὸν χυτῇσω, ἀλλὰ καταλαβαίνετε
τώρα, ἐβίγη τὸ φιλότιμό μου.

Τὸ λέω:

— Γιατὶ πειράζει τὸ κορίτσι,
ρὲ Βαλεντινῶ.

— Ἄντε πῆγινε, ρέ, μοῦ λέει.

— Γιατὶ στάσου, ρέ βοήδοκέφαλε.

Τὴ γνωρίζεις;

Καὶ τί μοῦ λέει:

— Γιάννης Ραβίτης, πυγμάχος
μέσων βαρῶν.

Ἄ καὶ μοῦ κἀνε ἔτσι (παραστα-
τικὴ κίνησις)...

— Σὺ ὁ ἐπὶ τῆς;

— Ἀστεϊεύσαι, κύριε πρόεδρε!

Γκάπ τοῦ δῆμα τὴν πρώτην.

— Ψέματα λέει, κ. πρόεδρε.

— Σιωπῇ, ἐσύ.

— Εἶνε μικρὸς αὐτὸς νὰ μὲ χτυ-
πήσῃ.

— Ὡστε δὲν σὲ χτύπησε;

— Ἀντικανονικός, κ. πρόεδρε,
καθὼς ἀπαγορεύονται οἱ κλω-
ταίες.

Ἀρκετὰ.

Ἐξετάζονται ἀκολουθῶς οἱ μάρ-
τυρες τοῦ... μαρτυρίου τῆς Κατι-
νάκι, καθὼς καὶ τὸ ἴδιο τὸ Κατι-
νάκι, τὸ ὅποιον δυνεὶ τὸ δικαστή-
ριον μὲ λογμούς.

Ὁ δρόμος ἀπαλλάσσεται, ἐνῶ
ὁ ἄλλος ὀρκίζεται νὰ... περιφρονῇ
τὸ Κατινάκι!

Θ. Α. ΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

συγκρατοῦσαν γύρω ἀπὸ τὴν λυγ-
ρὴ τῆς μέση Μιλ τοὺς ὅμως πο-
λίτιμα περπατοῦν, ἔρριχνε χαρτιά.
Μόλις ἀντίκρουσε τὸν ἕνα, ἐτρέψα-
ξε καὶ ὁλοκάπεσε τὸ πρόσωπό της.

— Μὲ συγχωρεῖτε, μίλησε ἐκεῖ-
νος, εἶμαι ἕνός ἐδῶ καὶ ἔχασα τὸ
δρόμο.

— Ἀσφαλῶς δὲν πρέπει νῦσαι
ἀπὸ δῶ, καλὲ μοῦ ἄνθρωπε, εἶπε
ἡ γυναῖκα, γιὰ νὰ ἀγνοῖς ὅτι ἐδῶ
εἶνε ἡ σκηνὴ τοῦ μεγάλου φυλά-
ρου Μπέν. Ἀλλ' καὶ εἶμαι ἡ ἐννο-
μένην του. Καὶ γέρε; ρώ-
τησε ἡ γυναῖκα φιλόδοξα ἐσκε-
πάζοντας τὸ θεῖο πρόσωπό της, ὡ-
ραῖο μοῦ ξένε, τί σημαίνει ἡ ἐ-
κείνη ἀρεσκεία σου καὶ μάλιστα τὴ
δύαν ὥρα; Τὸν θάνατό σου. Γι'
αὐτὸ πρέπει νὰ φύγῃς ἀμέσως.

Πανικόβλητος ὁ δυστυχισμένος
ἀνθρώπος ἐταίμαζόταν νὰ φύγῃ, ὅ-
ταν ἀφῆκε ἀκούσε ἀπὸ μακρὰ
καλησπῶν ἀλόγου. Ἦταν πιά ἀρ-
γὰ. Οἱ καρδιὲς καὶ τῶν δύο πῆ-
γαν νὰ σπᾶσουν.

— Τώρα, ρώτησε τρέμοντας ὁ
δυστυχής, τί θὰ γίνῃ; Ἀν τοῦ ἐ-
ξηγήσω...

— Θὰ χάσῃς τὰ λόγια σου καὶ
τὴ ζωὴ σου. Μὰ εἰς, κρύψου ἐδῶ
μέσα.

Ἀνοίξε ἕνα πελώριο μπαούλο ἐν-
λίνο καὶ τὸν ἔβαλε μέσα. Μόλις
ἐπρόλαβε νὰ κλειδῶσῃ καὶ ὁ φύ-
λαρχος ἤπῃκε μέσα στὴ σκηνή.

— Καλησπέρα, ἀφῆκε, εἶπε χα-
διάρικα ἡ γυναῖκα καθὼς κρεμῶ-
ταν στὸν λαίμω.

— Σὰν παραγμένη σὲ θάλασσά,
Ἄισέ, εἶπε ἐκείνος, ἐνῶ τὴν ἐκτί-
ταζε μὲ τὰ ἀεισιὰ μάτια του.

— Τὶ ἴδω, ἀφῆκε! Γιατὶ νᾶμαι
ταραγμένη;

— Τὰ χέρια σου τρέμουν καὶ ἡ
καρδιά σου χτυπᾷ... Ἄισέ ἕνας
ἀνθρώπος ἦταν ἀδύνατος. Ναι... ναι...
τὰ δεισιδαιμονία. Ἦσαν μὲ τὸν ἐ-
ραστὴ σου. Ἄ, σκύλα! Πῶ θὰ
μοῦ πᾶς, θὰ τὸν εἶρω!

Ὁ ἕνός, ποὺ ἀπὸ μιά χαρμα-
δα τοῦ μπαούλου παρακολουθοῦσε
τὴ σκηνή, κρατοῦσε καὶ τὴν ἀνο-
πιοῦ τοῦ ἀκούῃ γιὰ νὰ μὴν προ-
δοῦ.

— Ἄισέ, ἐξακολουθεῖς ὁ ἄλλος

ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΗ ΠΡΟΔΟΣΙΑ

Ο διεθυντὴς τοῦ μεγάλου
νοσοκομείου θρῆσκον
σὲ μιά νευρική ἀνησυχία,
μὲ τὸ ἐσωτερικὸ τηλέφω-
νὸ τὸ χειρουργικὸ τμήμα καὶ
ρῶτησε:

— Μήπως ἦρθε ὁ κ. Ἐτεο-
κλῆς;

— Ὁχι ἀκόμη, τοῦ ἀπήντη-
σαν.

— Τηλεφωνήσατε στὸ σπῆτι
του;

— Τηλεφωνήσαμε ἐπανεῖλημ-
μένως. Δὲν εἶνε ἐκεῖ.

— Μυστήριο! Ἡ ἄρρωστη
πὺς εἶνε;

— Τὰ ἴδια, κύριε Διευθυντά.

Πρέπει νὰ γίνῃ τὸ ταχύτερο
χειρουργικὴ ἐπέμβασις.

— Τὸ ξέρω. Ἀλλὰ πρέπει
νὰ περὶμένουμε τὸν κ. Ἐτεο-
κλῆ.

Ὁ κ. Ἐτεοκλῆς, ἦταν ὁ μέ-
νος γιατρός ποὺ θὰ μπορούσε
νὰ ἐγχειρήσῃ τὴν ἀσθενή μὲ κα-
ποῖαν ἐλπίδα σωτηρίας. Εἶχε
εἰδικευθῇ σ' αὐτὴν τὴν σπανία
περίπτωσι παθήσεως. Καὶ γι,
αὐτὸ τὸν περιέμεναν μὲ ἀνυπο-
μονσία.

Ἡ ἄρρωστη ἦταν μιά γυναῖ-
κα ὀρεκτὰ νέα ἀκόμη. Ἡ ἄρρω-
στεια δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ
σῶσῃ τελείως τὴν ὁμορφί-
ά της.

Ἡ ἀρρωστη ἦταν μιά γυναῖ-
κα ὀρεκτὰ νέα ἀκόμη. Ἡ ἄρρω-
στεια δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ
σῶσῃ τελείως τὴν ὁμορφί-
ά της.

Καὶ στὴ κλινὴν τοῦ πόνου ἔδει-
χνε πὺς ἦταν μιά ὠραία γυναῖ-
κα. Τὴν εἶχαν μεταφέρει στὸν
χειρουργικὸ θάλαμον καὶ ἦσαν
τὰ πάντα ἐτοιμα γιὰ τὴν ἐπέμ-
βασι μολὶς θὰ ἐρχόταν ὁ κ.
Ἐτεοκλῆς. Ἀλλ' αὐτὸς ἀργοῦ-
σε.

— Μυστήριο! ἔλεγε καὶ ἔα-
νάλεγε ὁ Διευθυντὴς τοῦ νοσο-
κομείου. Τὶ ἔγινε σήμερα ὁ εὐ-
λογημένος;

Ἐπὶ τέλους τὸν εἰδοποίησαν
ὅτι ὁ κ. Ἐτεοκλῆς ἦρθε. Κατέ-
θηκε καὶ τοῦ ἔκαμε ἕνα εἶδος ὕ-
ποδοχης.

— Ἐλάτε, κύριε Ἐτεοκλῆ!

Εἶνε, ἔρετε, μιά περίπτωσι
ποὺ δὲν μπορῶ νὰ τὴν ἐμπιστευ-
θῶ σ' ἄλλον γιατρό.

— Ναι, μοῦ εἶπαν, κύριε δι-
ευθυντά. Μὲ συγχωρεῖτε, ποὺ
ἀργησα λίγο.

— Καλὰ, δὲν πειράζει. Ἐ-
τοιμασθῆτε τώρα γιὰ τὴν ἐ-
πέμβασι.

Ἐβαλε ὁ γιατρός τὴν μπλού-
ζα, τὴν εἰδικὴ μασκά, τὰ γαν-
τια. Καὶ μὴκε στὸν χειρουργι-
κὸ θάλαμον.

«ΔΕΝ ΜΠΟΡΩ ΝΑ ΕΓΧΕΙΡΗΣΩ»

Ο Διευθυντὴς ἡσύχως. Εἶ-
χε πεποιθῇ στὸν κ. Ἐ-
τεοκλῆ γιὰ τὴν ἐπιτυχία
τῆς ἐγχειρήσεως. Μὰ ἔαφνικα
τὸν εἶδε νὰ βγαίνει, σχεδὸν ἄ-
μέσως, ἀπὸ τὸ χειρουργεῖο.

Ἦταν κάτωχρος καὶ τὰ χέρια

του ἔτρεμαν. Ὁ Διευθυντὴς
ἐξεπλάγη.

— Τὶ ἐπάβατε κύριε Ἐτεο-
κλῆ; τὸν ρώτησε πηγαίνοντας
κοντὰ του.

— Μιά ξαφνικὴ ἀδιαθεσία,
κύριε Διευθυντά.

— Ἀπὸ τί;

— Δὲν ξέρω, μὰ μοῦ εἶνε
ἀδύνατον νὰ κάμω αὐτὴν τὴν
ἐγχείρησι.

Ὁ Διευθυντὴς κατελήφθη
ἀπὸ ἀγωνία.

— Τί λέτε, κύριε Ἐτεοκλῆ;
ἔρετε καὶ ὅτι ἄλλος γιατρός
δὲν μπορεῖ νὰ ἀναλάβῃ αὐτὴ
τὴν ἐπέμβασι.

— Δὲν μπορῶ, κύριε Διευθυ-
ντά.

— Πρέπει νὰ προσπαθῆσατε.
Πῆτε κατὰ, νὰ συνέλα

ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ
Ο ΠΟΝΟΣ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ
ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΗΜΑ

(Π Ε ρ ι λ η ψ ι σ η ρ ο η γ ο υ μ ε ν ω ν) : Η Μαρία ντ' Κρουαμάρ, χωρίς να το θέλει, παραδίδει στο δήμιο τη μητέρα του Νουστράδου, του ανθρώπου τον οποίο λατρεύει και το οποίο γίνεται άγριο, τερα σύζυγος.

Ο νέος αποκαλύπτει την τραγική αλήθεια την τελευταία στιγμή, άλλ' ανάελλα την εκδίκης του, επειδή διατάζει να τρέξει κοντά στον έτοιμοθάνατο το πατέρα του.

Στο διάστημα αυτό, οι δύο φίλοι στους οποίους είχε εμπιστευθεί η Μαρία, έπιχειρούν να την παρασύρουν στους πρίγκιπας Κάρλο και 'Ερρίκο, που την άγκαψαν και οι δύο μ' ένα παρσάνο πάθος. Η νέα όμως ανθίσταται και δεν διαφεύγει τον θάνατο παρά μόνον γιατί, τη στιγμή που ο δήμιος απλώνει το χέρι του επάνω της, φερνει στον κόμο ένα παιδί.

Ο Νουστράδος βρίσκει νεκρό τον πατέρα του και φεύγει κατόπιν για την Αίγυπτο, όπου αφού μπειτα επί είκοσι χρόνια στα μυστήρια της ανώτερης αιγυπτιακής μυσσεως, επιστρέφει τέλος στη Γαλλία.

Εν τώ μεταξύ, ο πρίγκιπς 'Ερρίκος, που υποδέχεται της συζυγίου του, την Μαρία, δίκων, έχει φονεύσει τον αδελφό του πρίγκιπα Κάρλο και έχει ανέβει στον θρόνο της Γαλλίας.

Ο γιός της Μαρίας και του Νουστράδου έχει μεγαλώσει και βρίσκεται επί κεφαλής μιας μικρής ομάδας στρατιωτών, που ζουν κανονικά διαφόρες ληστείες. Το όνομα του Ροαγιάλ ντ' Μπωρεβέρ έχει κατακτηθεί ο φόβος και ο τρόμος των ησυχών πολιτών.

Στον όμιλον αυτό, ο νεαρός ντ' Σαιντ - Αντρέ έχει αναθεσει την απαγωγή της Μαργαρίτας ντ' Ρονσερόλ, κόρης του διευθυντού της αστυνομίας των Παρισίων. Η απαγωγή πραγματοποιείται άλλ' ο Ροαγιάλ ντ' Μπωρεβέρ συγκινείται από την όμορφιά και την αγνότητα της νέας και επιστρέφει στον Σαιντ - Αντρέ τα χρέματά του.

Κατόπιν, συνοδευόμενος από τους συντρόφους του, επαναφέρει τη νέα στο σπίτι του πατέρα της. 'Αλλ' ο κόμης ντ' Ρονσερόλ, εκπληκτός για τη τόλη των ανώτατων, διατάσσει τους άνδρας του να τους συλλάβουν. Οι πέντε φίλοι θρίσκονται τώρα σε μια πολύ επικίνδυνη θέση και κινδυνεύουν να καούν ζωντανά.

Εν τώ μεταξύ, η Αικατερίνη επισκέπτεται τον Νουστράδου και ζητεί να πληροφορηθεί την τύχη του τριτοκόμου υιού της 'Ερρίκου, που είχε καρπός των έρωτάς της με τον κόμητα Μονγκομερύ. Φεύγοντας από το σπίτι του μάγου, αναθέτει στον έραστή της, που είναι συγχρόνως άρχηγος των φρουρών του 'Ερρίκου Β', να φονεύσει τον

Κυρία, έπιθύρισε ο Μονγκομερύ, θέλετε λοιπόν να όπλισετε το χέρι μου έναντιον...

— Έναντιον τίνος; — Ονομάστε αυτό το πρόσωπον!

— Αυτή η κυρία, Ικέτευσε ο Μονγκομερύ.

— Ονομάσατέ τον! Εφώναξε η Αικατερίνη. Διαφορετικά, θα πάω στον άνθρωπο αυτόν ότι δεν είναι πατέρας του τρίτου από τα παιδιά του!

Ο Μονγκομερύ έσκέπασε το πρόσωπό του με τα δυο του χέρια.

— Έναντιον τού βασιλέως! Είπε με σδυμένη φωνή.

— Έναντιον τού βασιλέως! Επαλέσσε ο Λαγκάρντ με κατάπληξι.

— Ουμψου καλά όσα έχω να σοβ πά, Γαβριήλ, είπε ψυχρά η Αικατερίνη. Όταν θα είδες ένα κόκκινο τριαντάφυλλο στο στήθος μου, αυτό θα σημαίνει ότι έφθασε η στιγμή της δράσεως. Και τώρα συνόδευσέ με έως τα διαμερίσματά μου. Κύριε, προσέθεσε, στραφομένη προς τον Λαγκάρντ, πηγαίνετε να θρήνη τους ανθρώπους σας. 'Επιθυμώ να διασκεδάσετε καλά απόψε.

Η βασίλισσα και ο Μονγκομερύ έμπηκαν στο Λουβρό, αυτός κλονιζόμενος και τρέμων, εκείνη ψυχρή και άταρσχη.

Ο Λαγκάρντ που είχε άπομεινει μόνος, έκταξε στο κεφάλι και έψιθιρισε σκεπτικώς: — Τον βασιλιά! Διάβλεψε! Αυτό είναι παραπολύ!

Ανεσήκωσε έπειτα τους όμους, θέλοντας να δείξει την πλήρη αδιαφορία του για ό,τι έπρόκειτο να συμβεί και διηυθυνή με σπάρερό θήμα προς την όδον Λαεαντιέρ, όπου τον έπεριμενε το αδόσπασμα του θανάτου.

ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΙ ΣΤΟ ΥΠΟΓΕΙΟ

Όταν ο Ροαγιάλ ντ' Μπωρεβέρ διέπιστωση ότι ο πύργος του μεγάρου του Ρονσερόλ έρισκόταν μέσα στις φλόγες και ότι η φυγή δεν ήταν δυνατή, έκδοθηκε στο πνέον σκαλοπάτι της σκάλας που ανέβαινε στους ανώτερους όρόφους έκταξώσε τα χέρια, έξοπισσε σ' ένα τρελλό γέλιο και έπειτα, εαφνικά, άρχισε να κλαίει. Ήταν άκρυα λύσης και έντροπης περισότερο, παρά δάκρυα δάκρυσις.

Εξώ ακούγονταν οι κρουγές των ανθρώπων του διευθυντού της αστυνομίας που σύρλίζαν από τη χαρά τους. Σύννεφα καπνού είχαν άρχισει κιόλας να πλημμυρίζουν την μικρή αλλη. Οι πέντε φυλακισμένοι που βρίσκονταν εκεί δεν έξεχώριζαν σχεδόν ο ένας τον άλλον.

Ο Τρινκεμάγι, ο Μπουρακάν και ο Κορποντιμπάλε αλάζαν. 'Αλλ' ο Μπωρεβέρ δεν έξεπαι, ούτε άκουγε τίποτε. Ήτον θουθιμένος σε σκέψεις, που, για πρώτη φορά, άπασχολούσαν το άσυνήθιστο να σκέπτεται μυαλό του.

Ξαφνικά, άνεπθόσε. Καθώς έστεκε συλλογισμένος, με γεμμένο το κεφάλι προς τα κάτω, διέκρινε μια καταπακτή.

Μια καταπακτή! 'Ισως ήταν η όδος που έβερνε προς την οσπηρία. Όπωςόποτε, θα εγλύτωναν από τον κίνδυνο να καούν ζωντανά.

Εβείξε αυτή την καταπακτή προς τους συντρόφους του. Μια άγρια κρουγή χαράς υπεδέχθη αυτή τη χειρονομία του.

Είχε προφέρει αυτά τα λόγια με μια άγρια ειρωνεία, που τον έκανε να τρέμη όλόκληρος. Και ήταν πραγματικά έξωγρισμένος. Τη νέα αυτή έπρεπε να την μιση... 'Εμύλωση με κατεβαμένο το κεφάλι, άλλ' όταν το άνε σήκωσε είδε δυο δάκρυα να κυλούν άργά από τα μάτια της Μαργαρίτας. 'Ωπιθοχώρησε τότε έντρομος, νομίζοντας ότι η γη άνοιγόταν κάτω από τα πόδια του.

Η νέα άπληνησε σιγά: — Προσπαθώ να... σ' όσω, γιατί μ' εσώσατε κι' εσείς. Ο Μπωρεβέρ άπληνησε: — Καί ο πατέρας σας έπίσης έγνώριζε ότι σ' έσώσα από τα χέρια του Σαιντ - Αντρέ. 'Ηξερε ότι οι τέσσερες σύντροφοί μου συνόδευσαν το φορείο σας και ότι θα έπρωτιμούσαν να σκοτωθούν παρά να πάθετε το παραμικρό. Και έν τούτοις θέλησε να μ' άσκη ζωντανούς. 'Ακούσατε τον θόρυβο που κάνουν οι φλόγες επάνω!

Μισείτε λοιπόν τον πατέρα μου; έρώτησε η Μαργαρίτα με φωνή που έτρεμε. — Μέχρι θανάτου. Ή νέα έγινε κάτωχρη. — 'Αργά ή γρήγορα, προσέθεσε ο Μπωρεβέρ, θα είδητε να μ' άσκη στην Γκρέη.

Η έργασία του πατέρα μου είναι τρομερή, είπε η νέα, άλλ' η δική σας είναι φρικαλέα. Θα έπρωτιμούσα να σ' έδωπα να καίνε ένα άλλο επάγγελμα! Δεν στερείσθε άνδρείας.

Μπορώ να τα έαλω και με το διάβολό άκόρη! — Θα ήθελα να είσθε άνδρείος στο φός της ήμερας και όχι μεσα στο σκοτάδι της νύχτας. Θα ήθελα να έπαυολάβουον δίλοι το όνομά σας με θαυμασμό, όπως κάνουν για τους άνδρείους ευπατριδας.

Ο νέος άνύψωσε το κεφάλι. — Καί όμως έχω ένα όνομα, είπε. Λέγομαι Ροαγιάλ ντ' Μπωρεβέρ! Από τη Βαστίλλη ως το Λουβρό, από την πύλη της Κολάσεως έως την πύλη του 'Αγίου Διονισίου, από το Τρανουάρ έως το Μονφακόν, το όνομα αυτό προκαλεί τον τρόμο. 'Οποιος φοβάται άπομακρύνεται, όποιος είναι γενναίος έρχεται μαζί μου!

Η Μαργαρίτα παρέμεινε για μια στιγμή σιωπηλή. 'Επειτα με τόνο πιο ήρεμο, είπε: — 'Αν καμιά φορά σκεπτόσαστε την κόρη του διευθυντού της αστυνομίας, μην κάνετε κακό σ' εκείνους που θα έρεθούσαν στον όρόμο σας. 'Απορηθήτε αυτό το επάγγελμα!... Χαίρετε, προσέθεσε εαφνικά. Αυτή τη στιγμή, το μέγαρο είναι γεμάτο από όπλο φόρους. Όταν νυκτώση όμως, θα έλθω να σ' άνοίξω και να σ' άδηγώ ως τον όρόμο. Χαίρετε! 'Εξαφανίσθηκε άμέσως πίσω από την πόρτα, σαν μια όπτασία που σβύνει εαφνικά.

Ο νέος παρέμεινε άκίνητος. Η Μαργαρίτα, φεύγοντας, έχε κλείσει πίσω της την πόρτα.

Χωρίς να ήθελε, άπασχολή από τον άντιπαλόν του ή ν' άπάγ'αη μια όραία δεσποινίδα όπως σεις ή να όπάση στο εύλο τους άνδρες που διοικεί ο πανίσχυρος πατέρας σας Γκαετάν ντ' Ρονσερόλ. Άρκει να μ' άσκη ένα άλλο νεύμα. Καί μεις, μ' όλο που θα έπιθω μούσαμε να κερδίσουμε έντιμα τη ζωή μας, πρστρέχουμε άμέσως.

Για κάθε άστυνομικό που θα έαπαστρέφωμε ή που θα τον πληγώσωμε θανάσιμα, ή τιμή είναι δέκα λίβρες. Για μια άπαγωγή, δέκα άργυρά σκούδα. Για μια μαχαίρια στο κατάλληλο μέρος, δέκα λιγώτερο.

Στη δουλειά μας είμαστε περίφημοι. Μας πληρώνουν για τον κόπο μας και κατόπιν τραβόουμε τον όρόμο μας, ως που να παρουσιασθώ με καινούργια ευκαρία.

Σεις, είσατε η κόρη του διευθυντού της αστυνομίας, του θανασίμου έχθρού μας, που ή δουλειά του είναι να μ' άσκη κρέμαση. Γιατί λοιπόν θέλετε να μ' άσκη; Είπε προφέρει αυτά τα λόγια με μια άγρια ειρωνεία, που τον έκανε να τρέμη όλόκληρος. Και ήταν πραγματικά έξωγρισμένος. Τη νέα αυτή έπρεπε να την μιση... 'Εμύλωση με κατεβαμένο το κεφάλι, άλλ' όταν το άνε σήκωσε είδε δυο δάκρυα να κυλούν άργά από τα μάτια της Μαργαρίτας. 'Ωπιθοχώρησε τότε έντρομος, νομίζοντας ότι η γη άνοιγόταν κάτω από τα πόδια του.

Η νέα άπληνησε σιγά: — Προσπαθώ να... σ' όσω, γιατί μ' εσώσατε κι' εσείς. Ο Μπωρεβέρ άπληνησε: — Καί ο πατέρας σας έπίσης έγνώριζε ότι σ' έσώσα από τα χέρια του Σαιντ - Αντρέ. 'Ηξερε ότι οι τέσσερες σύντροφοί μου συνόδευσαν το φορείο σας και ότι θα έπρωτιμούσαν να σκοτωθούν παρά να πάθετε το παραμικρό. Και έν τούτοις θέλησε να μ' άσκη ζωντανούς. 'Ακούσατε τον θόρυβο που κάνουν οι φλόγες επάνω!

Μισείτε λοιπόν τον πατέρα μου; έρώτησε η Μαργαρίτα με φωνή που έτρεμε. — Μέχρι θανάτου. Ή νέα έγινε κάτωχρη. — 'Αργά ή γρήγορα, προσέθεσε ο Μπωρεβέρ, θα είδητε να μ' άσκη στην Γκρέη.

Η έργασία του πατέρα μου είναι τρομερή, είπε η νέα, άλλ' η δική σας είναι φρικαλέα. Θα έπρωτιμούσα να σ' έδωπα να καίνε ένα άλλο επάγγελμα! Δεν στερείσθε άνδρείας.

Μπορώ να τα έαλω και με το διάβολό άκόρη! — Θα ήθελα να είσθε άνδρείος στο φός της ήμερας και όχι μεσα στο σκοτάδι της νύχτας. Θα ήθελα να έπαυολάβουον δίλοι το όνομά σας με θαυμασμό, όπως κάνουν για τους άνδρείους ευπατριδας.

Ο νέος άνύψωσε το κεφάλι. — Καί όμως έχω ένα όνομα, είπε. Λέγομαι Ροαγιάλ ντ' Μπωρεβέρ! Από τη Βαστίλλη ως το Λουβρό, από την πύλη της Κολάσεως έως την πύλη του 'Αγίου Διονισίου, από το Τρανουάρ έως το Μονφακόν, το όνομα αυτό προκαλεί τον τρόμο. 'Οποιος φοβάται άπομακρύνεται, όποιος είναι γενναίος έρχεται μαζί μου!

Η Μαργαρίτα παρέμεινε για μια στιγμή σιωπηλή. 'Επειτα με τόνο πιο ήρεμο, είπε: — 'Αν καμιά φορά σκεπτόσαστε την κόρη του διευθυντού της αστυνομίας, μην κάνετε κακό σ' εκείνους που θα έρεθούσαν στον όρόμο σας. 'Απορηθήτε αυτό το επάγγελμα!... Χαίρετε, προσέθεσε εαφνικά. Αυτή τη στιγμή, το μέγαρο είναι γεμάτο από όπλο φόρους. Όταν νυκτώση όμως, θα έλθω να σ' άνοίξω και να σ' άδηγώ ως τον όρόμο. Χαίρετε! 'Εξαφανίσθηκε άμέσως πίσω από την πόρτα, σαν μια όπτασία που σβύνει εαφνικά.

Ο νέος παρέμεινε άκίνητος. Η Μαργαρίτα, φεύγοντας, έχε κλείσει πίσω της την πόρτα.

Χωρίς να ήθελε, άπασχολή από τον άντιπαλόν του ή ν' άπάγ'αη μια όραία δεσποινίδα όπως σεις ή να όπάση στο εύλο τους άνδρες που διοικεί ο πανίσχυρος πατέρας σας Γκαετάν ντ' Ρονσερόλ. Άρκει να μ' άσκη ένα άλλο νεύμα. Καί μεις, μ' όλο που θα έπιθω μούσαμε να κερδίσουμε έντιμα τη ζωή μας, πρστρέχουμε άμέσως.

Για κάθε άστυνομικό που θα έαπαστρέφωμε ή που θα τον πληγώσωμε θανάσιμα, ή τιμή είναι δέκα λίβρες. Για μια άπαγωγή, δέκα άργυρά σκούδα. Για μια μαχαίρια στο κατάλληλο μέρος, δέκα λιγώτερο.

Στη δουλειά μας είμαστε περίφημοι. Μας πληρώνουν για τον κόπο μας και κατόπιν τραβόουμε τον όρόμο μας, ως που να παρουσιασθώ με καινούργια ευκαρία.

Σεις, είσατε η κόρη του διευθυντού της αστυνομίας, του θανασίμου έχθρού μας, που ή δουλειά του είναι να μ' άσκη κρέμαση. Γιατί λοιπόν θέλετε να μ' άσκη; Είπε προφέρει αυτά τα λόγια με μια άγρια ειρωνεία, που τον έκανε να τρέμη όλόκληρος. Και ήταν πραγματικά έξωγρισμένος. Τη νέα αυτή έπρεπε να την μιση... 'Εμύλωση με κατεβαμένο το κεφάλι, άλλ' όταν το άνε σήκωσε είδε δυο δάκρυα να κυλούν άργά από τα μάτια της Μαργαρίτας. 'Ωπιθοχώρησε τότε έντρομος, νομίζοντας ότι η γη άνοιγόταν κάτω από τα πόδια του.

Η νέα άπληνησε σιγά: — Προσπαθώ να... σ' όσω, γιατί μ' εσώσατε κι' εσείς. Ο Μπωρεβέρ άπληνησε: — Καί ο πατέρας σας έπίσης έγνώριζε ότι σ' έσώσα από τα χέρια του Σαιντ - Αντρέ. 'Ηξερε ότι οι τέσσερες σύντροφοί μου συνόδευσαν το φορείο σας και ότι θα έπρωτιμούσαν να σκοτωθούν παρά να πάθετε το παραμικρό. Και έν τούτοις θέλησε να μ' άσκη ζωντανούς. 'Ακούσατε τον θόρυβο που κάνουν οι φλόγες επάνω!

Μισείτε λοιπόν τον πατέρα μου; έρώτησε η Μαργαρίτα με φωνή που έτρεμε. — Μέχρι θανάτου. Ή νέα έγινε κάτωχρη. — 'Αργά ή γρήγορα, προσέθεσε ο Μπωρεβέρ, θα είδητε να μ' άσκη στην Γκρέη.

Η έργασία του πατέρα μου είναι τρομερή, είπε η νέα, άλλ' η δική σας είναι φρικαλέα. Θα έπρωτιμούσα να σ' έδωπα να καίνε ένα άλλο επάγγελμα! Δεν στερείσθε άνδρείας.

Μπορώ να τα έαλω και με το διάβολό άκόρη! — Θα ήθελα να είσθε άνδρείος στο φός της ήμερας και όχι μεσα στο σκοτάδι της νύχτας. Θα ήθελα να έπαυολάβουον δίλοι το όνομά σας με θαυμασμό, όπως κάνουν για τους άνδρείους ευπατριδας.

Ο νέος άνύψωσε το κεφάλι. — Καί όμως έχω ένα όνομα, είπε. Λέγομαι Ροαγιάλ ντ' Μπωρεβέρ! Από τη Βαστίλλη ως το Λουβρό, από την πύλη της Κολάσεως έως την πύλη του 'Αγίου Διονισίου, από το Τρανουάρ έως το Μονφακόν, το όνομα αυτό προκαλεί τον τρόμο. 'Οποιος φοβάται άπομακρύνεται, όποιος είναι γενναίος έρχεται μαζί μου!

Η Μαργαρίτα παρέμεινε για μια στιγμή σιωπηλή. 'Επειτα με τόνο πιο ήρεμο, είπε: — 'Αν καμιά φορά σκεπτόσαστε την κόρη του διευθυντού της αστυνομίας, μην κάνετε κακό σ' εκείνους που θα έρεθούσαν στον όρόμο σας. 'Απορηθήτε αυτό το επάγγελμα!... Χαίρετε, προσέθεσε εαφνικά. Αυτή τη στιγμή, το μέγαρο είναι γεμάτο από όπλο φόρους. Όταν νυκτώση όμως, θα έλθω να σ' άνοίξω και να σ' άδηγώ ως τον όρόμο. Χαίρετε! 'Εξαφανίσθηκε άμέσως πίσω από την πόρτα, σαν μια όπτασία που σβύνει εαφνικά.

Ο νέος παρέμεινε άκίνητος. Η Μαργαρίτα, φεύγοντας, έχε κλείσει πίσω της την πόρτα.

Χωρίς να ήθελε, άπασχολή από τον άντιπαλόν του ή ν' άπάγ'αη μια όραία δεσποινίδα όπως σεις ή να όπάση στο εύλο τους άνδρες που διοικεί ο πανίσχυρος πατέρας σας Γκαετάν ντ' Ρονσερόλ. Άρκει να μ' άσκη ένα άλλο νεύμα. Καί μεις, μ' όλο που θα έπιθω μούσαμε να κερδίσουμε έντιμα τη ζωή μας, πρστρέχουμε άμέσως.

Για κάθε άστυνομικό που θα έαπαστρέφωμε ή που θα τον πληγώσωμε θανάσιμα, ή τιμή είναι δέκα λίβρες. Για μια άπαγωγή, δέκα άργυρά σκούδα. Για μια μαχαίρια στο κατάλληλο μέρος, δέκα λιγώτερο.

Στη δουλειά μας είμαστε περίφημοι. Μας πληρώνουν για τον κόπο μας και κατόπιν τραβόουμε τον όρόμο μας, ως που να παρουσιασθώ με καινούργια ευκαρία.

Σεις, είσατε η κόρη του διευθυντού της αστυνομίας, του θανασίμου έχθρού μας, που ή δουλειά του είναι να μ' άσκη κρέμαση. Γιατί λοιπόν θέλετε να μ' άσκη; Είπε προφέρει αυτά τα λόγια με μια άγρια ειρωνεία, που τον έκανε να τρέμη όλόκληρος. Και ήταν πραγματικά έξωγρισμένος. Τη νέα αυτή έπρεπε να την μιση... 'Εμύλωση με κατεβαμένο το κεφάλι, άλλ' όταν το άνε σήκωσε είδε δυο δάκρυα να κυλούν άργά από τα μάτια της Μαργαρίτας. 'Ωπιθοχώρησε τότε έντρομος, νομίζοντας ότι η γη άνοιγόταν κάτω από τα πόδια του.

Η νέα άπληνησε σιγά: — Προσπαθώ να... σ' όσω, γιατί μ' εσώσατε κι' εσείς. Ο Μπωρεβέρ άπληνησε: — Καί ο πατέρας σας έπίσης έγνώριζε ότι σ' έσώσα από τα χέρια του Σαιντ - Αντρέ. 'Ηξερε ότι οι τέσσερες σύντροφοί μου συνόδευσαν το φορείο σας και ότι θα έπρωτιμούσαν να σκοτωθούν παρά να πάθετε το παραμικρό. Και έν τούτοις θέλησε να μ' άσκη ζωντανούς. 'Ακούσατε τον θόρυβο που κάνουν οι φλόγες επάνω!

Μισείτε λοιπόν τον πατέρα μου; έρώτησε η Μαργαρίτα με φωνή που έτρεμε. — Μέχρι θανάτου. Ή νέα έγινε κάτωχρη. — 'Αργά ή γρήγορα, προσέθεσε ο Μπωρεβέρ, θα είδητε να μ' άσκη στην Γκρέη.

Η έργασία του πατέρα μου είναι τρομερή, είπε η νέα, άλλ' η δική σας είναι φρικαλέα. Θα έπρωτιμούσα να σ' έδωπα να καίνε ένα άλλο επάγγελμα! Δεν στερείσθε άνδρείας.

Μπορώ να τα έαλω και με το διάβολό άκόρη! — Θα ήθελα να είσθε άνδρείος στο φός της ήμερας και όχι μεσα στο σκοτάδι της νύχτας. Θα ήθελα να έπαυολάβουον δίλοι το όνομά σας με θαυμασμό, όπως κάνουν για τους άνδρείους ευπατριδας.

Ο νέος άνύψωσε το κεφάλι. — Καί όμως έχω ένα όνομα, είπε. Λέγομαι Ροαγιάλ ντ' Μπωρεβέρ! Από τη Βαστίλλη ως το Λουβρό, από την πύλη της Κολάσεως έως την πύλη του 'Αγίου Διονισίου, από το Τρανουάρ έως το Μονφακόν, το όνομα αυτό προκαλεί τον τρόμο. 'Οποιος φοβάται άπομακρύνεται, όποιος είναι γενναίος έρχεται μαζί μου!

Η Μαργαρίτα παρέμεινε για μια στιγμή σιωπηλή. 'Επειτα με τόνο πιο ήρεμο, είπε: — 'Αν καμιά φορά σκεπτόσαστε την κόρη του διευθυντού της αστυνομίας, μην κάνετε κακό σ' εκείνους που θα έρεθούσαν στον όρόμο σας. 'Απορηθήτε αυτό το επάγγελμα!... Χαίρετε, προσέθεσε εαφνικά. Αυτή τη στιγμή, το μέγαρο είναι γεμάτο από όπλο φόρους. Όταν νυκτώση όμως, θα έλθω να σ' άνοίξω και να σ' άδηγώ ως τον όρόμο. Χαίρετε! 'Εξαφανίσθηκε άμέσως πίσω από την πόρτα, σαν μια όπτασία που σβύνει εαφνικά.

Ο νέος παρέμεινε άκίνητος. Η Μαργαρίτα, φεύγοντας, έχε κλείσει πίσω της την πόρτα.

Χωρίς να ήθελε, άπασχολή από τον άντιπαλόν του ή ν' άπάγ'αη μια όραία δεσποινίδα όπως σεις ή να όπάση στο εύλο τους άνδρες που διοικεί ο πανίσχυρος πατέρας σας Γκαετάν ντ' Ρονσερόλ. Άρκει να μ' άσκη ένα άλλο νεύμα. Καί μεις, μ' όλο που θα έπιθω μούσαμε να κερδίσουμε έντιμα τη ζωή μας, πρστρέχουμε άμέσως.

Για κάθε άστυνομικό που θα έαπαστρέφωμε ή που θα τον πληγώσωμε θανάσιμα, ή τιμή είναι δέκα λίβρες. Για μια άπαγωγή, δέκα άργυρά σκούδα. Για μια μαχαίρια στο κατάλληλο μέρος, δέκα λιγώτερο.

Στη δουλειά μας είμαστε περίφημοι. Μας πληρώνουν για τον κόπο μας και κατόπιν τραβόουμε τον όρόμο μας, ως που να παρουσιασθώ με καινούργια ευκαρία.

Σεις, είσατε η κόρη του διευθυντού της αστυνομίας, του θανασίμου έχθρού μας, που ή δουλειά του είναι να μ' άσκη κρέμαση. Γιατί λοιπόν θέλετε να μ' άσκη; Είπε προφέρει αυτά τα λόγια με μια άγρια ειρωνεία, που τον έκανε να τρέμη όλόκληρος. Και ήταν πραγματικά έξωγρισμένος. Τη νέα αυτή έπρεπε να την μιση... 'Εμύλωση με κατεβαμένο το κεφάλι, άλλ' όταν το άνε σήκωσε είδε δυο δάκρυα να κυλούν άργά από τα μάτια της Μαργαρίτας. 'Ωπιθοχώρησε τότε έντρομος, νομίζοντας ότι η γη άνοιγόταν κάτω από τα πόδια του.

Η νέα άπληνησε σιγά: — Προσπαθώ να... σ' όσω, γιατί μ' εσώσατε κι' εσείς. Ο Μπωρεβέρ άπληνησε: — Καί ο πατέρας σας έπίσης έγνώριζε ότι σ' έσώσα από τα χέρια του Σαιντ - Αντρέ. 'Ηξερε ότι οι τέσσερες σύντροφοί μου συνόδευσαν το φορείο σας και ότι θα έπρωτιμούσαν να σκοτωθούν παρά να πάθετε το παραμικρό. Και έν τούτοις θέλησε να μ' άσκη ζωντανούς. 'Ακούσατε τον θόρυβο που κάνουν οι φλόγες επάνω!

Μισείτε λοιπόν τον πατέρα μου; έρώτησε η Μαργαρίτα με φωνή που έτρεμε. — Μέχρι θανάτου. Ή νέα έγινε κάτωχρη. — 'Αργά ή γρήγορα, προσέθεσε ο Μπωρεβέρ, θα είδητε να μ' άσκη στην Γκρέη.

Η έργασία του πατέρα μου είναι τρομερή, είπε η νέα, άλλ' η δική σας είναι φρικαλέα. Θα έπρωτιμούσα να σ' έδωπα να καίνε ένα άλλο επάγγελμα! Δεν στερείσθε άνδρείας.

Μπορώ να τα έαλω και με το διάβολό άκόρη! — Θα ήθελα να είσθε άνδρείος στο φός της ήμερας και όχι μεσα στο σκοτάδι της νύχτας. Θα ήθελα να έπαυολάβουον δίλοι το όνομά σας με θαυμασμό, όπως κάνουν για τους άνδρείους ευπατριδας.

Ο νέος άνύψωσε το κεφάλι. — Καί όμως έχω ένα όνομα, είπε. Λέγομαι Ροαγιάλ ντ' Μπωρεβέρ! Από τη Βαστίλλη ως το Λουβρό, από την πύλη της Κολάσεως έως την πύλη του 'Αγίου Διονισίου, από το Τρανουάρ έως το Μονφακόν, το όνομα αυτό προκαλεί τον τρόμο. 'Οποιος φοβάται άπομακρύνεται, όποιος είναι γενναίος έρχεται μαζί μου!

Η Μαργαρίτα παρέμεινε για μια στιγμή σιωπηλή. 'Επειτα με τόνο πιο ήρεμο, είπε: — 'Αν καμιά φορά σκεπτόσαστε την κόρη του διευθυντού της αστυνομίας, μην κάνετε κακό σ' εκείνους που θα έρεθούσαν στον όρόμο σας. 'Απορηθήτε αυτό το επάγγελμα!... Χαίρετε, προσέθεσε εαφνικά. Αυτή τη στιγμή, το μέγαρο είναι γεμάτο από όπλο φόρους. Όταν νυκτώση όμως, θα έλθω να σ' άνοίξω και να σ' άδηγώ ως τον όρόμο. Χαίρετε! 'Εξαφανίσθηκε άμέσως πίσω από την πόρτα, σαν μια όπτασία που σβύνει εαφνικά.

Ο νέος παρέμεινε άκίνητος. Η Μαργαρίτα, φεύγοντας, έχε κλείσει πίσω της την πόρτα.

Χωρίς να ήθελε, άπασχολή από τον άντιπαλόν του ή ν' άπάγ'αη μια όραία δεσποινίδα όπως σεις ή να όπάση στο εύλο τους άνδρες που διοικεί ο πανίσχυρος πατέρας σας Γκαετάν ντ' Ρονσερόλ. Άρκει να μ' άσκη ένα άλλο νεύμα. Καί μεις, μ' όλο που θα έπιθω μούσαμε να κερδίσουμε έντιμα τη ζωή μας, πρστρέχουμε άμέσως.

Για κάθε άστυνομικό που θα έαπαστρέφωμε ή που θα τον πληγώσωμε θανάσιμα, ή τιμή είναι δέκα λίβρες. Για μια άπαγωγή, δέκα άργυρά σκούδα. Για μια μαχαίρια στο κατάλληλο μέρος, δέκα λιγώτερο.

Στη δουλειά μας είμαστε περίφημοι. Μας πληρώνουν για τον κόπο μας και κατόπιν τραβόουμε τον όρόμο μας, ως που να παρουσιασθώ με καινούργια ευκαρία.

Σεις, είσατε η κόρη του διευθυντού της αστυνομίας, του θανασίμου έχθρού μας, που ή δουλειά του είναι να μ' άσκη κρέμαση. Γιατί λοιπόν θέλετε να μ' άσκη; Είπε προφέρει αυτά τα λόγια με μια άγρια ειρωνεία, που τον έκανε να τρέμη όλόκληρος. Και ήταν πραγματικά έξωγρισμένος. Τη νέα αυτή έπρεπε να την μιση... 'Εμύλωση με κατεβαμένο το κεφάλι, άλλ' όταν το άνε σήκωσε είδε δυο δάκρυα να κυλούν άργά από τα μάτια της Μαργαρίτας. 'Ωπιθοχώρησε τότε έντρομος, νομίζοντας ότι η γη άνοιγόταν κάτω από τα πόδια του.

Η νέα άπληνησε σιγά: — Προσπαθώ να... σ' όσω, γιατί μ' εσώσατε κι' εσείς. Ο Μπωρεβέρ άπληνησε: — Καί ο πατέρας σας έπίσης έγνώριζε ότι σ' έσώσα από τα χέρια του Σαιντ - Αντρέ. 'Ηξερε ότι οι τέσσερες σύντροφοί μου συνόδευσαν το φορείο σας και ότι θα έπρωτιμούσαν να σκοτωθούν παρά να πάθετε το παραμικρό. Και έν τούτοις θέλησε να μ' άσκη ζωντανούς. 'Ακούσατε τον θόρυβο που κάνουν οι φλόγες επάνω!

Μισείτε λοιπόν τον πατέρα μου; έρώτησε η Μαργαρίτα με φωνή που έτρεμε. — Μέχρι θανάτου. Ή νέα έγινε κάτωχρη. — 'Αργά ή γρήγορα, προσέθεσε ο Μπωρεβέρ, θα είδητε να μ' άσκη στην Γκρέη.

Η έργασία του πατέρα μου είναι τρομερή, είπε η νέα, άλλ' η δική σας είναι φρικαλέα. Θα έπρωτιμούσα να σ' έδωπα να καίνε ένα άλλο επάγγελμα! Δεν στερείσθε άνδρείας.

Μπορώ να τα έαλω και με το διάβολό άκόρη! — Θα ήθελα να είσθε άνδρείος στο φός της ήμερας και όχι μεσα στο σκοτάδι της νύχτας. Θα ήθελα να έπαυολάβουον δίλοι το όνομά σας με θαυμασμό, όπως κάνουν για τους άνδρείους ευπατριδας.

Ο νέος άνύψωσε το κεφάλι. — Καί όμως έχω ένα όνομα, είπε. Λέγομαι Ροαγιάλ ντ' Μπωρεβέρ! Από τη Βαστίλλη ως το Λουβρό, από την πύλη της Κολάσεως έως την πύλη του 'Αγίου Διονισίου, από το Τρανουάρ έως το Μονφακόν, το όνομα αυτό προκαλεί τον τρόμο. 'Οποιος φοβάται άπομακρύνεται, όποιος είναι γενναίος έρχεται μαζί μου!

Η Μαργαρίτα παρέμεινε για μια στιγμή σιωπηλή. 'Επειτα με τόνο πιο ήρεμο, είπε: — 'Αν καμιά φορά σκεπτόσαστε την κόρη του διευθυντού της αστυνομίας, μην κάνετε κακό σ' εκείνους που θα έρεθούσαν στον όρόμο σας. 'Απορηθήτε αυτό το επάγγελμα!... Χαίρετε, προσέθεσε εαφνικά. Αυτή τη στιγμή, το μέγαρο είναι γεμάτο από όπλο φόρους. Όταν νυκτώση όμως, θα έλθω να σ' άνοίξω και να σ' άδηγώ ως τον όρόμο. Χαίρετε! 'Εξαφανίσθηκε άμέσως πίσω από την πόρτα, σαν μια όπτασία που σβύνει εαφνικά.

Ο νέος παρέμεινε άκίνητος. Η Μαργαρίτα, φεύγοντας, έχε κλείσει πίσω της την πόρτα.

Χωρίς να ήθελε, άπασχολή από τον άντιπαλόν του ή ν' άπάγ'αη μια όραία δεσποινίδα όπως σεις ή να όπάση στο εύλο τους άνδρες που διοικεί ο πανίσχυρος πατέρας σας Γκαετάν ντ' Ρονσε

Μπαίνοντας στο 4ον έτος Οί..θησαυροί του «ΘΗΣΑΥΡΟΥ»

Η ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΩ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ»

ΟΙ ΠΛΑΝΟΔΙΟΙ

Τί πρέπει να κάνετε ΕΑΝ ΕΙΣΘΕ ΕΙΚΟΣΙ ΧΡΟΝΩΝ

Κατόπιν καινοτομιών και μέσων άμετρήτων, αίσίως συμπληρώσαμε το έτος μας το τρίτον και υπαίνομεν έφετος, στο τέταρτον μας έτος. Γι' αυτόν τον λόγον άκριδώς ο «θησαυρός» όφείλει αγαπητοί μας φίλοι, τας στήλας του ν' άνοίξη και για τους συνεργάτας του να κινή κάποια νύξη. Γι' αυτούς που έκοπίασαν και κοπιάζουν τώρα, για να περνάτε όλοι σας ευχάριστα την ώρα. Διευθυντής του «θησαυρού» ο Μαγανάρης είνε, που δεν κρατά τη θέση αυτή, διά το θεάθηναί. Φροντίζει για την ύλη του κι' εργάζεται γενναία, να έρσκη όλο θέματα πρωτότυπα και νέα, να καταρτίση τα παλιά, τα τόσο τετριμμένα και τα δικά μας ταχτικά πληρώνει τά... σπασμένα! Κι' αν μερικοί συνάδελφοι του έρσκουν το κομψί και κάνουν την εμφάνισιν συχνά σαν τον κομψί, κανείς απ' όλους δεν μπορεί στη μύτη να του μπη, διότι είνε... πολύμυτις κι' έχει μεγάλη... μύτη!

Ο Γιαννακούλιας ή θάν - Γιάν, πολλά κομμάτια γράφει κι' εργάζεται νυχθημερόν, λές κι' είνε σε... χωράφι. Με νύξη καταπιάνεται και με τη στρατοσφαίρα, περί Σελήνης όμιλει και της έξ ύψους θέας, και γράφει πως πετά ψηλά και τρέχει στον... άέρα ενώ παιδεύεται να μη στο... τραμ της Καλλιθέας! Του «θησαυρού» παράγοντας απ' τους σούδαριώτερους, κί' από τους σεμνότερους, είνε κι' ο φίλος Γιαλαχιάς που γράφει τόσα πράματα: Τον «έρο - Παρατατικό», τον «Βέρθερο» τα «Γράμματα», κι' άλλα φαίδρα κι' έπίκαιρα, συνηθώς άνυψόγραφα, αλλά στο πιστόριο κοιμίζον τα χειρόγραφα.

Επίσης έχει ο «θησαυρός» και τον Ψαθά τον Μίμη που κατ' αυτές απέκτησε πολύ μεγάλη φήμη. Σ' αυτόν όφείλεται ή Σουσοδ, που θρύλος έχει γίνει και μ' όλο που την πεθανε... άθάνατη θα μείνη!

Ο Χρήστος ο Χαϊρόπουλος, με... μαεστρία πάντα πολλές σκηνές απ' τη ζωή ώρατες περιπέλει, κι' αυτούς που τον μιμήθηκαν τους έβαλε στη μπάντα γιατί έχει την συνήθειαν στο... ύψος του να στέκη!

Κι' ο Γιάννης Σκουτερόπουλος π' αφάνταστα διαβάσεται κι' εκείνος με τον «θησαυρόν» εσχάτως συνεργάζεται, για την δημοφιλίαν του κανείς δεν θα διατάση... να τη πως στών άναγνωστών τό... «Πάνθεον» θα φτάση. Θάταν μεγάλο άδικημα κι' απ' τα πολύ μεγάλα σαν κάναμε παράλειψιν της «Χάκως» — Μπουκουβάλα πούναί θαθεία μέσ' στην καρδιά του κάθε άναγνώστου κι' ίσως γι' αυτό και νάγινε κυρία... Άναγνώστου, Με την «Ζαμφώ» του ο Σύλβιος τον κόσμο συνεπαίρει παρ' όλο που τον Καραμπέτ καθημερινός τον δέννει. Συνεργασία δίνουνε Δεπόλλας και Δεπόλλα που γράφουν λίγ' απ' όλα, Έσχάτως συνεργάζεται ως είδατε πολλάκις κι' ο Μίμης Γιαννουκάκης.

γνώστος εις τ' άναγνωστικόν κοινόν παντός έντύπου καθώς και εις το θέατρον που χρόνια διατρέπει και μολονότι είνε χοντρός σαν... τη Χαντρή περίπου έν τούτοις εις την σάτυρα... λεπτότης τον διέπει. Στις μεταφράσεις ειδικός ο Μπούφαλης τυγχάνει που μεταφράσεις άπειρες καθ' έβδομάδα κάνει κι' όταν πηγαίνει για λεφτά, το Σάββατο, στον Χρόνη με τό... υποδεκάμετρο την ύλη του πληρώνει. Στίχο πρὸς στίχο την μετρή προσθέτει κι' αφαιρεί κατόπιν διαιρεί κι' ο Μπούφαλης, που τη δουλειά του έχει καταλάβει πολλάκις άναγκάζεται τά... μέτρα του να λάξη!

Επίσης ως μεταφραστής κι' ο Κόκκαλης δουλεύει κι' όλα τα περιοδικά τα ξένα άνασκαλεύει, κι' έχει μ' αυτό το στυσημα το πρόβλημα του λύσει, κι' όλα τα ξένα έντυπα τάχει... ξε - κοκκαλίζει! Είκονες σκίτσας, γράμματα, έξώφυλλα, σκιστοάρισμα δινιέττες, ρετουσάρισμα από τον Παπαδόπουλο, φιλοτεχνούνται πάντα ποδνε ζωγράφος τέλειος, μα και περιωπής, αλλά δεν είνε δυστυχώς καθόλου... συνεπής παρ' όλο που του έκανα πολλές φορές άθέατα κι' άς καταστή γνωστόν ότι δε θέλω να τον δω ούτε... ζωγραφιστόν!

Το μέρος το οικονομικόν ο Χρόνης το ρυθμίζει και σ' όλες του τις πληρωμές ποτέ του δεν... χρονίζει. Αυτός πληρώνει πάντοτε την ύλη με τη στήλη, γι' αυτό και προσπαθούμε τον Χρόνη τον ταίμα μας να περιποιηθούμε στο στίχο και στη ρίμα, για μας τους γράφοντας ο... «Χρόνης είνε χρήμα!» Για τον υποφαινόμενον δεν γράφω ούτε μια λέξη γιατί από μένα το κοινόν ποτέ δεν θα ξεμπελέξη εκτός αυτού κι' ο στίχος μου, φοβάμαι, μη μακρύνη, γι' αυτό τον άναγνώστη μου άφήνω να με κρίνη! Κι' αν δεν με κρίνουν σήμερα, ή έστω κι' άλλη μέρα, γι' αυτά που γράφω θα κρίνω στην... Κρίσι τη δεύτερα, ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ
"Όπως έδιόθασα προχτές ή μάλλον όπως είδα σε κάποια έφημερίδα, άπαγορεύετ' αυστηρώς, τούτέστιν διά νόμου, να σου πουλάν φαγώσιμα οί πουλητές του δρόμου. Το μέτρον είνε άριστον και το έπικροτώ, αλλά και το έγκρινω, καθ' ότι πρώτα άγοράζεις στο δρόμο παγωτό και νόμιζες πως έπαιρνες δυο δόσεις Πελεγγρίνο! **ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ**
Τοιαύτην απαγόρευσιν την έπιδιοκίμαζω, κι' άπείρας την θαυμάζω. Θά την άνόμαζον δ' εγώ σανίδαν σωτηρίας, εάν έτίθεντο φραγμοί, διά νόμου τε κι' έμπόδια εις πλείστας ούν κυρίας, και θήλεα... Πλανόδια, που προκαλούν, εκάστοτε, εις την καρδίαν νόσημα. Διότι περιφέρονται... μ' άκάλυπτα φαγώσιμα! **ΠΑΓΩΝΑ**
"Ο Γιάννος λέει πως μ' άπατά με μία γεροντοκόρη, σε κάποιο κουστοχώρι, κι' έφόσον ή μουστόγρη τον έχει πιάσει φίλο, θα τήνη καταγγείλω και θα φερθώ Μανιότικα, γιατί πουλάει στο Γιάννο μου τα κάλλη τά... μπαγιότικα, **ΣΟΥΣΟΥ**
"Απ' τους πλανόδιους «μὸν σέρ» ανάγκη μόνον έχουν οί τσοκαρίες του λαού που στα σοκκάκια τρέχουν. **ΕΓΩ** είχα πάντα από μικρή το πρωινό μου ρόφημα και στα πανέρια των οδών δεν ζύγωσα ποτέ. Κι' αν πητε και για τρόφιμα, τάπαιρνα πάντα «δερिताμπλ» και... σπειαλιτέ! **ΖΑΜΦΩ**
"Αμ' τάπρεπε να πιάσουνε κι' μερ'... τσοκίστρες

του καντουνιού γυρίστρες που ζαχαρώνουν φανερά με τους μαντραχαλάδες και κάνουνε τσοκίσματα, κτ' αμέσως στην άγορά και μέσ τους μαχαλάδες, άφου άπαγορεύονται του δρόμου τά... γλυκύσματα, **ΣΜΑΡΗΣ**
Σαν άνθρωπος του μέλλοντος σχημάτισα τη γνώμη, πως έπρεπε να θεσπισθούν στη γή τοιοῦτοι νόμοι, γιατί δεν είνε λογικόν να τρώς δη τη σκόνη, που ο άνεμος σηκώνει. Στην έποχή μου την καλή, θα ζούμε στον άέρα, θα έχουμε νέφη για σκεπή, τό... χάος για μπαλκόνι, θα έχουμε κήπο το κενόν, τα σύννεφα φρονιέρα, κι' εκτός αυτού, τόσο ψηλά ποτέ δεν φτάνει ή... σκόνη! **ΚΑΡΑΜΠΕΤ**
Καταστρεμμένος ένομι, γιαδρούμ, μ' αυτόν τον νόμο και να ύρίζω ντέν μπορώ με παγωτά στο ντρόμο. Νίλα με κάναμε, γιαδρούμ, κι' έμένα σαν του Μάμαλη και τέλω τσαροχάρτο για να πουλάω σάμαλι. Αμάν, μπέ, που άκούστηκε μια τέτοια φασαρία, πατέλι τώρα να πουλάς, λές κι' είσαι... σπετσαρία! **ΧΟΝΤΡΗ**
"Εγώ φρονώ πως και τα τράμ θα πρέπει να μηνύουν, έφόσον μίαν άπόστασι μεγάλη διανύουν, κι' ο κόσμος συνωστίζεται στο διάδρομο, στη σκάλα, και περισσότερες φορές στο σβέρκο σου καβάλλα. Είς μάτην βάσεις τις φωνές, φωνάζεις, δαιμονίζεσαι, πατιέσαι και σκονίζεσαι, και γίνεσαι ή καυμένη, ώσπου να πές στο στίτι σου... σταφίδα σκονισμένη! **ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ**
Τί λές, ρε θεοπάλαθη και του... συρμού μαντάμ; "Όσοι σ' άκούν μ' αυτά που λές, σε παίρνουν στο μεζέ! "Εσύ, μωρή ταξίδεμες με πληθος μέσ' το τράμ, που για ταξί όλο το τράμ το παίρνεις... άγκαλές; **ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ**

"Αν ή γυναίκα ήξερε τί έπρεπε να κάνει σε κάθε φάσιν της ζωής της, θα έμενε πάντοτε νέα. Η γυναίκα των 40 χρόνων ή οποία φαίνεται ότι είνε μόνο 30, ήξερε, ένα μυστικό, το έξης: Στα τριάντα της χρόνια προέβλεπεν ότι μια μέρα θα έφθανε στα σαράντα! Έκείνες φυσικά που γνωρίζουν τα περισσότερα μυστικά για να παραμένουν νέες, είνε οί έντέττες του κινηματογράφου. Ίδου λοιπόν τί άποκαλύπτει πρώτη ή Ροζ - Μαρι Λεϊν, ή έντέττα των είκοσι χρόνων.

Στην ηλικία των είκοσι χρόνων μία γυναίκα λάμπει από ύγεια και καλή διάθεσι, εάν θέλετε όμως να έξακολουθήση αυτή ή κατάσταση, πρέπει να άποφεύγετε την υπερκόπωσι. Στην ηλικία αυτήν άκρι... εώς πρέπει να πάρετε μερικές έξαιρέτες συνήθειες για την διατήρησι της ύγείας σας και της όμορφιάς σας.

Ο ΥΠΝΟΣ
Δέν πρέπει να ξεχνάτε ότι στην ηλικία των είκοσι χρόνων μία γυναίκα έχει πάντοτε άναγκη από άρκετον ύπνο. Η άνάπτυξις σας δεν έτε, λείωσε άκόμη. Πάντοτε σχεδόν ή πρώτη αισθηματική περιπέτεια κάνει τα κορίτσια να χάνουν τον ύπνον τους. Εάν θέλετε να είσθε εύτυχισμε νη συνήθιστε να επιβάλλεσθε στον έαυτο σας και να κοιμάσθε τουλάχιστον όκτώ ώρες και όταν άκόμη δεν πηγαίνουν και τόσο καλά οί αισθηματικές σας υποθέσεις.

Η ΔΙΑΙΤΑ
Μην κάνετε την τρέλλα να ακολουθήτε τις δίαιτες που άδυνατίζουν, γά σπόρ είνε άρκετά για την διατήρησι της λεπτής γραμμής σας. Πρέπει όμως να προσέχετε την τροφήν σας. Άποφεύγετε τα βαρέα φαγητά, πιά προτιμάτε τα φρούτα, τις σαλάτες, τα ωμά χορταρικά. Από αυτά εξαρτάται ή όμορφία του χρώματος του προσώπου σας. Από αυτά εξαρτάται έπίσης και ή ύγεια του σώματος σας. Άποφεύγετε το κάπνισμα, γιατί άργότερα θα μετανοήσετε πικρά, όταν δεν θα μπορείτε πιά να το κόψετε. Άποφεύγετε έπίσης και τα οί... νευρωματώδη ποτά. Δέν πρέπει να φωνάζεσθε ότι δέν κινυνεύει ή ύγεια σας όταν κάνετε καταχρησι ποτών.

Η ΚΑΛΟΝΗ
Δέν είνε άλήθεια ότι όλα τα κορίτσια έχουν ένα ωραίο χρώμα στο πρόσωπο, πολλές φορές βγάξετε μικρά σπυράκια και έχετε μίαν έπι... δερμίδα πολύ λιπαρή ή πολύ στεγνή. Μπορείτε να απαλλαγείτε από όλα αυτά, φάνει να άποφεύγετε τις έντατικές θεραπείες με πολύ δρστικά καλλυντικά.

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΕΣ ΦΡΟΝΤΙΔΕΣ
Να καθαρίζετε προσεκτικά το πρόσωπό σας κάθε έράδυ. Το πρωί να δροσίζετε την έπιδερμίδα σας με μία καλή λοσιόν. Έπειτα να βάζετε μία προφυλακτική κρέμα και πολύ λίγο ρουζ. Κατόπιν λίγη πούντρα στο χρώμα του προσώπου σας. Υγτερα ρουζ στα χείλη και λίγη μπρι... γαντινή στα φρύδια και στις βλεφαρίδες. Μία φορά τον μήνα και κάθε φορά που γυρίζετε από έκδρομές, γενι... κό καθαρισμα της έπιδερμίδος.

ΤΟ ΜΑΚΙΓΙΑΡΙΣΜΑ
Πρέπει να μακιγιαρθε πολύ λίγο. Το σχήμα των χειλιών σας, όταν βάσετε το ρουζ, πρέπει να είνε άφγο. Βγάξετε τις περιττές τρίχες από τα φρύδια σας. Γά καλλία σας πρέπει να είνε πάντα γυαλιστερα και μεταξίνα.

ΚΙΝΔΥΝΟΙ
Το να πιστεύετε ότι ή νεότης είνε αιώνια και ότι άρκει μία διαβολική όμορφία...

ΦΥΣΙΚΗ ΑΓΩΓΗ
Είσθε στην ηλικία των σπόρ. Άγαπάτε όσο μπορείτε περισσότερο τον άθλητισμό. Πρέπει όμως να προφυλάσσετε το πρόσωπό σας από τον ήλιο, τον άέρα και το κρύο. Μάθετε πρό πάντων να βαδίζετε καλά. Το καλό βάδισμα έχει μία θεατική χάρη. Δεκα λεπτά καθημερινώς, βαδίζετε με ένα βιβλίο στο κεφάλι, όλοι οί άστέρες του κινηματογράφου κάνουν αυτή την άσκηση.

Η ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ ΣΑΣ ΣΤΗ ΖΩΗ
"Όλα σχεδόν τα κορίτσια νομίζουν ότι έχουν θαυμάσια τη ζωή. Κι' ωστόσο δεν έχουν παρά πολύ λίγα πρόγματα. Μάθετε να πατηρήτε και να σκέπτεσθε. Έγκαταλείψατε την συνήθεια να είσθε ούτε υπερήφανες, ούτε υπερβολικά έγκορδες. Άποφεύγετε το «κουνίγυ του σούζου».

ΚΙΝΔΥΝΟΙ
Η έβδλια. Η τολμή.

ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΑΣ
Σήμερα τα κορίτσια ντύνονται σαν τις γυναίκες. Άποφεύγετε μόνο καθώς και τις γυνες. Σας κάνουν μεγάλη κα ός δίνουν ένα όφος. Το έρώδ άποφεύγετε το τολμηρά «ντεκαλτέ». Μη φοράτε ψηλά τα... φωνία. Προτιμάτε τα φορέματα «σπόρ», άκόμη και το άπογευμα. Η κομψότης σας έγκειται στη χάρη και στην άπλοτητα.

ΚΙΝΔΥΝΟΣ
Η έπιθυμία να μιμήσθε τις «Κυρίες».

ΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ ΜΑΣ: «Τί πρέπει να κάνετε εάν είσθε τριάντα χρόνια», άρθρον της ΡΟΖΑΛΙΝΤ ΡΟΥΣ ΣΕΛ.

ΡΟΖ - ΜΑΡΙ ΛΕΪΝ

Μαγιώ
Μανιώ, θαρρώ τα παραλές κι' οί αξιώσεις σου πολλές, κι' εγώ δεν είμαι και χαλές να κάνω ό τι γουστάρεις... Σου πήρα καλοκαιρινά, κάτι έμπριμε και σιναίνα και τώρα σκέπτεσαι ξανά πως να με στραπατσάρης!...

Μαγιώ να πάρης μου ζητάς, στη θάλασσα για να βουτάς... Βρέ τσίχλα, δεν τα παρατάς που θέλεις και Γλυφάδα; Να σεργιανάς με το μαγιώ με κανενός πλουσιού γυνή και καβαλιέ... λογίων... λογίω διαόλου σουσουράδας;

Βρέ δεν τα σβύνεις δλ' αυτά; Δεν έχω για μαγιώ λεφτά και σου το λέ— όρθά - κοφτό πως θάν το μετανιώσης... Μή με περάσης για λεμέ (τοιαύτα δεν περνούν σ' έμέ—) κι' αν ίσως και μου έπιμέ— το χέρι μου θα νοιώσης!...

Άσε τα μπάνια, βρέ Μανιώ και βάλε πιο πολύ νιονιό, και μη ζητάς με το στατιό ρεντικόλο να γίνω. Γιατί άλλωώς, μωρή φορά— (κι' αυτό στο λέω σοβαρά) τα μπίτια σου τα φωτερά με μία γροθιά στα σβύνω!...

Ο ΒΑΓΓΟΣ

Επιμονή
Βάγγο, καλά δε μου μιλάς, κι' αρχίζεις πάλι άπειλάς και μούγινες κακός μπελάς και κάνεις το γκιουλέκα. Σε βλέπω και σεμνοτηνά και σκέψις μούρχεται σοφή να σου προτείνω τί και φι χότζας να πές, στη Μέκκα!

Μούκανες πάλι σαματά και λόγια μούπες περιττά και το μυαλό μου σταματά με τόση αγριάδα. Έφόσον είνε καλοκαί— άκου το, Βάγγο τενεκέ, γουστάρω το λουτρό μου, και θα τρέχω στη Γλυφάδα!

Και αν μαγιώ δεν θα μου πά= οέ άντρα μάπα και λαπά εις την Γλυφάδα εγώ θα πά— το μπάνιο μου να κάνω, και ίσως το πολύ - πολύ αντί Βαγγέλη σεβνταλή να βρώ κανέναν παραλή και τίποτα δεν χάνω!

Άσε, λοιπόν, τας άντιρρή— τη γκρίνια σου την τρομερή κι' ή μούρη σου ή θλιδερή άς πάψη πιά το κλάμα... Πρέπει ν' αλλάξης έντελώς, γίνου λιγάκι πιο καλός και τρέξε παρά θιν' άλως να κολυμπή— άντάμα!

Η ΜΑΝΙΩ
ΔΗΜ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Μαγιώ
Μανιώ, θαρρώ τα παραλές κι' οί αξιώσεις σου πολλές, κι' εγώ δεν είμαι και χαλές να κάνω ό τι γουστάρεις... Σου πήρα καλοκαιρινά, κάτι έμπριμε και σιναίνα και τώρα σκέπτεσαι ξανά πως να με στραπατσάρης!...

Μαγιώ να πάρης μου ζητάς, στη θάλασσα για να βουτάς... Βρέ τσίχλα, δεν τα παρατάς που θέλεις και Γλυφάδα; Να σεργιανάς με το μαγιώ με κανενός πλουσιού γυνή και καβαλιέ... λογίων... λογίω διαόλου σουσουράδας;

Βρέ δεν τα σβύνεις δλ' αυτά; Δεν έχω για μαγιώ λεφτά και σου το λέ— όρθά - κοφτό πως θάν το μετανιώσης... Μή με περάσης για λεμέ (τοιαύτα δεν περνούν σ' έμέ—) κι' αν ίσως και μου έπιμέ— το χέρι μου θα νοιώσης!...

Άσε τα μπάνια, βρέ Μανιώ και βάλε πιο πολύ νιονιό, και μη ζητάς με το στατιό ρεντικόλο να γίνω. Γιατί άλλωώς, μωρή φορά— (κι' αυτό στο λέω σοβαρά) τα μπίτια σου τα φωτερά με μία γροθιά στα σβύνω!...

Ο ΒΑΓΓΟΣ

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΕΑΝ ΕΙΣΘΕ ΕΙΚΟΣΙ ΧΡΟΝΩΝ

(Περιλήψεις προηγούμενων.)
 Η 'Υβέτ' είναι κόρη του κόμητος Ζεράρ ντε Ζιρώ και της κόμισσας Νάντιας. Άλλα στη γεννησι της, ο πατέρας της έλαβε ένα άνωμυνο γραμμάτιο όπου του έλεγε ότι η μικρή που γεννήθηκε είναι κόρη της γυναίκας του και του φίλου του Ροδόλφου ντε Τρενύ. Έξω φρενών ο κόμης παίρνει την νεογέννητη και την δίνει σε μία μεγάλη Μαργκώ, να την ανατρέφει. Αυτός φεύγει για το Μαρκο. Η κόρη η Νάντια μένει απελπισμένη, με μόνη παρηγοριά το αγοράκι της 'Αλβέρτο.
 Τα χρόνια περνούν δυστυχισμένα για τη μικρή 'Υβέτ. Η Μαργκώ την βασανίζει και τώρα που έγινε μία όμορφη κοπέλλα, την σπρώχνει να γίνει ερωμένη του Φερνάνδου Φροντέ. Η 'Υβέτ αρνείται, αλλά αναγκάζεται να δεχτεί. Πότε - πότε να πηγαίνει περίπατο μαζί του. Μία μέρα, στο δάσος της Βουλώνης της επιτίθεται ο Φερνάνδος. Η 'Υβέτ φωνάζει βοήθεια. Εκείνη τη στιγμή περνάει το χαιά από εκεί ο 'Αλβέρτος (ο αδελφός της, που δεν την γνωρίζει καλά). Σπύθει να σώσει την άγνωστη κοπέλλα. Λογούμενη με τον Φερνάνδο Φροντέ (που δεν του είναι άγνωστος, επειδή έρχεται συχνά στο σπίτι ως παλινός φίλος του πατέρα του). Στο τέλος μονομαχούν, ο Φερνάνδος τραυματίζεται, έλαφρά και αποφυλάσσεται. Απειλώντας τον 'Αλβέρτο ότι θα μαρτυρήσει κάποιο μυστικό του στη μητέρα του, αποσπεί την υποταγή του ότι δεν θ' αναφέρει λέξη για τη μονομαχία.

Ο 'Αλβέρτος βρίσκει μια καλή θέσι παιδαγωγού για την 'Υβέτ. Η Μαργκώ, θλιπμένη, πώς πώς ήθελαν κόρη της δεν γυρίζει σπίτι. νομίζει πως πήγε να συγκατοικήσει με τον Φερνάνδο και είναι ενδοσυσμμένη. Άλλα λίγες ημέρες μετά ο Φερνάνδος πάει να ζητήσει την 'Υβέτ στο σπίτι της και τότε αποκάλυπται η εξομολόγηση της 'Υβέτ. Για κακή της τύχη, ο Φερνάνδος θέλει τυχαία την 'Υβέτ με το παιδάκι της κυρίας Βαλέρ. πηγαίνει στο σπίτι όπου είναι παιδαγωγός η κοπέλλα και την κατηγορεί τόσο, που την ελάνθων.

Απλησμένη η 'Υβέτ γυρίζει στο σπίτι της Μαργκώ. Αρχίζουν πάλι τις πιέσεις της για το Φερνάνδο, τόσο που η 'Υβέτ φεύγει από το σπίτι της και πηγαίνει στην φίλη της Σολάνζ. Ο 'Αλβέρτος και η Σολάνζ αγαπιούνται, αυτό είναι το μεγάλο μυστικό τους. Τη στιγμή όμως που πάει η 'Υβέτ στην Σολάνζ, αντικρύζει μια τραγική σκηνή. Η μητέρα της Σολάνζ πεθαίνει. Απλησμένη πηγαίνει η 'Υβέτ έρημη, τρέχοντας, με τα πόδια της φέρνοντας τον Σηκουάνα, στο παρκο. Κάθεται σ' ένα πάγκο τουρτουρίζοντας. Από εκεί περνάει τυχαία ο Ροδόλφος ντε Τρενύ, και της προσφέρεται να την βοηθήσει. Άλλα η 'Υβέτ, αρνείται. Το άλλο πρωί περφαί στον Σηκουάνα για να πνιγεί. Την σώζουν. Η κόμισσα Νάντια ντε Ζιρώ περνάει τυχαία από εκεί την στιγμή της αυτοκτονίας. Την παίρνει στο σπίτι της, όπου συνεχίζει η κοπέλλα και γνωρίζεται με τον Ροδόλφο. Άλλα πηγαίνει και ο Φερνάνδος να επισκεφθεί την κόμισσα και η 'Υβέτ της εξομολογείται ότι αυτός είναι ο άνθρωπος που την έφερε στο σημείο να θέλη να σκοτωθεί. Η Νάντια την κρατεί σπίτι της και της δημιουργεί μαζί με τον γιο της 'Αλβέρτο, ένα ευτυχισμένο περιβάλλον. Μία μέρα που την έρθκε μόνη ο Ροδόλφος ντε Τρενύ της εξομολογείται ότι την αγαπά.

Εκείνη τη στιγμή μπαίνει στο δωμάτιο η Νάντια, που αγαπάει χρόνια κρυφά τον Ροδόλφο. Η Νάντια εξομολογείται στη μητέρα της ότι ενώ νομίζει ότι η Νάντια είναι ο Ροδόλφος αγαπάει την 'Υβέτ, εν τούτοις δεν την ζηλεύει. Μία μέρα έρχεται η Μαργκώ, η με

γατέρα και δημιουργεί σκηνή για να πάρει την 'Υβέτ μαζί της. Αυτή αρνείται να την ακολουθήσει. Τότε η Μαργκώ έξω φρενών αποκάλυπτε ότι δεν είναι κόρη της η 'Υβέτ, αλλά ότι της την παρέδωσε μόνη να την ανατρέφει κάποιος άγνωστος αριστοκράτης. Μέσα στην γενική συγκίνηση, ο 'Αλβέρτος παρουσιάζει ως αρραβωνιαστικιά του την Σολάνζ. Η κόμισσα πέφτει λιποθύμη, νομίζοντας ότι είναι η χαμένη της κόρη. Η Σολάνζ όμως της αποδεικνύει ότι είναι κόρη της κυράς Κατερίνας. Την άλλη μέρα η κόμισσα πηγαίνει να ρωτήσει την Μαργκώ λεπτομέρειες για την καταγωγή της 'Υβέτ. Η Νάντια πείθεται από ένα εικονισμάκι, ότι εθανάρθηκε την κόρη της, αλλά το κρυφά μυστικό. Παίρνει έπειτα γράμμα του συζύγου της ότι επιστρέφει και κατόπιν σ' αυτό βέβαια να στείλει την 'Υβέτ σε μία θεία του Ροδόλφου για να την προσφάξει από την εκδίκηση του κόμητος.)

24ον

— Όρα! Έκαμε χαμογελώντας ο Ροδόλφος, αφού δεν είχε αντίρρηση, είσαι, με την ευχή της αγαπητής σου κόμισσας, από ση μέρα, η μικρή μου αρραβωνιαστικιά.
 Τους έκιττασε και τους δυο η 'Υβέτ και ενομίσε πως νειρεύεται.
 — Όπως είπαμε, είπε η Νάντια, πρέπει στο μεταξύ να μορφωθεί. Ο κύριος ντε Τρενύ έσκέφθηκε τον καλύτερο τρόπο για να μορφωθεί. Θέλει να πάει να κατοικήσει λίγους μήνες στο σπίτι της θείας του κυρίας ντε Τρενύ, εδώ κοντά σ' ένα προάστειο του Παρισιού.

— Να φύγω από δω; Έκαμε η κοπέλλα και ελάνθων.
 — Πρέπει να ακολουθήσεις την επιθυμία του αρραβωνιαστικού σου, ε; είπε γλυκά η Νάντια.
 Η 'Υβέτ όμως είχε πάρει κιάλας ύψος σχεδόν έθρηκο.

— Μ' άλλα λόγια, με διώχνετε από την υπηρεσία σας, είπε σιγα.

— Ω, κορούλα μου, έφωναξε η Νάντια σφιγγόντας την στην αγκαλιά της, μην το παίρνεις διαφορετικά το ζήτημα. Ο Ροδόλφος έχει την ιδέα πως σαν αρραβωνιαστικιά του δεν μπορεί να μείνεις εδώ ως υπάλληλός μου.
 — Κερδίζω τίμια το ψωμί μου κοντά σας, είπε η κοπέλλιτσα με δάκρυα στα μάτια. Τι με ραζίζει να μείνω εδώ;

— Μικρή μου 'Υβέτ, αποκρίθηκε δυο πιά γλυκά μπορούσε ο Ροδόλφος, η ζωή που σέποιμαι για σένα στην θεία σου, θα είναι έντελως διαφορετική. Η θεία σου η Αννέτα ήταν παιδαγωγός άλλους. Θα σ' έχω σαν ανιψούλα της και σαν μητέρα της μαζί. Ο 'Αλβέρτος μαθήματα ώριμους άρσε την η μέρα... Σ' ένα χρόνο πρέπει να είσαι μία μορφωμένη δεσποινίς, γιατί δεν σκέπτομαι να περιμένω περισσότερο από ένα χρόνο.

Τους έκιττασε πάλι με μάτια δακρυσμένα η 'Υβέτ. Το ύψος της και των δυο ήταν ελκρινές, έγκαρδιο. Πολλήν ώρα της άκομα μία στιγμή, μία τελευταία δυσπιστία και στο τέλος είπε:

— Καλά, αφού είναι αυτή η επιθυμία σας, θα συμμορφωθώ. Και πότε πρέπει να φύγω από δω;

— Τώρα άμέσως, αποκρίθηκε σταθερά ο Ροδόλφος.

Ελάνθων πάλι η μικρή.
 — Γιατί έτσι γρήγορα; ρώτησε άχνά.
 — Μια και αρραβωνιαστικιά οπτασσεσαι χωρίς να ρωτάς γιατί, στη θέλησή του μνηστήρος της, αποκρίθηκε με γελαστή αούτηρότητα ο ντε Τρενύ.

Πήγε να διαμαρτυρηθεί η 'Υβέτ. Μα πάλι το ύψος της Νάντιας ήταν τόσο γλυκό, τόσο ευθαρρυντικό, που εώπασε. Με έναν μικρό φοδο άκομα μέσα της, αλλά και με κάποια παράενη χαρά, σηκώθηκε. Και όταν άποχαι ρέπτεσε την κόμισσα και έφυγε με τον Ροδόλφο, νόμισε πως όνειρεύεται, ένα όνειρο τρέλλο, λιγάκι φοβερό, αλλά και τόσο γλυκό...

ΜΙΑ ΦΡΙΚΤΗ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ

Το σπιτάκι της κυρίας 'Αννέτας ντε Τρενύ, σ' ένα προάστειο του Παρισιού, ήταν πρόσχαρο, κομψό, χωρίς πολυτέλεια. Επέρασε μέσα εκεί πέντε μέρες παρνομένης ευτυχίας η 'Υβέτ. Η κυρία 'Αννέτα ήταν πρόσχαρη και απλή και αυτή σαν το σπίτι της. Της έδωσε άμέσως ένα πρόγραμμα έργων. Ολο το πρωί θα είχε μαθήματα η κοπέλλιτσα. Το απόγευμα νομίζ, κεντηματα και ραπτική. Και τα βράδια θα είχε ελεύθερα για να δεχτεί την επίσκεψη του αρραβωνιαστικού της. Την δεύτερη κιάλας ημέρα, έφυγε και το έλαχιστο ίχνος δυσπιστίας από την ψυχή της 'Υβέτ. Σαν λουλούδι που έρθκε τη γη που του έταίριαζε, άνθισε η όμορφη και η ψυχή της. Το σπιτάκι της γρηναίας κυρίας έγινε με μιάς παράδοσης. Το τραγούδι της 'Υβέτ άκουγόταν, ευτυχισμένο κλάδων. Και ο Ροδόλφος κάθε βράδυ που έρχοταν, έριξε τα μάτια

★ ΣΙΚΑΓΟ: — Σ' ένα φρινοκομείο της πόλεως μας απέθανε έχοντας 5 Τζόν Ουίλιαμσον, που ισχυριζόταν, ότι κατείχε το δέγμα του φιδιού, που ελπίστηκε, τον 'Αδάμ και την Εύα. Ο άποθανόν ήταν μανιώδης κυνηγός φιδιών, σιφ. Μεσοσταμιά δέ είχε βρή ένα δέγμα φιδιού που, όταν σκαυόθηκε το λονικό του, έλεγε ότι ήταν το δέγμα του φιδιού της Εύας.

★ ΜΑΔΡΙΤΗ: — Μία δικαστική απόφασις, που εξέδωθε πρό τινος στην 'Ισπανία, σφηνει να υπονοηθεί ότι δεν επιτρέπεται στον σύζυγο να χτυπά τη γυναίκα του μπρός σε μάρτυρες. Η νεαρή κυρία 'Ιζαμπελά Χουέν έζητησε να πάρει διαζύγιο, διότι ο σύζυγός της την έμπατισσε μπρός σε τριτούς. 'Αδεδόμενου ότι — λέγει η δικαστική απόφασις — ο σύζυγος έκτύπησε, μπρός σε μάρτυρες τη γυναίκα του... 'Αδεδόμενου, ότι είναι άσυγχώρητος και άπαράδεκτο να χτυπά ένας σύζυγος τη γυναίκα του μπρός σε μάρτυρες... το δικαστήριο χορηγεί το διαζύγιο... 'Επιτρέπεται, λοιπόν, και είναι δεκτόν κατά την δικαστική απόφασις, να χτυπά ένας σύζυγος τη γυναίκα του στο σπίτι του, όταν δεν υπάρχουν τρίτοι παρόντες ως μάρτυρες.

★ ΛΟΣ ΑΝΤΖΕΛΕΣ: Η Θέμα Ντενέρ, μία ώριμαστη νέα είκοσι τριών ετών, κόρη ήθοποιού του κινηματογράφου, έρέθηκε το άπογευμα της περασμένης Κυριακής νεκρή στο δωμάτιό της. Σ' έγραψα προς τον άγαπημένο της έζηνη ότι αυτό τοκτινεί, γιατί οί οικείοι της την άπερπε και να παντρευθεί, γιατί έπαυσε από καρδιακό νόσημα και κατά τους γιστρώτες, ο γάμος θα την έφόνευε.

★ ΣΑΓΚΑΗ: — Ένας έξυπνος έπιχειρηματίας της πόλεως μας, ο Τσού - Λη - Χη, εκμεταλλευόμενος την άγνητη των Κινέζων προς τους γάτους, καθήρισε θίασο από είκοσι δυο γάτες κάθε ράτσας. Ο θίασος αυτός είναι τόσο καλά έξηκμημένος, ώστε τα ποικίλα του νούμερα να προκαλούν πανζουρλισμό. Λέγεται, ότι είναι ο πρώτος λιμπρεστίος γάτων, που έθυσούρισε από την έπιχειρήσει αυτή.

Η ΤΗΛΕΦΩΝΗΤΡΙΑ

του. Γιατί η μεταμόρφωση που έφερνε η εύτυχία στην αρραβωνιαστικιά του, ήταν κατάπληκτη. Ούτε και ο ίδιος μπορούσε να φαντασθεί όταν την πρωταγαγήσε πως ήταν τόσο όμορφη!

Αστράπη δολοκλήρη η φυσιογνωμία της και τα μάτια της ήταν ένα ποίημα όμορφης. Αφηνόταν να την οδηγεί, αλλά και ελεύθερη, του άνοιξε τη ψυχή της, του μίλησε για τα όνειρά της. Και είχαν όλα τόσο εύγενη, και τα λόγια της και οι σκέψεις της που κι αν δεν του είχε πει η Νάντια πως είναι κόρη της δεν θα μπορούσε να πιστέψει πως το άβρο αυτό πλάσμα, είχε ανατραφεί στους όρμους, ήταν παιδί του Ζερρώ και της Μαργκώ. Έκείνο το βράδυ, δεν βάσταξε ο Ροδόλφος. Καθώς του μιλούσε η 'Υβέτ, γελαστή, εύθυμη, δεν άκουσε τα λόγια της, μόνο έκιτταζε τα χείλη της που του χαμογέλοβαν. Και σε μία στιγμή έκομψε και φίλησε αυτά τα χείλη, που ήταν μοσχομυδιατικά άκόμα. Ετρώμασε η κοπέλλα στην άρχη. Άλλα δεν έδωμωσε. Κατέβασε μοναχά τα μάτια και κοκκίνισε. Και ο Ροδόλφος που στα τριανταπέντε χρόνια της ζωής του είχε όνειρευτεί γλυκά γυναικεία χαμόγελα, δεν μπορούσε να φαντασθεί χαμόγελο πιο ούρανο.

Όταν έφυγε, νομίζ όπως πάντα, ο Ροδόλφος (έτσι ήθελε η θεία του, ποτέ να μην κάθεται άργα στο σπίτι), η 'Υβέτ εθανάρχισε το τραγούδι γιατί η χαρά εχειλιζε μέσα της, την έπνιγε.

Έξαφν χτύπησε το κουδούνι και η υπηρέτρια ήλθε και άνήγγειλε πως κάποια γυναίκα θέλει να ιδεί την 'Υβέτ και μάλιστα ίδια τώρως.

Η μικρή ελάνθωνσε.
 — Συμφορά μου! ψιθύρισε, θα είναι η Μαργκώ.

Μα πίσω από την υπηρέτρια η επισκέπτρια είχε κιάλας μπη στο δωμάτιο. Άνάσανε η κοπέλλα με άνακουφισι, γιατί είδε πως ήταν μία άγνωστη γυναίκα εως σαρβάνια έτών.
 — Με συγχωρείτε, είπε η άγνωστη. Άλλα είναι μεγάλη ανάγκη να σας ιδώ. Πρέπει να σας μιλήσω ιδιαίτερα.

Η κυρία ντε Τρενύ την έκιττασε καλά από πάνω ως κάτω. Και στο τέλος έφυγε από το δωμάτιο, χωρίς να πει λέξη.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

ΚΟ ΝΩΝΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Παρά την απόφασι που είχα πάρει να μείνω ανύπαντρος η τουλάχιστον να παντρευθώ όσο το δυνατόν άργότερα, έχω την εύχρηστη και τη λύπη μαζί να σάς αναγγείλω τους πρώτους σχεσίς γάμους μου με την δεσποινίδα Σουζάνα ντε Μπαλαάμ, που, εν παρενθέσει, είναι μία χαριτωμένη νέα.

Φαίνεται ότι αγαπιόμαστε. Τουλάχιστον ας το πιστεύουν όλοι. Οι μόνοι που δεν το έχω με αντίληψη άκομη, είναι η Σουζάνα και εγώ. Άλλα όπως λένε, οι καλύτεροι έρωτες είναι εκείνοι που έρχονται μετά τον γάμο. Μπορούμε λοιπόν να παρηγορηθούμε, ελπίζοντας πως αυτό θα συμβεί και με μας.

Η ελκρινής φίλια που με συνέδεε με τον αδελφό της, έναν παλιό συμμοθητή μου, μου είχε παρσχει την ευκαιρία να την γνωρίσω. Ο 'Ερρίκος με είχε παρουσιάσει στους γονείς της. Τους είχα κάνει καλή εντύπωση και τα Σαββατοκύριακα, όταν ο κηδεμών μου δεν έρχοταν να με πάρει από το λυκείο, έπαι γαινα στο σπίτι των. Η Σουζάνα, σαν άλλη θινά αγόρη, έλαμθαν μέρος σ' όλα τα παιχνίδια μας και μαζί με τον αδελφό της, αποτελούσαμε το καλύτερο τριό του κόσμου.

Η φίλια μας αυτή διετηρήθη και μετά το σχολείο. Οι γονείς του 'Ερρίκου μου έφερον το με μεγάλη έγκαρδιότητα και εγώ μιλούσα πάντα στον ένικο στην Σουζάνα, που ήταν κατά τρία χρόνια μικρότερη μου.

Όταν ένηλικιώθη, ο κηδεμών μου με κατέστησε κύριον της πατρικής περιουσίας. Βρέθηκα έτσι με ένα άρκετο εισόδημα, που μου επέτρεπε να ζω μία ζωή άνετη και άμεριμη.

Στο διάστημα αυτό, η Σουζάνα είχε γίνει μία χαριτωμένη νέα, που δεν έτολμούσα πια να της μιλάω στον ένικο, όπως άλλοτε. Έννοείται ότι η παλιά έγκαρδιότης διετηρήτο πάντοτε μεταξύ μας. Έξακολουθούσα να τη γαίνω στο σπίτι των φίλων μου και πολλές φορές έτρωγα μαζί τους.

Στο τραπέζι, οι γονείς της Σουζάνας έκαναν διάφορα σχέδια για το μέλλον της κόρης τους και εζητάζον τον ένα μετά τον άλλον όλους εκείνους που θα έπιθυμούσαν να είχαν για γαμβρούς.

Δεν ένοιωθα την έποχή εκείνη κανένα ίδι αίτερο αίσθημα για την μελλούσα σύζυγό μου. Και, επειδή δεν διεκρίνα κανέναν ύπαι νιγμό ούτε από μέρους των γονέων της, μετείχα προθύμως σ' όλες αυτές τις συζητήσεις, και εξέφραζε τη γνώμη μου για τους διαφόρους υποψηφίους.

Ένα βράδυ — αυτό ήταν χθές — έτρωγα στο σπίτι των Μπαλαάμ. Το δείπνον υπήρξε περίφημο και το κέφι όλων μας ήταν έξαιρετικό. Άπουσίαε μόνον ο 'Ερρίκος και διασκεδάσαμε κάνοντας διάφορες υποθέσεις σχετικές με τα αίτια της άπουσίας του.

Είχα προσέξει από την άρχη που έμνηκα με στην τραπέζια ένα κάνιστρο με ύπεροχα μήλα και ήλπιζα ότι θα αποτελούσαν και αυτό μέρος του μενού.

Δεν συνέθε άμεως τίποτε τέτοιο. Περιωρίσθηκα σε μερικά σταφύλια, που θα τα έβρισκα άσφαλώς πολύ εύγευστα αν η προσχή μου δεν είχε συγκτηρωθεί σ' αυτά τα καταρμένα μήλα.

Μετά το φαγητό, η Μελτινίη, η γρηά υπηρέτρια, έπληκκε θιαστικά μέσα στην τραπέζια και είπε:

— Κάποιος ζητάει την κυρία και τον κύριο. Λέει πως είναι ανάγκη να σάς ιδώ άμεσα.

Ο κύριος και η κυρία Μπαλαάμ απέθεσαν άμέσως την πετοέα τους και έσπευσαν να βγούν.

Είχαμε άπομεινει μόνοι με την Σουζάνα. Δεν ξέραν γιατί, για πρώτη φορά ένιωθα κάποια στενωχάρια έρωτικού μόνος μαζί της. Δεν έλεγαν τίποτε και εξακολουθούσα να κυττάω με κάποια κρυφή λαίμαργία, τα μήλα που ήταν μέσα στο κάνιστρο.

Τότε, η Σουζάνα, για να βέση τέρμα σ' αυτή τη σιωπή, επανέλαβε τη χειρονομία της Εύας και παίρνοντας ένα μήλο μέσα από το κάνιστρο, μου το προσέφερε λέγοντας με πολλή χαρά.

— Σας παρακολουθώ από την άρχη του γεύματος. Τα μάτια σας είναι καρφωμένα επάνω σ' αυτά τα μήλα, που δεν ξέρω γιατί η μαμά δεν θέλησε να τα φέρουμε στο τραπέζι. Θα διορθώσω λοιπόν την παρέλπει τις προσφερόντας σας αυτό το μήλο.

Με τη σειρά μου, επανέλαβα την χειρονομία του μακαρίτου 'Αδάμ. Καθώς έσκυβα να πάρω το μήλο, έτράβηξα κοντά μου τη

Σουζάνα, και με πολύ σεβασμό, τα χείλη μου άγγειον τα χυρσοάνα μαλλιά της. 'Ηταν ένα φίλο φίλου και όχι έραστο.

Την ίδια στιγμή, άνοιξε η πόρτα και ο κύριος και η κυρία Μπαλαάμ έξαναγύρισαν στην τραπέζια.

Μόλις μας είδαν στη στάσι αυτή, έσταμάτησαν και οι δυο έκπληκτοι.

Ήταν φανερό ότι ο κύριος Μπαλαάμ ήθελε κάτι να πει, αλλά δεν το κατώρθωσε.

Η σύζυγός του έλυσε πρώτη την σιωπή. Έγύρισε προς τον άνδρα της και του είπε: — Ζύλ, έπρεπε να το αντίληφθώ πως τα δυο αυτά παιδιά άργά η γρήγορα θα κατέληγαν ν' αγαπηθούν... Τόσο το καλύτερο, γιατί δεν θα έχωμε πια να ασχολούμεθα με το ζήτημα της άποκαταστάσεως της Σουζάνας. 'Υποθέτω βέβαια ότι δεν θα έχωσ και μίαν αντίρρηση να την δώσωμε ως σύζυγο στο Μισέλ — παρέλπει να σάς πω ότι αυτό είναι το όνομά μου.

Ο κ. Μπαλαάμ είχε συγκινηθεί και δεν άπνητσε τίποτε. Άλλα ήταν άσφαλώς πολύ ικανοποιημένος με μία τέτοια λύσι.

Η σύζυγός του έγύρισε τότε προς το μέρος μας.
 — Αγαπητά μου παιδιά, είπε, σάς δίνωμε με όλη μας την καρδιά την ευλογία μας. Θα φροντίσω ώστε οι γάμοι σας να γίνουν το συντομώτερο... 'Ωστόσο, δεν μπούνα άκούη να συγχωρήσω στον έαυτο μου το ότι έπι τόσον καιρο δεν είχα καταλάβει τίποτε...
 Άλλα μήπως και έμεις είχαμε καταλάβει περισσότερο;

Όπωςδήποτε, το γεγονός ότι η Σουζάνα και εγώ έδεχθήκαμε αυτά τα λόγια με κατεθαμένα τα μάτια και χωρίς να άπαντήσωμε τίποτε, έδειχνε άρκετά πως είμαστε άποφασισμένοι να ύπομεινώμε στωικά αυτή τη λύσι.
 'Ετσι ο γάμος μας — γάμος έξ έρωτος, όπως όλοι τόν πιστεύουν — θα γίνει έπειτα από δεκαπέντε ημέρες. Έν τούτοις, η μόνη μας έλπις, της Σουζάνας και η δική μου, είναι ο έρωας αυτός να έλθει έστω και μετά το γάμο.

ΖΟΖΕΦ ΒΑΛ

★ Κατά τη γνώμη του Γερμανού ζωολόγου 'Ερχαρτ Μπώνι, υπάρχουν στον πλανήτη μας 400.000 είδη ζώων και μόνον 150.000 είδη φυτών.

— Από τα ζώα 280.000 είδη είναι έντομα, 13.000 πτηνά, 12.000 ψάρια, 1640 είδη, 2.000 άράχνης και τα υπόλοιπα 100.000 είδη είναι όληστικά.

— Ο ίδιος έπιστημονς φρονεί ότι δεν υπάρχουν εχωριστές φυλές ανθρώπων, αλλά 65 διαφορετικοί τύποι και έτεροι 85 που προήλθαν εξ επιμιξίας.

★ Όπως είναι γνωστόν, τα πουλιά προέβουν τον καιρό, το καθενα όμως με δικό του τρόπο.

— Κατά τον μετεωρολόγον Ζοζέ Μπουλιάρ της 'Αργεντινής σήμερα είναι γνωστό 27 προγνωστικά του καιρού που προέβουν τα πουλιά.

— Γενικά, όταν τα πουλιά πετούν χαμηλά, έπικείται βροχή.

— Όταν τα καναρίνια δεν κοιμούνται τη νύχτα προσηγγίζει καταιγίδα.

— Όταν το πανάκι εκδύλλει διαπεραστικά κραυγές και άνέρχεται ψηλά έπικείται βροχή.

★ Ο χρόνος της κήσεως των διαφόρων ζώων είναι ανάλογος σχεδόν προς τις διαστάσεις του σώματος του ζώου σε όριμη ηλικία. Οι εξαίρεσεις είναι λίγες.

— Το ελάχιστο χρονικό διάστημα της κήσεως άφικει στον σκύλο και τον πτηκό (25 — 28 μέρες) και το άνωτάστον στον έλεφαντα (620 μέρες).

— Ο χρόνος της κήσεως του ρινόκερου είναι 540 μέρες.

— Διπλάσιος δηλαδή του χρόνου της κήσεως του ανθρώπου, ενώ το θάρος του ρινόκερου είναι πενταπλάσιο του θάρους του ανθρώπου.

— Η κήσις της λαλίνης είναι παραδόξως πολύ μικρή (110 μέρες) εν άναλογία προς το θάρος και τις διαστάσεις του σώματος της.

★ Στην Βόρειο 'Αφρική υπάρχουν σαλιγκάρια με άπλητες διαστάσεις, που ζυγίζουν κατά μέσον όρον ένα χιλιόγραμμα.

— Έκείνο, όμως, που τα καθιστά έκτακτως πολύτιμα είναι το θαυμαστό όστρακο τους.

— Τα σαλιγκάρια αυτά ονομάζονται 'Αχανίτες, γίνονται δε προσπάθειες να εκμισιοθούν και στην Ευρώπη.

31ο ΒΛΑΧΙΚΟΓΡΑΜΜΑ

Παγώνα μ', άπ' τον κάμπον κι άπ' την 'Ελασσόνα!

Στοίχημα δάξω πως εις τον παγκόσμιον φωνά!

Κη σ' έκαμες την καρδιά σ' στρατώνα κη (ζώντα, ξενώνα,

'Εφθας' η έξοδελφ' σ' έκ Πελοποννήσου, κη μ' είπε ότι ζής εις παρθενίαν άμνη, ότι καλλιέργειε σπαρτά εις την περιοχή σου, με άλλους λόγους ότι έπατήληδες εις την γη.

Άλλα, έξ ουδετέρων — όπως λιών — πηγών, αντίθετοι κη άλλων έγκυροι πληροφορίες, μοι λιών πως τάφισσες με κάποιον γεωργόν, κι' έκτάσεις έρωτος καλλιεργήθησαν εύρειαι.

Μοι λιών πως τώρα, με τ' χαντακομένη αυτήν (παρέα σ' έλας,

Έχεις άπ' όλα κη δέν σ' άπολείς το κρέας — Έχω γλιτέψει κη γ'ω το κρέας μου, χαριτί (θεία,

Έχω κη κρεατόδη φίλην εις την πολυκατοίκια, Σκέψου ότι τυγχάνει εύσαρκος μέχρι που να (γληας,

Δέν όμοιάζει προς τας πρώην αίγας... Μάλα (λον άγελας,

Τι να σοι πώ! Σ' αυτούς τους χορτοφάγους (μηνες,

Χονδρές χαλεύω κη καταναλίσκω... Έχουν δι- (ταμινες,

Φίλη χονδρή = σημαίνει μαγειρεία τονική! Το μεσημερι βραστή, το δειλί σούπα σούμα! (μωτική,

Μοι περισσεύ' κη για τηνανητή κη για κα- (θουοντιστή,

Έχει κη μέρη για σιφάδο κη πηχτή,

'Έχει ψαχνόν όγκώδες σαν χερμόυλον που δίχως να τ ο τρώς...θέλεις χανοντικόν (χαμόμυλον!

Τι θέλω στάς παρούσας περιστάσεις, φίλας λιγνάς κη άχαμνάς με δίχως διαστά- (σεις!

Δέν με χορταίνουν περιορισμένα περιφέρειαι. Έρωτας δέν σημαίνει επιβίεις έξερεσι.

Χορταίν' έού με σταφιδόπαστον του ζαχαρω- (πλαστείου,

Θα προτιμήσης μίαν γερή μερίδα οίνουαγιν- (ρείου!

Κη γ'ω έπίσης. Προτιμώ το κρέας ζουμπουρ (λούδιον,

κη όπως λέγει κάποια φίλη μου Σμυρνή (σουλούδιον,

... Η δεσποινίς λοιπόν της πολυκατοικίας γείταν μου πρό μηνός κη θάσανον της συν- (οικίας,

είνη τόσον σαρκώδης, που μάς κάνει ντέφ' κη άρκετους γειτόνους διατρέφ'. (Ταχούρ,

Με την διαφοράν ότι κη ασητή είν' όπως έσένα, Δεικνύει προτιμήσεις στον καθένα.

Προχθές είχα ήνω δελτιον για κρεωφαγία κη τώδωσε εις άλλον, κι' έμεινα στα κρύα. (Ταχούρ,

Να κανονίσης τα δελτία — φώναζε — ούρη! Άλλωες όπου δει θα σοι έναέω σάθωας.

Κη τας συγκοινωνίας ν' άποκαταστήσης, για να μη γίνωται εις το προάστιον συγγ- (σεις,

'Ερχόμενος με το δελτίον εις το χέρ', προχθές εύρηκα στον διάδρομον έναν υπαρ- (μπερ',

στη σκάλα της υπηρεσίας το φουρνάρ'... Ούραν μοι σχηματίζεις; Η με πηρες για (Ταχούρ,

Αν θές να παριστάς τη δεσποινίδα τη μου- (τέρνα,

τότε να

Πορτραίτα ΑΣΤΕΡΩΝ

ΝΤΙΤΑ ΠΑΡΛΟ

Ο Γάλλος σκηνοθέτης Βάλτερ Κάπες γυρίζει μια ταινία στο Παρίσι, με πρωταγωνίστρια την συμπαθεστάτη Γερμανίδα δευτέρα Ντίτα Παρλό, η οποία είνε από έ- των έγκραστημένη στο Παρίσι. Ως γνωστόν η Ντίτα Παρλό επέ- ρασε το 1933 από τας 'Αθήνας και έμεινε δύο μερόνια μήνες. Η πα- ραμονή της αυτή την έκανε να ά- γαπηση την 'Αθήνα και να μάθη

άρκετες ελληνικές λέξεις και ιδί- ωτα αρκετά ελληνικά τραγούδια.

Η Ντίτα Παρλό δεν είνε ίσως από τις ωραιότερες δευτέρες του κινηματογράφου, είνε όμως ασφα- λώς από τις συμπαθετέρες και τις πλέον μορφωμένες.

Γεννήθηκε στο Στέττιν της Γερ- μανίας μίαν 4ην Σεπτεμβρίου (δεν όμολογεί πιά έτος). Το ύψος της είνε 1.60 μ. και το βάρος της 50 κιλά. Έχει καστανά μάτια, μαλ- λιά ξανθά σκούρα στο φυσικό, άλ- λά τα έχει βάψει ξανθά ανοικτά για τον κινηματογράφο.

Είνε πολύ λαίμαργη, προτιμά την ανατολική κουζίνα, και μα- νειρεύει θαυμάσια. Είνε ειλικρι- νής, αντιπαθεί την ψευτιά και την ύποκρισία, δεν είνε καθόλου μοχθη- ρή, αλλά πάντοτε γλυκύα, εύθυ- μη και εύγενική. Άγαπή τα παι- δια και τα ζώα. Της άρεσουν τα σπορ, ιδίως το σκι, και λατρεύει τα ταξίδια.

Άγαπή τους συγκαταλημένους και σοβαρούς ανθρώπους συμπα- θεί όμως επίσης τους υποέμ, τους φαντασιολόγους και τους ανισορ- ροντούς. Διαβάσει πολύ γαλλική και γερμανική φιλολογία. Γράφει επίσης, πρό πάντων ποιήματα, για- τι κατά από την ευθυμία της κρύ- βει ένα πνεύμα όνειροπόλο και σκεπτικό. Θά τα έκδοση μόνον ό- ταν ικανοποιηθί τελείως από τά έ- ργα της, γιατί δεν θέλει να ά- κουση τη φράσι: «Δεν κάνατε πα- ρά μόνον για τον κινηματογράφο». Πάντως, δεν είνε καθόλου υπερή- φανη.

Έφθασε στο Βερολίνο μαζί με τους γονείς της έξι ηλικιών έξη χρόνων, εκεί δε έκανε τις σπουδές

της και έμαθε τά γαλλικά. Θά ή- θελε να παρακολουθήση πανεπιστη- μικά μαθήματα αλλά άναγκά- σθηκε να εγκαταλείψη το πολυθέ- πανο αυτό όνειρο. Η 'Ουόφα' ά- νοιγει την έποχή εκείνη μία σχο- λή κινηματογράφου, που κλείνει έ- πείτα από μερικούς μήνες. Μολα- ταύτα, η Ντίτα Παρλό θγαίνει ά- πό τη σχολή με ένα συμβόλαιο για τρία χρόνια...

Γυρίζει μερικά φίλμς στο Βε- ρολίνο, τά όποια σημειώνουν ά- σήμαντες έπιτυχίες και τέλος φεύ- γει για την 'Αμερική. Μαθαίνει άγγλικά στο Χόλλυγουντ και γυρί- ζει τρία φίλμς: «Μπιγκ Χάους», «Κιαιμέτα και ε'ερη Φλόγα». Κα- τόνιν έπιστρέφει στην Εύρώπη. Κάνει ένα ταξίδι στην 'Ανατολή την όποιαν έρωτεύεται με πάθος, και τέλος θγαίνει στο Παρίσι, ό- που γυρίζει τις μεγαλύτερες έπι- χίες της: «Δρόμος χωρίς χαρά», «Φρόβλιν Ντόκτορ». «Τό τελεσί- γραφον του Σεράγγιεβο» και πολ- λά άλλα.

ΣΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

Καθώς αναφέραμε και άνωτέρω τον 'Ιονουάριον του 1933 η Ντίτα Παρλό συνεχίζουσα τά άπειράρι- θμα ταξίδια της, έπέρασε και ά- πό τας 'Αθήνας και έμεινε άρκε- τον καιρό στο ξενοδοχείον της «Μεγάλης Βρετανίας».

Μερικά σημεία της συνεντεύε- ως μου μαζί της τότε έξακολου- θούν να παραμένουν επίκαιρα και θά σάς τά αναφέρω κατωτέρω:

Μου μίλησε για όλα τά πρά- γματα, και μόνο για τον κινηματο- γράφο δεν μου ανέφερε λέξι. Η αίτια: 'Ιδού τί έλεπε η ίδια:

—Τό ταξίδι μου αυτό είνε μία από τις πιο εύτυχισμένες περιό- δους της ζωής μου. Ζώ σ' ένα ό- νειρο, έχω έχασει ότι είμαι ήθο- ποίος του κινηματογράφου.

Και μου διηγήθηκε τό έξης ά- νέκδοτον:

—Μία μέρα που γυρνούσα στους δρόμους της 'Ιερουσαλήμ, είδα σ' έναν τοίχο μία εικόνα διαφη- μισέας κινηματογραφικού έργου. Η εικόνα έδειχνε έναν άνδρα και μισγυναικία προφίλ. Τον άνδρα τον άνεγνώρισα άμέσως, ήταν ό 'Ιβάν Μοζούκιν, η γυναίκα όμως

ποιά ήταν; 'Επλησίασα περισσότε- ρο και έδιάβασα: «Ντίτα Παρλό». Είχα λησμονήσει τον έαυτό μου, προσέθεσε γελόντας.

Η Ντίτα Παρλό είνε ό τύπος της μελαγχολικής όμορφιάς. Τά μάτια της όνειροπόλα και οι σκέ- ψεις της ήσυχες ό τόνος της φώ- νης της άπαλός. Μόνο τό χαμόγε- λο της επαναφέρει τη χαρά στη φυσιογνωμία της.

Κατά τό ταξίδι της εκείνο στην 'Ανατολή, η Ντίτα Παρλό έκτός από την Παλαιστινή έπεσκέφθη και την Αίγυπτον. Στην 'Αλεξάνδρεια έμεινε άρκετές ημέρες, τό ίδιο και στο Κάιρο. Από την τελευ- ταία αυτή πόλη έχε άποκομίσει τις καλύτερες έντυπώσεις. Έγύρι- σε όλα τά τζαμιά τά άποκέντρα στενά με τά καφασατά παράθυρα, και έμεινε κατενθουσιασμένη...

Τέλος, κάνει μία σύγκριση με- ταξύ 'Ελλάδος και 'Αμερικής και λέει:

—Η 'Αμερική είνε να παίρνεις χρήματα και κατόπιν να έρχεσαι στην 'Ελλάδα να τά τρώς.

Καθ' όλην την διάρκεια της συνεντεύεως, η Ντίτα Παρλό φυλ- λομετρούσε διάφορα βιβλία τά όποια μόλις έχε άγοράσει. Κα- θώς ανέφερε και άνωτέρω, η πραγματική άγάπη της Παρλό είνε η λογοτεχνία και όχι ό κινη- ματογράφος.

Διάφορα ποιήματά της έχουν δημοσιευθί σε άμερικανικές έφη- μερίδες και γερμανικά περιοδικά. Έπίσης καθώς μου άπεκάλυψε τό- τε, έγραφε ένα μυθιστόρημα χωρίς άρχη και χωρίς τέλος.

—Όπως είνε όλα τά πράγματα στη ζωή, συνελήφωσεν η ξανθή πρωταγωνίστρια.

Όταν δέ μου άπεκάλυψε ότι οι έπιτυχίες της στον κινηματο- γράφο δεν την ένθουσιαζαν καθό- λου και ότι με την πρώτη εύκαι- ρία θά έφρόνιζεν να άπελευθερωθί άπ' αυτόν, έτόλμησα να την έρω- τήσω:

—Και δεν θά ξαναπαίξετε στον κινηματογράφο;

—'Ισως μού άφήγησε, αλλά από άνάγκη και μόνο!

Έπέρσαν από τότε όκτώ χρό- νια και η Ντίτα Παρλό έξακο- λουθεί να θριαμβεύη.

Α. ΔΕΠΟΛΛΑ Σ

Πώς έκοψα ΤΟ ΤΣΙΓΑΡΟ

Καθένας μας μπορεί
να κόψη τό κάπνισμα

ΚΑΙ ΝΑ Ο ΤΡΟΠΟΣ!

Η σκηνή εξετιλήθη έτσι: *Η- ταν ένα ταμπέλοκό άπόγευμα στη Φλωρίδα. Στο πάτωμα του γρα- φείου μου ροχάλιζαν τά τέσσερα κυνηγετικά σκυλιά μου. Σέ μία σι- γή, έπέταξα μακριά τό άνομιμον τσιγάρο μου φωνάζοντας: «Όχι! Δεν θέλω να τό ξαναβάλω στο στόμα μου!» Αυτή ήταν η κορυ- φώσις άποφάσεων πολλών έτών, καθεμία από τις όποιες ήταν πο- λύ άσθενής για να σταθί μόνι- ης, αλλά που όλες μαζί άεχνημά- τισαν μία θάσι για την ύστατη προσπάθεια μου.

Σαφνικά μ' έκυρίευσεν ένας τρό-μος: άντελήφθη τό μέγεθος της θυσίας στον όωμο της άποφάσε- ως. Έξέ άλλου, τό άπόγευμα ήταν τέτοιο που σε προκαλούσε μ' ά- φησις τη γραφομηχανή σου, να έξαχσής τη δουλειά σου για μία σιγυή και ν' άνάψης ένα τσιγ... Είχα όμως όρκισθί να μην ξα- ναψίσω τσιγάρο.

Έπι σαράντα χρόνια έκάνιζα συνεχώς, τόσο, που είχα πιά γίνει ένα οφουγγάρι ποτιμένο με νικο- τίνη. Ακόμη και τη νύχτα έμπνο- σα πολλές φορές για ν' άνάψω έ- να τσιγάρο. Και τώρα σκεπτόμουν στη μέση του γάμου μου, και έτρεμα με την σκέψη του τί έκανα. Κι' όμως, Η γυναίκα μου έλειπε

στά μαγαζιά. *Ημουν μόνος.

Μόνος! Έγέλασα. Δεν υπήρχε λόγος να έκμυστρευθώ σε κανένα την άποφασί μου. Δεν ήμουν ύ- ποχρεωμένος να θρώ ένα άλλοθι, άν έτύχαινε ν' ανακαλύψουν ά- ναμμένο τσιγάρο στο γραφείο μου. Άν υπέκυπτα, δεν θά είχα να ντροπώ κανέναν γιατί κανείς δεν θά ήξερε.

Σαφνικά όλη μου ή άποφασιστή κόπηση κατέρρευσεν. Πήρα μερικά τσιγάρα και τά έχουσα στην τσέ- πη μου. Τά δαχτυλά μου τά έ- χαίδεψαν άπειρες φορές εκείνο τό άπόγευμα. Στο τέλος τά έ- βγαλα από την τσέπη μου. Είχα ζήσει όκτώ ώρες χωρίς να κάπνι- σω. Γιατί λοιπόν δεν θά μπορού- σα να ζήσω άλλες όκτώ ώρες έ- ται; Δεν άγγιξα τό πακέτι των τσιγάρων μου έως ότου πήγα να κοιμηθώ.

Όταν ξύπνησα, τό ρολόί χτυ- πούσε τέσσερις. Είχα κοιμηθί έξη όλόκληρες ώρες χωρίς διακοπή, πράγμα που είχε χρόνια να μου συμβή. Ο τρόμος μου έπέρασε. Τώρα γελούσα μ' αυτόν. Άναψα τό φως, πήρα μερικά τσιγάρα ά- πό τό κουτί και τούς είπα: «Άν μπορώ να ζήσω τόσες ώρες χω- ρίς έσας, σημαίνει ότι μπορώ να ζήσω και για πάντα έτσι».

Έδώ τελειώνει ή ιστορία. *Ε- κείνη την ήμερα τό Νοεμβρίου, όπου συνέβη τό μεγάλο αυτό γε- γονός, έζύγιζα 20 κιλά λιγώτερο από σήμερα. Δεν είχα βρέξι να φάω, μ' έβάσανιζε ό δίψας που ήνιεν τό τσιγάρο και με λίγα λό- για υπέρεσα όλα όσα όφειλουν οι κάπνιστά όλου τό κόσμου.

Ένας μήνας έπέρασε και έγινε κάποιος άνθρωπος. Την έποχή που κάπνιζα, έχα φθάσει τούς 120 σφυγμούς τό λεπτό, τώρα κατέει- χα στούς 72. Για πρώτη φορά, ύπερα από δέκα χρόνια, μπορού- σα να φάω με τσέση βρέξι. Ο ή- χος μου έπαψε τελείως. Σήμερα

στενοχωρούμαι όταν δεν μπορώ να κοιμηθώ όκτώ ώρες συνεχώς. Τό μόνο που έμεινε από τό παρελθόν ήταν ή άνάμνησις του πάθους που ικανοποιούσα επί τόσα χρόνια.

Τό είχα δαμώσει συχνά, αλλά χωρίς την κατάλληλη φιλοδοξία. Σιγήθως έλεγα ότι «δοκίμαζα» να κόψω τό τσιγάρο. Όταν μου προ- σέφεραν ένα, δεν έβρισκα τη δύ- ναμι να τό άρνήθω. Και σε λίγες μέρες έκάνιζα πάλι σαν φου- γάρο.

Ένα τσιγάρο για έναν πρώην κάπνιστή είνε επικίνδυνο όσο και ένα ποτήρι κρασί για έναν μετα- νομένο μέθυσο. Γιατί, συνηθώς, τό υπερβολικό κάπνισμα είνε μία μορφή μέθης. Άν είχα ν' ανα- θρέψω ένα παιδί, θά τό άφηνα περισσότερο ελεύθερο να πίνη πα- ρά να καπνίζη. Κι' όμως, ό για- τρός σας μπορεί να σας έπιβάλή ασύστηρη άποχή από τό άλκοόλ, έ- νω για τό τσιγάρο θά σάς πη: «Ναι, θά κάνετε ίσως καλά να κόψετε τό κάπνισμα».

Όστόσο, δεν υπάρχει αμφιβολία για τις ωφέλειες που φέρνει τό κόψιμο του τσιγάρου.

Τό περίεργο είνε ότι κανείς δεν θεωρεί τον κάπνο σαν κάτι κακό. Και όλοι παρασύρονται, από την συνηθεια, όχι από την άνάγκη και προκαλούν χωρίς να τό καταλαβαί- νουν τις μεγαλύτερες καταστροφές στον όργανισμό τους.

Σέ όσους θέλουν να κόψουν τό τσιγάρο και δεν μπορούν, έπειδή πιστεύουν ότι είνε πολύ δύσκολο, συνιστώ να διαλέξουν τις ρεκλά- μες των διαφόρων καπνοβιομηχα- νιών. Η μία σάς λέει ότι τά τσι- γάρα της είνε τελείω, άβλαβή και δεν περιέχουν έκείνες τις τρομερές ούσιες που υπάρχουν σ' άλλα τσι- γάρα. Μιά άλλη σάς βεβαιώνει ότι τά τσιγάρα της δεν θλάντουν στο λαιμό και δεν προκαλούν έλκος.

Τό βέβαιον είνε ότι όλα άνε- ξάρτως τά τσιγάρα προκαλούν

αυτά τά κακά, για τά όποια ή μία καπνοβιομηχανία κατηγορεί ή άλλη.

Τό κόψιμο του τσιγάρου είνε πραγματικά δύσκολο δεν άπαιτεί όμως και τόσες θυσίες όσες συνη- θως νομίζουν. Για να έπιτύχετε μπορείτε να χρησιμοποίησετε κάθε μέσον που σάς παρέχει τό χιούμωρ ή ή λογική. Στό κάτω-κάτω, για- τι να μένετε προσκεκολλημένοι σε κάτι που δεν σάς άφήνει να κοιμη- ήθετε, που σάς άφαιρεί την διαύ- γεια του πνεύματος σας, και συν τοις άλλοις τή ζωή σας κατά όλόκλη- ρα χρόνια;

Βέβαια, κάποτε μπορεί να σάς καταλάβη ή έπιθυμία να κάπνι- σε ένα τσιγάρο. Γιατί όμως θά έπιτρέψετε σ' ένα τιποτένιο κομμα- τάκι χαρτί με λίγο κάπνο μέσα να σας παρασύρη πάλι στον δρόμο που με τόσον κόπο εγκαταλείψατε;

ΤΖΙΝΟ ΤΖΙΛΛΙ

ΣΚΕΨΕΙΣ

* Οθητοί, ποτέ δεν πρέπει να δοκιμάζετε την έντύπωσι ότι έγκα- τελειφθήτε, άφού υπάρχει ή φύ- σις.

Ρ ο υ σ σ ω

* Πρέπει να ζούμε πάντα ήρε- μα. Να δεχώμεθα ήρεμα τις χα- ρές μας, ήρεμα και τις λύπες μας. «Όλα τ' άλλα είνε πλάνη».

Σαιν Φρανσουά ντε Σάλ

* Είνε προτιμώτερο, για τη φαν- τασία, να δημιουργώμε έλπίδες, που μ' έμψυχνουν, παρά να έ- χουμε λύπες, που μ' άσ οδηγούν στην αποθάρρυνσι.

Α ι σ ι

* Τά ιδανικά όταν τά προβί- δωμε, έκδικούνται.

Τ ι ψ ε ς

Τό βιβλίο του έρωτος

ΤΑ ΟΠΛΑ ΤΟΥ ΈΡΩΤΟΣ

Πόσο πρέπει να είνε λεπτή και μυστηριώδης ή χημική ένω- σις των σπερματολογικών στοι- χείων δυο όργανων, που άνήκουν σε δυο αντίθετα φύλα, για να μπορεί ν' άναεώση τη ζωή και να δημιουργήση μ' αυ- τόν τον τρόπο ένα νεον άνδρω- πο! Τά άτομα άναζητούνται, κινούνται για να ένωθούν και πρέπει να σταθούν επί μακρόν χρονικόν διάστημα τό ένα άπé- ναντι στο άλλο, για να θερμά- νουν τη φλόγα τους και να πολ- λαπλασιάσουν τις δυνάμεις τους.

Στόν άνδρα έχει δοθή ή έπι- θετική άποστολή και στη γυναί- κα ή δύσκολη έρσις της άμυ- νης.

Τού άνδρος τό μέρος είνε εύ- κολο. Δεν χρειάζεται άλλο από δύναμι φυσική, ήθική ή διανοη- τική, με μία λέξι, τη δύναμη της έπιθέσεως και της ένεργείας.

Να έπιτίθεται και να σπάξη ό,τι βρίσκει μπροστά του, τεί- χη, φραγμούς, κουτίνες, γυα- λιά και τέλος όλο τό πολύπλο- κο όχύρωμα που ή γυναίκα άνε- γείρει για να έπαρασιση τον έαυτόν της, ή καλύτερα για να τον άφηση να την νικήση άργα και σεμνά, να ποιός είνε ό ρόλος του άνδρος.

Η γυναίκα έχει άποστολή πιο δύσκολη και σκληρή. Πρέ- πει να άρνηθί εκείνο που έινε θυμει, πρέπει ν' άγωνισθί έναν τίσον της ήδονής που την κυρι- εύει. Πρέπει να διώξη έκείνον που άγαπά. Τού ζητεί θυσίες, ένώ δεν θά ήθελε να τό ζητήση τιποτέ άλλο από φιλidia. Δείχνε- ται φειδωλή, ένώ όλα την σπρώ- χνουν να φανή γευναιόδωρη. Πρέπει να συγκεντρώη όλες τις δυνάμεις της για να ύπερα- σισή μία θύρα, που την κτυ- πούν άγρια και όφειλει να φω- νάζη: περίμενε, σ' έκείνον που θά ήθελε να τον σφίξη γλυκά στην άγκαλιά της.

Οι μάχες των πόθων παικίλ- λουν στις διάφορες χώρες και κατά έποχές. Άλλ' όλες παίρ- νουν την άκόλουθη γενική μορ- φή:

Έκείνος λέει: θέλω. Κι' έ- κείνη άπαντά: περίμενε.

Έκείνος λέει: άμέσως. Κι' έ- κείνη άπαντά: άργότερα.

Στην Παραγουάη, όπου τά έθιμα είνε άπλά, ό άνυπόμονος νέος έπανελάμβανε σε όλους τούς τόνους, πότε στούς πιο τρυφερούς και παθητικούς, με φωνή κλαμένη και πότε με ύφος τυραννόν σ' εκείνη που είχε πε- τοίθησι πώς τον άγαπούσε:

«Σήμερα!»

Και ή ωραία Κρεολή, που δεν ήξερε τίποτε από τη θεω- ρία του Ντάρβιν, άπαντούσε γε- λαστά:

«Άλλα πώς σήμερα; Με γνω- ρίζεις μόνο από δέκα μέρες! Σε δυο μήνες ίσως...»

Με την άβρα αυτή άπάντησι, ή άφελής νέα έπεσφράγιζε τις στοιχειώδεις γραμμές της φιλο- σοφίας των δυο φύλων.

Να γιατί οι περισσότερες γυ- ναίκες χαρακτηρίζουν τούς άν- δρες ως επιτυλιόους. Λένε δη- λαδή πώς ίκανοποιούνται από τό έξωτερικό και δεν ζητούν πο

τέ τό περιεχόμενο.

Η ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ
ΤΩΝ ΔΥΟ ΦΥΛΩΝ

Άλλ' αυτό είνε φυσικό. Η στρατηγική των δυο φύλων στα ζητήματα του έρωτος είνε κα- μωμένη έτσι άκριβώς.

Οι άνδρες, χωρίς να τό θέ- λουν και χωρίς να τό νοιά- ζουν, ζητούν την καλή μητέρα και την καλή παραμύθια. Χω- ρίς να τό θέλουν, ή σκέψις τους στρέφεται, πάντα στο να κά- μουν παιδιά, για να διακω- νίσουν τό άνθρωπινον γένος.

Άλλ' ή γυναίκα δεν ζητάει τον άνδρα μόνο και μόνο για να κάμη παιδιά. Ζητάει σ' αυτόν τον προστάτη των παιδιών που θά γεννήση, τον προστάτη της 'ιδίας της άδυναμίας. Ζητεί να βεβαιωθί για όλο τό βάθος της άγάπης έκείνου που λέει πως την άγαπάει, θέλει να φθάση ως τά μύχια της καρδιάς και της σκέψις του.

Ο άνδρας όφειλει να κατα- σκεύαση τη φωνή και να την ύπερασπισθί από τά άρπακτικά πουλιά. Πρέπει να άνορθώη και να πλουτισθί τά παιδιά που θά κάμουν μαζί με την γυ- ναίκα.

Γά όλα αυτά ζητάει να ά- σφαλισθί ή γυναίκα. Ξέρει κα- λά πως είνε ωραία, γιατί είθε να πέφτουν πολλές φορές έπά- να της οι φλογερές άκτίες των άνδρικών πόθων Σ' ένα της νεύ- μα, θά έπεφταν στα πόδια της χίλιοι θαυμαστιά της που είνε όλοι νέοι, ρωμαλέοι και δυνα- τοί.

Άλλ' εκείνη δεν ζητάει ά- πλώς έναν άνδρα, αλλά τον άν- δρα που θά γίνη όλότετα δικός της.

Αυτός είνε οι αιώνιοι και ά- ναλοϊώτοί νόμοι που κυβερνούν τον έρωτα μετόχι των δυο φύ- λων. Έτσι ή φύσις είνε εκείνη που μάς έξηγει πολύ καθαρά τη μοιραία έλασφρότητα των άν- δρών και την τυχοδιωκτική πα- λυγαμία τους. Κι' από τό άλ- λο μέρος, φυλάκες πιστοί της μλλοντικής οικογενείας στέ- κουν ή άγνότης, ή αιδημοσύνη και τά ύπεροχα χαρίσματα της γυναικός.

Με τό σύγχρονο πολιτισμό, ή έξωτερική μορφή των σχέσεων

μεταξύ των δυο φύλων έχει έθ- ζαία αλλάξει πολύ. Άλλά τό βάθος των παραμένει πάντοτε τό ίδιο.

Άφού δυο άτομα συνεννοη- θούν με τά μάτια, πρέπει ό ένας να κατακτά καθημερινώς τον άλλο, με την καρδιά, με τη χαρή, με τό πνεύμα.

ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ ΣΤΟ ΒΩΜΟ

Άπό τό πρωί ως τό βράδυ, σταχυολογώμε στα λειβάδια, κορφολογώμε στους κήπους, γυμνώμεμε δάση και βουνά, για να φέρωμε στο δαμό του είδ- λου μας κάθε φύλλο, κάθε λου- λούδι, κάθε καρπό, που μπορούν τά χέρια μας να δρέψουν από τη γόνιμη φύσι.

Ένα είδος άμίλλης δημιουρ- γείται τότε μεταξύ του άνδρος και της γυναικός.

Η γυναίκα που έβεβαιώθηκε πιά πως άγαπιέται, φέρνει κι' αυτή καθημερινά στο δαμό ένα νέο δερμάτι στόχουα, ένα νέο μπουκέτο λουλούδια και άναφω- νει χαρούμενη:

«Κι' αυτό είνε δικό σου!»

Κι' ό άνδρας, που δεν άμφι- συντράφω του, πλησιάζει κι' αυ- τός τό δαμό μ' ένα νέο θησαυ- ρό στα χέρια του και της λέει:

«Κι' αυτό δικό σου είνε!»

Η άμοιβαία αυτή λατρεία εί- νε πιο πολύ άναγκαία, όσο πιο πολύ διαφέρουν μεταξύ των οι δυο έρωτευμένοι. Πρέπει να κατακτήρη σπιθαμή προς σπι- θαμή ό ένας τον άλλο, ώστε να δημιουργηθί στο τέλος μία τελεία έναρμόνισις και ίσορρο- πία.

Έκατό τόμοι δεν θά ήταν άρ- κετοί για να περιγράψουν τά τεχνάσματα που μεταχειρίζεται ένας άνδρας, για να κατακτήση την άγάπη μιας γυναικός.

Και ή γυναίκα, πάλι, έχει έ- κατό χιλιάδες τρόπους δικούς της, για να θερμάνη μία χλια- ρή συμπάθεια.

ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΙΚΗ ΝΙΚΗ

Πολλές φορές, ένώ τό χέρι άπλώνεται άπληστο για ν' άρ- πάξη τον καρπό, έκείνη άπομα- κρυνεται με σκληρότητα και πείσμα.

Οι θυγατέρες της Εύας δεν

θά μετανιώσουν ποτέ για όσον καιρό έχασαν στις πρώτες μά- χες του έρωτος. Η νίκη τους θά είνε πιο θριαμβευτική και οι πρώτοι άγώνες τους τό καλύ- τερο μέρος του έρωτικού πορα- δείου. Καλλιεργήστε την ύπο- μνη και σκοτώστε τούς άδύνα- τους με τον καιρό. Οι χλωμοί έρωτες θά σβύσουν πρώτοι. Σ- πως και οι πόθοι μιας άνομης άγάπης.

Ο πραγματικός και βαθύς έ- ρωτας δεν γναιρίζει άνυπομονη- σία, ούτε κούρασι.

ΚΛΩΝΤ ΑΝΕ

Είδησούλες και

ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΩΝ ΕΝΤΟΜΩΝ

Όπως απέδειξαν πρόσφατες με- λέτες ενός είδικού έπιστήμονος, ή μύμηξη Κελέπ έθριαμύευσεν κα- τά τον άνθρωπον. Ο άνθρώπος είνε ένα έντομο καταστρεπτικό- το της θαυμάσιου φύσεως, διότι είσ ερχόμενο άνω παρασιτο κατατρώει τούς σπόρους. Άρχικώς ό άνθρω- πος έμφανίσθηκε στη Γουστεμάλα, γρηγορά όμως προσέβαλε τις θαμ- θσκοφεύσες του τεύξας. Όσαδη- ποτε μέσα κι' άν μεταχειρίσθηκαν πρds έξόντωσι του δεν έφεραν κανέ- να άποτέλεσμα. Τέλος, ό έντομο- λόγος Κούκ, που πήγε για μελέ- τες στη Γουστεμάλα, όπου ό άν- θρώπος άρχισε να έλαττωται, παρατήρησε, ότι ή έξόντωσις του ώφειλόταν σ' ένα μυρμηκί, καλού- μενον Κελέπ, άγνωστον στην Εύ- ρωπή. Ο μύμηκας αυτός, σαρ- κοκόρος, τρέφεται από έντομα και ιδίως κατατρώει τούς άνθρω- πους.

ΑΝΑΠΑΥΤΙΚΟΣ ΥΠΝΟΣ

Υπάρχουν πολλά ζώα, ιδίως ά- πό τά τρωκτικά, που ζούν έπάνω στα δένδρα και μερικά άπ' αυτά διέρχονται όλόκληρη σχεδόν τη μέ- ρα κρεμασμένα από ένα κλαδί με- θρού! Μεταξύ αυτών ή κάσλα, μι- κρή άρκοειδής της 'Αμερικής, χωρίς ούρα, μπορεί να κοιμάται κρεμασμένη από τά μπροστινά πό- δια της από ένα κλαδί! Τό ζώο αυτό δεν μπορεί να κοιμηθί πα- ρά μόνο στη θέσι αυτή. Στους ζωολογικούς κήπους τοποθετούν- ται δριζονιάς έξολα για να κρε- μασθί άπ' αυτά ή κάσλα όταν θέλη να κοιμηθί! Τό περίεργο εί- νε ότι και τά μικρά της από την τετάρτη μέρα της γεννήσεως των κοιμούνται κατά τον ίδιο... άναπαυ- τικό τρόπο!

ΕΝΑ ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΝΟΜΙΣΜΑ

Οι Ιθαγενείς των Φιλικών νή- σων του Ειρηνικού έχουν ένα πε- ριέργο νομισματικό σύστημα. Ως νόμισμα χρησιμεύουν σ' αυτούς τά δόντια του κορχαρία. Υπάρχουν δε δυο χρωμάτων δόντια: κόκκινα και μαύρα. Τά κόκκινα έχουν δι- πλασίαν αξία από τά μαύρα. Μά- δεκα κόκκινα δόντια αγοράζεται ένας χοίρος και ή συναλλαγή αυ- τή είνε ή βάσις του νομισματικού της συστήματος. Με τρεις χοίρους αγοράζεται μία άγελάδα και με δυο άγελάδες... μία νύφη! Έ- πομένως, ή αξία της νύφης είνε 60 κόκκινα δόντια κορχαρία ή 120 μαύρα. Όσον άφορβί τά δώ- ντια ό Ιθαγενής τά προμηθεύεται δό- νοντας τό άνάλογο εμπόρευμα: έ- να χοίρο για δέκα κόκκινα δόντια και ούτω καθ' έξης.

— Για κύτταξε τη φύσι πόσο είνε χαρούμενη. Τά λουλούδια χαιρώνται, τά φύλλα χαιρώνται, τά πάντα χαιρώνται... Τί κρή- ια που δεν έχω μαζί μου τά χρώματά μου για να τά ζωγρα- ρίσω.

ΕΚΕΙΝΗ: 'Ισως γι' αυτό να χαιρώνται!

Η ιδανική ΓΥΝΑΙΚΑ

Ένα κορυφογραμμιάκι του ΚΑΤΟΥΛΑ ΜΑΝΤΕΣ

Όταν κόντευε πιά να γεράσει, ο πρίγκιπας είπε στην καλή του νεράιδα:

—Ω, καλή νεράιδα, πώς μ' άπαιτεις; Μου είχες υποσχεθεί ότι θα συναντούσα στο δρόμο της ζωής μου την ιδανική γυναίκα, για την οποία θα πέθαινα από αγάπη... Τού κάκου έβασα χρόνια όλκληρα και κουράστηκα... Τη γυναίκα αυτή δεν την έβρηκα ποτέ...

—Αυτό είνε αλλόκοτο, αποκρίθηκε η νεράιδα, γιατί εφόρτιζα να βάλω μπρος στα βήματά σου και μπρος στην πόρτα σου τις πιο άγιες κοπέλλες και τις πιο τρυφερές γυναίκες... Μά, σε παρακαλώ διηγήσου μου τις περιπέτειες του ταξιδιού σου, για να μάθω σε τι δέν σου άρεσαν αυτές που τις έβασα επίτηδες για να σ' άρεσουν...

—Αυτή τη διήγησι, είπε ο πρίγκιπας αναστενάζοντας, δεν θα μπορούσα να την κάω χωρίς να ξαναζωντανέω μέσα μου πολύ μικρές αγνιές... Ώστόσο, αφού αυτή είνε η επιθυμία σου, δεν θα σου κρύψω τίποτε καλή μου νεράιδα...

Και ο πρίγκιπας άρχισε να λέει: —Εκόντευα να κλείσω τα δεκάξι μου χρόνια, την ημέρα που είσα άκουμπισμένη στο παράθυρό της, δροσερή σαν λουλούδι και προυνχαρή σαν πουλί, την κόρη του μωλιανό με τα χρυσά της μαλλιά... Έδινε ένα κομμάτι ζαχαρή με τα χείλη της στο καναρινί της. —Ω! τι άδωσα κι' έβρηνα μάτια που είχα! Δεν έπρεπε να ξαφνιαστή καμιά, γιατί την ημέρα αυτή ο αδελφός ήταν γκρίζος, αφού αυτή είχε μέσα στα μάτια της όλο το γαλάσιο του χρώμα...

—Καλήμερα, μωλινοπούλα!, της φώναξα.

—Καλήμερα, βασιλόπουλα!, μου απάντησε.

Και αφού άλλαξαμε αυτά τα λόγια, αγαπηθήκαμε... Δεν έδισα ούτε μια στιγμή η άδωα αυτή κοπέλλα να μ' άκολουθηή στο γειτονικό δάσος... Έκείθης κοντά μου έπάνω σε μια περμενί θαλανιδιά... Άφισε τα χέρια της μέσα στα δικά μου και μ' άφινε ν' ανασαίνω το άρωμα των μαλλιών της.

—Ω! τι είπα... Άκουσε τι καλά που τραγουδάει αυτός ο σίνιρος!

Έκείνη χαμογέλασε περιπαυχτι κά γιατί είχα γελαστή. Δεν κελιά δούσε ο σίνιρος, αλλά μιλούσε αυή η ίδια η φίλη μου... Μου έλαγε τα πιο γλυκά λόγια: ότι ποτέ δεν είχε αγαπήσει άλλον πριν από μένα, και ότι με λάτρευε... Έγώ τότε σ' εύλογούσα από μέσα μου καλή μου νεράιδα, γιατί είχα έρη από την πρώην στ.γην την ιδανική γυναίκα. Και ένόμιζα πως ήμουν ευτυχισμένος. Μά είδα σε λίγο ότι η κόρη του Μωλιανό μου μιλούσε έτσι, επειδή ήμουν βασιλόπουλο, κι' αυτό που έπιθυμούσε σ' αλήθεια δεν ήταν τα χείλη μου στο στόμα της, αλλά το στέμμα μου στο μέτωπό της. Τότε κι' έγώ άρχισα να κλάω απογοητευμένος και τραβήξα το δρόμο μου.

—Πρίγκιπας, είπε η νεράιδα, είσα ένας πολύ λεπτός παρατηρητής... Έξακολουθήσε τη διήγησί σου, σε παρακαλώ.

Και ο πρίγκιπας εξακολούθησε:

—Έφτασα σε λίγο σε μια μεγάλη πλατεία, όπου υπήρχαν οι πιο όμορφες γυναίκες της γης. Η αλήθεια όμως είνε πως ήσαν γυναίκες χωρίς άρετη, γυναίκες που άνοιγαν τις πόρτες τους και τις καρδιές τους, χωρίς να προβάλλουν έντιμότητα... Μά ήσαν τόσο αέλιο-λάτρευτα άρσεν, που δεν κρατήθηκαν. Κι' αφού που διαλέξα ανάμεσα στις άλλες, μ' έδεχθηκε —

αφού πρώτα της έκανα δώρο ένα καλάθι γεμάτο διαμάντια της Βραζιλίας—σε μια κάμαρα, όπου ένόμιζα πως είχαν ξεφυλλίσει τα πιο λευκά ρόδα του κόσμου... —Ω! Πόσο την αγαπούσα! Τι τρέλλα, να λάτρευη καμιάς νέες κόρες περισσότερο φιλόδοξες παρά έρωτα-μένες, που θέλουν να σε παντρευτούν, μόνο και μόνο γιατί είσαι βασιλόπουλο! Είχα συγχάτη την ψευτική αδωότητα την υποκρισία των παρθένων και έθαύμαζα την υπέροχη λαμπρότητα της γυνικής σάρκας της υπέροχης αυτής γυναίκας. Σ' εύλογούσα, καλή μου νεράιδα, γιατί ποτέ πιο μαγευτικό, πιο τέλειο, πιο βείο παάμα δεν έχει παραδοθή ποτέ στην άγκαλιά ενός έρωταμένου... Και ένόμιζα πως ήμουν ευτυχισμένος. Μά δεν άργησα να προσέξω ότι η λευκάσα μου, η τόσο άδύγκρητη είχα κάτω απ' το σέβρο, προς την πλάτη, ένα σπμάδι, σχεδόν άβέστο, που άποτελούσε όμως μια κίτλιδα στη λευκότητά της... Άμέσως έφυγα απογοητευμένος και λυπημένος κι' εξακολούθησα το δρόμο μου...

—Πρίγκιπας, είπε η νεράιδα, δεν πρέπει να κυττάεις τις βέες από τόσο κοντά... Έξακολουθήσε τη διήγησί σου, σε παρακαλώ...

Και ο πρίγκιπας εξακολούθησε: —Συνήντησα, έθαύμασα κι' αγαπήσα πολλές άλλες όμορφες γυναίκες, χάρις σ' εμένα, καλή μου νεράιδα, έβρηκα παντού χίλις κόκκινες, κορμιά σαν το χιόνι μαλλιά σαν άναλτο χρυσάφι... Μά πάντα, την στιγμή που η επιθυμία μου έπιγαινε να πραγματοποιηή, άνεκάλυπτα σ' αυτές τις όμορφες ένα σφάλμα, ένα σπμάδι... Τότε η χαρά μου διαλύονταν και ξαναβυθίζονταν στην άπελπισία μου. Βρήκα μια ποιητρια, που μου αφιέρωσε ένα σονέτο και με μίαν όμοιο καταλήξια λανθασμένη μ' έκανε να τραπώ εις φυγήν... Βρήκα μίαν ήθοποδο, που έπαιζε για τους άστους κωμωδίες, δεν έξερω σε ποιο θέατρο, ούτε σε ποιά πολιτεία... Ήταν αιδέρια κι' έκλεινε μέσ' από τα μάτια της όλα τα δνείρα κι' όλες τις τρυφερότητες στη φω

νή της. —Άχ!, της έφώναξα, πόσο σε λάτρευω και πόσο λυπάμαι που είσαι άναγκασμένη να παίζεις τις ήλθεις αυτές κωμωδίες, αντί να υποδύσαι ήρωίδες του Σαίξπηρ. Μά το άνομα Σαίξπηρ την έάφιασε, γιατί πρώτη φορά στη ζωή της το άκουγε. Έτσι την άφησα κι' αυτή κι' έφυγα άπο-τροπισμένος... Τέλος—καλή η μάλλον κακή νεράιδα—για να μην πολολογώ θα σου πω ότι με κορόιδεψες άσχημα... Όλες οι άνοητες γυναίκες που μου άπρόσφερες—παρθένες ή τρολλά κορίτσια, παντρεμένες, ποιήτριες, θεατρίνες, άδελφί—μ' άπογοητεύσαν όμειώς μετά το πρώτο τους φιλή, εξ αίτίας κάποιας άποκαρδιωτικής λεπτομερείας που άπληρχε στο θαυμάσιο σονέτο τους. Και να πού, τώρα, μολονότι περιπαιχτή και ήλπισα πολύ, κουράστηκα τέλος και κλείνω πάντα, πάντα μ' αυτήν την ψυχή μου την πιο σκληρή απογοήτευσι, γιατί δεν έβρηκα ποτέ την ιδανική γυναίκα.

Η καλή νεράιδα έμεινε λίγο άσιωπηλή και ευθυμένη σε σκέψεις. Μετά, είπε θλιμμένη: —Δέν με κατηγορείς χωρίς λόγο και θέλω καλά πώς είμαι ένοχη... Όχι όμως να τον τρόπο που σκέπτεσαι εσύ. Ώστόσο, είμαι ένοχη... Ένοχη γιατί ένώ σου άπρόσφερα, για να πραγματωή το όνειρό σου, τις πιο άγιες παρθένες και τις πιο τρυφερές νέες γυναίκες, έξεχασα να σου δώσω ένα χάρισμα, χωρίς το οποίο δεν μπορεί να υπάρξή η τελεία χαρά, το χάρισμα που κάνει τους έρωταμένους ευτυχείς.

—Ποιό χάρισμα; ρώτησε ο πρίγκιπας.

—Το χάρισμα να μη θλέςης ποτέ τις άτέλειες της άνθρωπίνης όμορφιάς και να θλέςης μόνο ό,τι έπιθυμής να θλέςης... Άν είχες αυτό το χάρισμα θα έφτανε να φιλήσεις μια υπέρβια ή μίαν άποδομένη νέα και τότε θα νόμιζες πως φίλας την ιδανική γυναίκα...

ΚΑΤΟΥΛΑ ΜΑΝΤΕΣ

ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΙΚΗ

άλληλογραφία

Στο έδομαδιό μου περιδιάβω ό-που εργαζόμουν ως άρχικλητήρας, μου είχαν αναθέσει πρό καιρο ν' απαντώ στα γράμματα των άναγνωστών. Σας άναγέρω εδώ με ρικές από τις άπαντήσεις μου και σας ίκετεύω να μου πείτε αν έπρεπε γι' αυτές να χάσω τη θέσι μου. Γιατί εξ αίτίας των με ά πέλυσαν.

Η θ ι κ ο λ ο γ ο ν Σ τ α τ ι σ τ ι κ ό ν. —Δέν είχα καμ μίαν άπολύτως άνάγκη, άναπητέ μου κύριε των στατιστικών που μου έστελλατε. Τις έχρησιμοποίησα λοιπόν για ν' άνάβω την πίπα μου. Σας μισώ φοβερά, καθώς και όλους τους όμοιους σας. Δουλεία δεν έχετε και κάθεστε και ύπολογίζετε πόσο ελάτπει κα νέες την ύγεια του και πόσα ψάρια φάγεται έδοθεί κατά την διάρ-κεια 92 χρόνων ζωής, είτε κανή ζώντας, είτε πίνοντας, είτε παίζοντας μπιλιάρδο. Η κάθεστε και ύπολογίζετε πόσες γυναίκες έκάσαν ζωντανές γιατί πήραν φωτιά από μακρὰ φουστάνια που τους έ πιδάλλει η ψυχοφθόρος μόδα.

Και όμως, στροβώθηκατε, φαίνε-ται, και δεν θλέςπε ότι οι περισσότεροι γέρω παποδοί... έδώ στην Αμερική, δεν έβγαλιν ποτέ τή τοιμητοκή από το στόμα τους και δέν σταμάτησαν ποτέ τους να πίνουν. Σίμφωνα με τις στατιστικές σας, θάρπετε να έχουν πεθάνει έ-δώ και χρόνια πολλά.

Καλύτερα θα κάνετε να θλέςπα-

σας είνε και το καλύτερό σας, δ-πως με τόσο μετριοφροσύνη με δι-αδεβαίνετε, τότε είμαι της γνώ-μης ότι πρέπει να προμηθευθήτε το ταχύτερο μιά ντουζίνα φάλαι-νες. Όχι έέβασα από τις μεγάλες και ούτε να τις φάτε όλες μαζί.

Έ γ κ α τ α λ ε λ ε ι μ μ έ ν ο ν έ ρ α σ τ ή ν. —Μας γρά-φετε: «Άγάπησε και άγαπά την πανέμορφη Έλεν Χάγερντ και θα ήθελα να την κάω γυναίκα μου. Άλλά την περασμένη έβδομάδα, που πήγα για μερικές ημέρες στο Σικάγο, ή Έλεν παντρεύθηκε με τόν φίλο μου Τζόνι. Πήτε μου: χα έθηκε μήπως για πάντα η ευτυχία μου; Δέν μου μένει πιά καμμία έλπιδα;»

Μην άπελπίζεσθε, φίλτατε. Έ-χετε με το μέρος σας το νόμο. Η πρόθεσις και όχι η πράξις προδιορίζει το αποτέλεσμα. Άν δηλαδή άποκαλέσετε τρελλόν τόν έπιστήθιο φίλο σας με την πρό-θεσι να τόν έρίσετε, τότε αυτό λέγεται έρσις. Άν όμως το ήπτε σ' άστεία, τότε δεν λέγεται έρσι-σία. Και δεύτερο παραδειγμα: αν τραθήξετε μιά πιστολιά στον άέρα και σκούτσοντε κανέναν κατά λάθος, δεν είσθε ένοχος φόνου. Άν όμως πυροβολήσετε κάποιον με την πρόθεσι να τόν σκούτσετε, τότε είσαστε φονιάς.

Άν συνεπώς παντρεύόσαστε τη χείρα της Έλεν, χωρίς σκοπό να την κάνετε γυναίκα σας, δεν θα είσαστε καθόλου άνδρας της. Καί, σύμφωνα πάντα με τόν νόμο, τώ-ρα πού είχατε την πρόθεσι να την παντρευθήτε και δέν το καταφέρα-τε, είσαστε ούζυγος της, γιατί ό-πως σας έξηγησα και προηγουμέ-νως με την πρόθεσι και μόνο συν-τελείται το έγκλημα.

Είνε λοιπόν όλοφάνερο πως η Έλεν είνε γυναίκα σας και δέν σας μένει παρά να πάρετε μια θρημμένη σανίδα και να κυνηγή-τε τόν Τζόνι. Έξ άλλου, μπορείτε να έγειρετε άγωγή κατά της Έ-λεν επί διαγμιά, αφού παντρεύθη-κε τόν Τζόνι, ένθ ήδη ήτο γυναι-κά σας. Σίμφωνο!

Ι 'Υπάρχει όμως και κάτι άλλο. Έφάσαν η γυναίκα σας δέν είχε την πρόθεσι να σας παντρευθή, δέν έγινε γυναίκα σας. Όθεν, η κατηγορία επί διαγμιά καταρρί-πτειται. Καταλήγωμε λοιπόν, στο συμπέρασμα ότι ο Τζόνι παντρεύ-θηκε μιά δεσποινίδα που ήταν συγ-χρόνος και ζωτογχήρα, καθώς και γυναίκα κάποιου άλλου, άν και δέν παντρεύθηκε ποτέ της ή μάλ-λον δεν είχε ποτέ της την πρόθε-σι να παντρευθή και συνεπώς ή-ταν άνύπαντη.

Με τόν ίδιο συλλογισμό πρέπει να παραδεχόμαστε ότι και εσείς εί-σατε άγαμος, αφού δέν είσθε συ-ζυγος καμιάς γυναίκας, και ό-μως είστε παντρεμένος, αφού η γυναίκα σας έή και είσθε έπιστης και ζωτογχήρος, αφού η γυναίκα σας την πήρε άλλος.

Τέλος, είσθε γάμβρος με όλη τη σημασία της λέξεως, αφού ση-κωθήκατε ότ' αυτές τας συνθήκας και εφόγατε για το Σικάγο. Κι' είμαι οι ίδιοι έγομε τόσο υπερέδω-τή, που άδυνατούμε να σας δώσω με άλλες συμβουλές, από το φό-βο μήπως τα θαλασώσωμε περισ-σότερο. Γιάντως, να είσθε θέβαιος ότι με την ίδια λογική μπορούμε θαυμάσια να σας άποδείξωμε πως δέν υπήρξατε ποτέ ή ότι έχετε πε-θάνει που πολλοί. Όπότε, έλπι-ζομε, θα πάμε να ένοχλήσθε και να στενοχωρήσθε για την πανέμορ-φη Έλεν.

Γ ε ν ν α ί ο ν π ρ ω τ α θ λ η τ ή ν. —Όχι, λάθος κάνετε. Με τόν τρόπο που μάς περιγράφετε μπορεί θαυμάσια να ριγ' καμιά δίσκο, σφαίρα και τοβέλο άκόμη. Δέν μπορούμε όμως να προσέ-χθομε ότι με τόν ίδιο άκριβώς ά-ν τρόπο μπορείτε να προσφέρετε μίαν άνοδόσημη στην άρραβασιαστική σας. Έκτος άν έχετε προσωπική μαζί της, όποτε δέν τολμήμε να φέρωμε αντίρροποι.

ΚΟΥΡΤ ΑΙΝΤΣ

(Π ε ρ ι λ η ψ ι ς π ρ ο η γ ο υ μ έ ν ω ν. Η καταχθονία συμμορία το «Κόκκινο Δα-χυλίδι», της οποίας άρχηγός ήταν ο έπα-νομαστός «Σκελετός με τα Πράσινα Γάν-τια», άναγκασθείσα να εγκαταλείψη την Α-μερικήν, λόγω της άπληρους διώξεως της ό-που τότε έκεί διαστήμα ντετεκτιβ Τόμ Κόξ, έγ-κατεστάθη στο Παρίσι, όπου και ήρχισε την κακοδύρα δράσι της. Μεταξύ άλλων άπο-θλέρουσα η συμμορία στον σφετερισμό έ-νος μεγάλου άδομαντωρυχείου, κατάρθωσε να συλλάβει και να έγκλεισει στις ύπογειες φυλακές της τας τρεις κληρονόμους του ά-δομαντωρυχείου αυτού. Έπίσης άποθλέρου-σα στον σφετερισμό της μεγάλης περιουσίας της Μίρκας, ούζυγος του Ίνδου πρίγκι-πας Ίμάρ, κατάρθωσε να άσπηνεύσθ με τα θέλγητρα της Ίρμας, μέλους της συμμορίας τόν πρίγκιπα Ίμάρ, κατά ένα ταξίδι του στο Παρίσι. Ο Ίμάρ άντελήθη ότι έπε-σε σε τρία χέρια του «Κόκκινου Δαχυλιδίου» και έστειλε τότε ένα γράμμα στον έν Α-μερικη ντετεκτιβ Τόμ Κόξ, παρακαλόντας τον να έλθη στο Παρίσι για να τόν άση-θήσθ. Ο Τόμ Κόξ πράγματι, ύστερα από ένα περιπετειώδες ταξίδι, έφθασε στο Παρί-σι και, μετρημένος ως γέρο - κουρελιά-ρης, έξήχησε άσυλο υπό το άνομα Μισσηλ Τρνών στον έξοχικό οικισμό του άπομάχου Λουκιανού Βαρέν στον όποιον και άπεκά-λυψε την Ιδιότητά του. Κοντά στον οικισμό του άπομάχου έρριχόταν ο πύργος του Σαθι-νιάκ όπου ο έταίρος του «Κόκκινου Δαχ-υλιδίου» Ίούλιος Φούλταν, είχε έγκλεισμένη την πριγκίπισσα Έλγα. Ο Τόμ Κόξ άν-τελήθη την ύπαρξη κάποιας φυλακισμένης στον πύργο, καθώς δέ ύπέπεσε στην άντίλη-ψί του ότι οι φυλακές του πύργου ήσαν με-λη της συμμορίας, ήρχισε να παρακολουθί-τον πύργο. Την προσοχήν του όμως αυτή άνεκάλυψε ο άπαχής Παδάλ, νεαρόπαιον με-λος της συμμορίας και έπευσε να είδοσθι ο σκελετός τόν άρχηγό του «Κόκκινου Δα-χυλιδίου». Ο «Σκελετός με τα Πράσινα Γάν-τια» καλεί τότε τόν Ίούλιο Φούλταν, του-κάμει δριμυτάτας παρατηρήσεις για την ά-βανεία του και τέλος τόν συμβούλευει κα-τά ποίον τρόπο οι άνθρωποι του θα μπο-ρούσαν να συλλάβουν τόν σε κουρελιάρη μετρηφισμένο Τόμ Κόξ. Ο ντετεκτιβ συλ-λαμβάνεται πράγματι και ο Ίούλιος Φούλ-ταν που έπληροφόρησε το γεγονός άπο-τους φυλακές του πύργου σπεύδει με μιά έθρκα να συναντήσθ τόν «Σκελετό με τα Πράσινα Γάντια» για να τόν άναφέρή τα της συλληψείας και έγκαθειρέσεως του υπό-γεια του πύργου του Τόμ Κόξ. Ο άρχι-γός του «Κόκκινου Δαχυλιδίου», φορώντας τότε την περιέργη στολή του, έπώνω στην όποια ήταν ζωγραφισμένος ένας σκελετός, έπεσκέσθη τόν Τόμ Κόξ στην ύπόγειο φυλα-κή του και άρχισε να τόν ερωτεύεται για το πάθημά του. Άτάραχος όμως ο ντετεκτιβ τού έδήλωσε, ότι παρ' όλη την μεταμφίε-σή του δέν θα δυσκολευόταν να τόν ένασέρη και να τόν συλλάβη. Ο «Σκελετός» έγέλα-σε με την δήλωσι αυτή του Τόμ Κόξ και ύστερα από λίγο έφυγε από το ύπόγειο κε-λί όπου ήταν φυλακισμένος ο ντετεκτιβ, ά-φου τού έτόνισε ότι θα τόν άφινε να πεθάνη από την πείνα κλειδωμένο εκεί μέσα. Στο μεταξύ, η κόρη του άπομάχου Λουκιανού Βα-ρέν Φρανσίν, που είχε παρακολουθήσει τόν Τόμ Κόξ, ως Μισσάη Τρινώ, άν μπάινη στον πύργο του Σαθινιάκ, αφού έέφρασε

στον πατέρα της την άπορία της γιατί ο Τρινώ, δέν είχε έπιστρέψει άκόμη από τόν πύργο, σκέφθηκε να λύση μόνη της την άπο-ρία αυτή και προς τούτο έτρεξε προς μιά γρήα Βαρβαρίτσα, από την όποια έζητήσε να της προμηθεύσθ λίγο ναρκωτικό δικής της κατασκευής, που, όπως της έτόνισε θε-τό χρησιμοποιούσε για να κολή έντ μεγάλα καλά. Η γρήα έπέισθη και η Φρανσίν άφου παρέλασε το φιαλίδιο με το ναρκωτι-κό έπήγε και το έχυσε σ' ένα βαρελάκι κρ-σισιό, από το όποιον προμηθεύονταν και ε-πιαν οι φυλακές του πύργου Σαθινιάκ, όπως της είχε θεσπιάσει ένας γειτονικός της κάπηλας. Μετά η κόρη του άπομάχου άνέφερε τα όσα έκαμν στον πατέρα της, ο όποιος, αφού την συνεχάρη, είπε ότι τώρα άπομένει να θεσπιάσθ αν το ναρκωτικό έκαμε την ένέργειά του.)

24ον

— Σημάδι, πως το ναρκωτικό σου έκαμε το θαύμα του. Θα κυττάωμε τότε πως θα παραλάσσωμε κομμάτι πόρτα ή κανένα παράθυ-ρο του πύργου και, όπως σοβ είπα, στο κατα-ραμένο αυτό κτήριό θα μτώ έγώ μοναχός. Έ-σύ θα περιμένεις κάτω. Άν μέσα στον πύργο είνε φυλακισμένη, όπως πιστεύω, καμιά γυ-ναίκα και στή γυναίκα αυτή έγώ δώσω την έλευθερία της, από κανένα παράθυρο, δέν νομίζεις, Φρανσίν μου, πως κάποιος πρέπει να έρσιναται από κάτω για να την παρα-λάβη;

— Βέβαια... —Ε, ο κάποιος, λοιπόν, αυτός, θα είσαι εσύ, Φρανσίν μου. Ώστε θλέςπει, ότι αυτό που έχεις να κάμης, δέν είνε και τόσο λίγο, όπως το φαντάσθηκες και το ένόμιζες εξ άρ-χής. Σίμφωνοι λοιπόν; —Σίμφωνοι, πατέρα μου.

— Τώρα έτοιμάσε μου ό,τι μπορεί να μου χρειασθή. Και πρώτα πρώτα το μεγάλο μου μαχαίρι και κανένα μπάλτ, Κάτι θα χρήσι-μώσθ και αυτός.

— Άλλω; —Ενα σχοινί. Το μεγαλύτερο και το στε-ρεώτερο που έχωμε εδώ. Να, φέρε μου εκεί-νο που δένονε την άναλλάδα, ένν μεγάλο και γερό. Έπειτα ένα κερλ και σίρτρα, ένν άπα-ραίτητα αυτά... Ά, αλήθεια, φέρε μου και το μάστο των κλειδιών που έρρικαμ πέρσι-εξά από τόν πύργο. Ποιός έξερει αυτά τα κλει-διά μπορεί να μός χρειασθύν.

— Καλά, πγαίνω να τα έτοιμάσω, πατέρα,

Δέκα λεπτά άργότερα η Φρανσίν έπέστρεφε φέροντας ό,τι της είχε ζητηθ. Ο Λουκία-νός Βαρέν περιτύλιξε τότε το σχοινί στη μέση του, κρύβοντας το κάτω από τόν στρατιωτι-κό μανδύα του, έβαλε στην τσέπη του τα κλειδιά, τα σίρτρα και το κερλ, έκρυψε το μα-χαίρι του σε μέρος που να μπορή εύκολα να το σέρη και είπε:

— Τώρα δώσε μου και τόν μπαλά στο χέρι και άς πγαίνωμε, Φρανσίν. Πλησιάζει έννηα και μισή ώρα ώπου να πάμε στον πύρ-γο, έννηαμση, και μισή ώρα άκόμα για να κάνωμε τις κατοπεύσεις μας, δέκα. Έ, άν τα πράγματα έχουν όπως μου τα παρατήρη-σε, ως εκείνη την ώρα το ναρκωτικό θάρτ κάμει την ένέργειά του, Φρανσίν μου.

— Και έέβασα, πατέρα.

— Άσσε λοιπόν το σκελί να άναλάρθ αυτό την φρουρήσι του μεγάρου μας, τις άρες που θα λείπωμε έμεις, ούσω και το φως και δρόμο, Φρανσίν.

Η Φρανσίν έξετέλεσε και τις τελευταίες αυτές οδηγίες του γέρο άπομάχου και σε λί-γο πατέρας και κόρη έκεκινούσαν για τόν μυ-στηριώδη πύργο.

Το σκοτάδι, που είχε άπλωθ ήδη γύρω τους μετριάζονταν καθώς από την άσπροφύγιά. Ώ-στόσο, ο δρόμος, τόν όποιον άκολουθούσαν, ήταν τελείως σκοτεινός. Άυο σειρές πανύψ-λων δένδρων, και από τις δύο πλευρές του δρόμου, έμπόδιζε κάθε φως να φάσθ άσ-τη γή. Η έρημία ήταν πραγματικά τρομα-κτική.

— Έ, Φρανσίν, είπε κάποια στιγμή χαμηλό-φωνα ο άπομάχος στην κόρη του. Σέρεις τί-θαται όμορφο; Όπως ηγαλίσωμε, έτσι άνύ-ποπτα, να πέσωμε και μεις σε καμμία ένς

Παρακολουθήσατε όλοι

ΑΠΟ ΣΗΜΕΡΑ

το νέο μας μυθιστόρημα

«Ταχώ»

Είναι άριστούργημα 100 σόο

δρα. «Όλα τα φοδοίμαι έγώ άπ' αυτούς τους κατεργαρέους του πύργου...

— Έγώ έχω καλές προαίδησεις και οι προ-αισθήσεις μου έμένα δέν με γελούν ποτέ, πα-τέρα.

Η νυχτερινή πορεία ώστόσο έξακολουθούσε και όσα πλησίαζαν προς τόν πύργο, τόσο και περισσότερο προσεκτικότεροι γίνονταν και έ-παίρναν προφυλάξεις που δέν είχαν ποτέ πρίν. Έτσι, εφόρτιζαν να δαδίζουν πάντοτε προς το πιά σκούπετό μέρος του δρόμου και να δαδίζουν μάλιστα ο ένας πίσω από τόν άλλο.

Μετά δέκα λεπτά της ώρας είχαν πιά πλη-σιάζει τόν πύργο τόσο, ώστε δέν άπειχαν από αυτόν περισσότερο από τριάντα περίπου μέτρα.

Πρίν όμως θεσπιάσθ, ότι δέν τους άπει-λούσε κανένας κίνδυνος, σκέφθηκαν ότι δέν έπρεπε να προχωρήσουν περισσότερο. Και ο Λουκιανός Βαρέν, που προπορεύονταν πάντοτε της κόρης του, έσταμάτησε τότε και είπε:

— Ώς εδώ φθάνε, Φρανσίν μου. Τώρα άς κυττάωμε να θεσπιάσθ, άν κοιμώνται. Κι' άν συμβαίνη αυτό, τότε άρχίζουμε τη δου-λειά μας...

Στάθηκε για μιά στιγμή και έξετάζοντας προσεκτικά με το έλέμμα του τόν γύρω του πύργο μέρη και μετά πρόσθεσε:

— Έσύ, Φρανσίν μου, μένει σ' αυτό έδώ το μέρος και περιμένε με.

Και έφυγε τραβώντας πός το μέρος όπου έρσιναται η μεγάλη εξώπορτα του πύργου...

ΣΤΑ ΕΝΔΟΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

— Πώς; Τόσο νωρίς; —Τί νωρίς; Κοντεύουν έφτά...

— Διάβολο! Θάρπει κανείς πως στέκεσαι με το ρολόι στο χέρι.

— Το δικό μου ρολόι είνε η κοιλία μου.

— Άμα άρχισω να πεινώ ξέρω ότι είνε έφτά η ώρα.

— Πεινάς λοιπόν;

— Υπερβολικά!

— Κρίμα...

— Γιατί;

— Άπόψε θα φάμε λίγο άργότερα.

— Σατανά! Γιατί αυτό;

— Γιατί; Α, φίλε μου! Όλοι σας είχατε χαλάσει τόν κόσμο σήμερα να σας έτοιμάσω ένα καλό φαί.

— Λοιπόν;

— Άπεφάσισα λοιπόν να σας κάμω τη χα-ρί. Το καλό φαί όμως μοιάζει σαν τη καλή δουλειά.

— Αηλαδή;

— Άργει να γίνη.

— Και ό' άργησι πολύ;

— Όχι. Ώστερα από μισή ώρα θα είνε έτοιμο.

— Μισή ώρα! Ώ συμφορά μου. Και πεινώ τόσο πολύ.

— Υπομονή, θα φές με περισσότερη δρε-ξι.

— Θέλεις τουλάχιστον να μου κάνης μιά χάρι, σύντροφε;

— Τι χάρι;

— Μου δίνεις ένα ποτήρι κρασί; Το διαδο-λεμένο αυτό ποτό του κύρ Ρενώ. μ' έχει τρελλάνει.

— Άδύνατο, φίλε μου. Άν άρχισωμε έτσι θα πιούμε το κρασί πρίν φάμε και στα φάγη-τα θα πίνωμε νερό, όπως έγινε προχθές. Γι' αυτό κάνε όποιομνη. Μετά μιά ώρα θα φές σαν πρίγκιπας και θα πής όσα θέλεις.

— Ανάθεμα! Αυτή η τσίλε δέν μ' άρέσει καθόλου έμένα. Και να σου πώ; Δέν έλέπω ποτέ να τελειώσω τον αυτόν φασαρίε, για να γυρίσωμε πίσω στο Παρίσι. Τι πά-ες, φίλε μου, η έξοχη δέν μ' άφελει καθόλου έμέ-να. Με έλανε στην ύγεια.

— Υπομονή και μόνο όπομνη, σύντροφε!

— Άκαίσα τόν κύριο Φούλταν να λέγη ότι σε μιά έβδομάδα το πολύ, όλα θα έχουν τελειώ-σει.

— Σε μιά έβδομάδα; Είνε πολύ. Διάβολε...

— Πολύ ή όχι, άν μπορούμε άς κάνωμε και διαφορετικά. Έλα, κάθησε εκεί να κινήσθ το ταίγιο σου. Στο μεταξύ θάρθουν και οι άλλοι σιγά - σιγά...

Η συζήτησις αυτή γινόταν σε μιά μεγάλη πλακόστρωτη αίθουσα του πύργου Σαθινιάκ, μεταξύ δυο φυλάκων, από τους όποιους ο ένας έκτελούσε χρέη μάγειρου.

Οι άλλοι φυλακές δέν είχαν καταφθάσει άκόμα. Έξακολουθούσαν να φρουρούν τις θέσεις των γύρω από τόν πύργο, μ' όλο που κατά την πεποισή τους, ο πύργος δέν διε-τρεχε κανένα κίνδυνο.

— Ανάθεμα! Θα προτιμούσα νάτρωγα γρη-γοράτερα άπόψε. Σου έπαπαλαμύνα, πεινώ τρομερά!

Τα λόγια αυτά του πειναλέου φυλάκος, έ-κούσαν και δυο άλλοι συνάδελφοί του, που έμπαίναν εκείνη την στιγμή στην αίθουσα.

— Ώ, πεινάς, μιά έού πάντα πεινάς, φώνα-ξε ο ένας από τους νεοφερμένους φυλακές. Μά τότε δέν μου λες, σε παρακαλώ, τί πρέ-πει να κάμω εκείνος ο φυλακισμένος μας, ο

11 υ ρ ρ ο ς α ν θ ρ ω ν . — Χρεια-
ζεται μεγάλη προσοχή εις την ε-
γχείαν σας. Προκαλέει την συμπε-
ριεργάναν, αλλά δεν είναι δυνατόν να
εμπνεύσετε φλογερὰ αισθηματι-
σθέντα νομίζω, άλλως τε, ότι το
σθηματικόν μέρος πρέπει να παύει
τόσο σθηματικόν ρόλον εις την
ζωήν σας. Τούτωντιον, πρέπει να
ένδιαφερθήτε περισσότερο διά το
μέλλον σας, πού φαίνεται ότι τα
παραμελείτε έντελώς. Μιά μικρή
καθυστερήσις θα έπείλθι εις την
όλην τροπήν των υποθέσεών σας.
Με την επιμονήν σας, θα είναι ο-
υδέν τωνώντων να την εξοδωτερώσετε.

Μ α γ ε μ έ ν ο Σ ο ύ ρ ο
π. ο. — Νά μου στείλετε ένα άπο-
κομμά επιστολής του φίλου σας.
Μπορείτε να μου κάμτε συγκεκρι-
μένας ερωτήσεις. Θα σας άπαντι-
σω, έφόσον αυτό μου είναι δυνατόν.

Χ. 155 — 4. — 'Η ζωή σας θά
είναι άρκετά άνόημος! Πι-
χώδης. Πολλά διακυμάνσεις! Τα-
ώρα αισθηματά, τα οποία θά σά
άφήσουν πολλήν πικρίαν. 'Ο γί-
μος σας θά προσκορή εις με-
γάλα εμπόδια, τα οποία θα δυσκο-
λευθήτε να υπερπηδήσετε. 'Η
γεια σας καλή. Δεν υπάρχει λυ-
σιγία να άνησυχήτε. Οικονομική δει-
κνίσσις διά του χρόνιου. Τιποτε
άπρόοπτον.

Π ο ν ε μ έ ν η ν, Πάτρως.
'Η όγεια σας δεν έχει ακόμη
κατασταθί έντελώς και πρέπει να
προσέχετε και να άφήσετε τας πε-
ρεκροτάς. 'Η άποκατάστασις θα
θα έπείλθι θαβμάσις. Σήμε-
ρός έβρίσκασθε εις μίαν κατάστασιν
μεγαλίστης ήρεμίας, από την ε-
ποίαν πρέπει να έπωφεύλασθαι. 'Η
οικονομική σας κατάστασις, θά
σημειώσθι μίαν δελτίωσιν, όχι
λίαν σημαντικήν. 'Υπάρχει εις
την ζωήν σας μία περιήγησις άπρό-
οπτου κέρδους. Περίπτωσις γάρ
δεν υπάρχει προς το παρόν. 'Α-
λλως τε, το ζήτημα αυτό δεν πε-
πει να σας άποσυχολή.

Γ α λ α ν ό λ ε υ κ ο ν.
Σας διακρίνει ένας μεγάλος έγω-
ισμός και μία επίσης ακατάδεξ-
της προς τους όμοίους σας. Θά ήθε-
λε, άν αυτό ήταν δυνατόν, να
χωρίσετε την ζωήν σας από τον
άλλον. Πολλά έννοιακα περιστο-
σεις θά συντελέσουν εις την έ-
μάνυσιν της ζωής σας. Τα άισ-
ματά σας δεν θά είναι δυνατόν να
σας απαλλάξουν από τον έντονον
έγωισμόν σας. 'Ο γάμος σας θά
πραγματοποιηθή έραδύτως. 'Η
οικονομική σας κατάστασις δεν
τρέχει κανένα κίνδυνον. Βαθμιαία
θελτίωσις εις το μέλλον.

Π ε τ ρ ο ύ λ α ν, Κόρινθος.
— 'Η ζωή σας ταραμένη και
νικανοποίητη. Βασανίζεσθε από το
άνανυσιν του παρελθόντος, π-
τόσον έσώζοιτο εις την ήρεμ-
κία και την γαλήνην της ψυχής σας.
Δεν νομίζω ότι πρέπει να περιο-
μίτε τίποτε από της πλευράς αυτής.
Το να αλλάξετε την ζωήν σας
νε καί ποθ θα έξαρτήσθι από το
θέλησιν και την επιμονήν σας.
αυτό. Είσοθε εύτυχός πολυ! Νά
κόμη και η ζωή σας ούτε είναι
υγών, ούτε πρέπει να σταματή-
εις θα είκοσι τέσσερα χρόνια
δεν βλέπω τίποτε από της αίσ-
θητικής πλευράς επί του πα-
ρόντος. 'Αποκατάστασις έραδύτως.
Οικονομική κατάστασις α-
Στείλετε μου την επιστολήν της
λης σας η οποία σας ένδιαφέ-
ρει.

Π ε ι ρ α τ ή ν. — Διαπνεύ-
σας από λαγυράς φιλοδοξίας και δύ-
ρα. 'Εχετε καλήν αντίληψιν και
δυναμικήν κρίσιν. 'Η βελτίσις
δωας είναι μάλλον άσθενης και
εσθερα. Είσοθε εναλλάξ θρα-
σικός και νωδρός και αυτό θά
κακωλυσί σταθεράς την οστέοδ-
μίαν σας. Νεανική ζωή πολυ
ραχώδης. Μιά μακρά σειρά
παρεκτροπών. Εύτυχός δεν προ-
ταί να έχον άλλην συνέπει-
α την μίαν μεγάλην καθυστέρη-
ως εις την εξέλιξιν σας. Χρη-
μός θά εσθονήσθι. Γάμος εις
τον νουν ήλικίας καλής συνουσι-
οικονομικός έπιωφεύλα. Θα τύ-
26.

οικονομικῆς ὑπολήψεως καὶ σεβόμεναι.

Π. τ. ω. χ. ὀ. ν. ε. ο. π. α. λ. ε. σ. τ. η. ν. — Δὲν πρέπει να τὰ ὅπου δώσετε ὅλα εἰς τὴν τύχην. Αἱ μέντοι χρεὶ τοῦδε ἀποτυχίας σας ὀφείλουται κατὰ μέγα μέρος εἰς τὴν ἐλλείψιν πρωτοβουλίας καὶ τὴν ἀεθρίαν νουθεσίαν, αἱ ὁποῖαι σὰς χαρακτηρίζουν. Δὲν ἐπωφελεῖσθε οὐτε ἀπὸ τὰς γνωριμίας σας, οὐτ' ἀπὸ τὰς εὐκαιρίας, ἀπὸ τὰς ἐμπορίας σὰς παρουσιάζονται. Εἰς τὴν θέσιν τὴν ὁποῖαν κατέχετε σήμερον θὰ παραμείνετε. Δὲν βλέπετε περιπτώσιν ἀλλαγῆς ἐπαγγέλματος καὶ οὐτε σὰς τὴν συνιστάσασιν Οἰκονομικὴν κατάστασιν στενωχόρος. Ἡ οἰκονομικὴ σας κατάστασις θὰ παραμείνῃ ἡ αὐτή. Ἡ χρηματικὴ ὑπόθεσις ἡ ὁποία σὰς διαφέρει ἐμφανίζει μίαν μεγάλαν καθυστέρησιν.

Χ. α. ν. ὀ. μ. ι. σ. σ. α. ν. — Ὁ νόμος σας θὰ γίνῃ εἰς νεανύρην, κατόπιν αἰσθήματος, πότε θῶμας τὸ ἀπόλυτος σύντομον. Θὰ ἔχετε ἐν τῷ μεταξὺ πολλὰς περιπέτειας. Εἰσθε ἐπιπολαία ἐν τῇ αἰσθηματῷ σας. Πρὸς τὸ πρῶτον, παίξετε μὲν τὸν ἔρωτα, ὅπως ἄλλως, κ. κάνετε γενικῶς μὲν ὅλα. Εἰσθε ἀπὸ τὰς φύσεις πρὸς δυσκολεύοντα να ὀσφρευθοῦν. Ἐφ' ὅσον αὐτὸ σας δίδει τὴν αἰσιοδωξίαν δὲν ἔχω να παρατήρησω τίποτε Οἰκονομικὴν κατάστασιν καλὴν. Εἰσθε ὑπερήφανος ὅτις συντροφίαν σας. Μὴν ζητῆτε θῶμας τίποτε πρῶτον. Θὰ ἔχετε κοσμικὰς πιτυχίας.

Ν. Μ. 395. Ρ. ι. α. — Εἰσθε συνάρητος εἰς τὰς ἐκδηλώσας σας καὶ τὰ αἰσθηματῷ σας ὁφείλουται πλείστας διακυμάνσεις. Ἡ χαρακτὴρ σας, παρὰ τὴν ἔντονον αἰσθηματικότητά του, εἶναι κατὰ βάθος δύστροπος καὶ ἐλπίστου. Ἐλλείψας καλλιτερηγμένης φιλασκείας καὶ αἰσθηματῷ τάξεως. Σὰς χαρακτηρίζει μία εἰσιότης εἰς ὅλα. Ἀντιθέτως, ὁ φίλος σας εἶναι ἥμερος χαρακτὴρ, πολὺ τακτικὸς καὶ θετικὸς καὶ τὰ αἰσθηματῷ του εἶναι πολὺ σταθερά. Λογικὸν καὶ ἀκριβολόγος. Δὲν εἶναι ἀπὸ τοῦς τύπους πού παρουσιάζονται. Σὰς ἀγαπᾷ μὲν εἰλικρινῶς. Περιπτώσιν γάμου δὲν ὀφείλει πρὸς τὸ παρόν.

Ρ. ὀ. δ. ο. ν. τ. ἡ. σ. Α. ὀ. γ. ο. ν. α. ρ. ε. — Εἰσθε χαρακτὴρ τρυφῶν καὶ, παρὰ τὴν φαινομενικὴν σας ψυχρότητα, ἀρκετὰ αἰσθηματικὸς καὶ διενεργητικὸς. Ἡ σημερινὴ περίοδος πού μοῦ περιγράφετε εἶναι ἡ περίοδος τῆς ἀβεβαιότητος φυσικῆς ἐκ κάθε νέας τῆς ἡλικίας σας. Ὁ Ψυχικὸς σας κόσμος εἶναι τελειῶς ἀσχηματιστός καὶ ἡ ἐλλείψις προσανατολισμοῦ καὶ ἡ ἐλλείψις ἔννοιαν τῶν πλέον ἀντικρουσμένων αἰσθηματῷ. Ζητε περισσότερον τὴν φαντασίαν σας, ἡ ὁποία ὡς πῶς εἶναι φυσικόν, διαστρέφει τὴν πραγματικότητά. Διατηρήστε δὲν μπορεῖτε περισσότερον τὴν ἀγνότητά σας καὶ ἀμυνθεῖτε ἐναντὶν τῇ αἰσθηματῷ πού θὰ πολιοῦσιν σὺν προσεχῶς τὴν καρδίαν σας. Δὲν εἶναι ἀκόμην καιρὸς γιὰ ἐρωτικὰς περιπέτειας. Ἀμενοῦν μεταλήψιν τῆς οἰκονομικῆς σας καταστάσεως δὲν ὀφείλετε. Θὰ ἐξακολουθεῖτε να ζῆτε μέσα εἰς τὸ σημερινὸν περιωρισμένον περιβάλλον. Οἱ νάδελφοί σας σας συμπεθοῦν, λὰ πρέπει να περιορισθεῖτε εἰς τὴν τὴν συμπαθείαν τῶν καὶ να ζητήσετε τίποτε περισσότερον τοῦ παρόντος. Βραδύτερον θὰ γαμήσετε καὶ θὰ ἀγαπήσετε πού. Ὁ γάμος σας θὰ εἶναι συνέπιν ἐνός φλογερὸν αἰσθηματῷ καὶ σὰς καὶμην ἀρκετὰ εὐτυχίαν, βέλων συνχυρῶν καὶ τὴν οἰκονομικὴν σας κατάστασιν. Ταξιδίαν ὀφείλετε, Θὰ καταλάβετε καλὴν νουκρινὴν θέσιν. Πρέπει να ἀρκεσθε εἰς τὰς περιορισμένους δινητικότητας πού σας πορεύει ἡ σημερινὴ ὑπόθεσις. Δὲν ὑπάρχει κανεὶς γὰρ να εὐρίσκει ἀφορμὴν στ' ἑαυτὸς εἰς αὐτάς.

Μ. ι. ρ. ὀ. ἄ. ν. τ. α. ν. — Δὲν ἐχθρὸς ἀνὰ χαρακτὴρα. Ἡ ψυχικὴ σὺν σὰς ἐμφανίζει πλείστας ἀντιθέσεις, ὀφειλόμενος κυρίως εἰς

ὁὐκ ὄλον ἐπηρεασμὸν σὰς ἀπὸ τὰς ἐντύπωσιν ἐκαστῆς στιγμῆς. Ἐσθὲ ἐναλλάξ βίαια καὶ νωβρά, πρὸς φερῇ καὶ κακῇ. Ζηλοῦται εὐκόλως, ἀλλὰ δὲν μνησκαίκεται. Ἐτάς ἐκδηλώσεις σὰς δὲν ἔξερε· ζητεῖται ἀκριβῶς καὶ γενικῶς ζωῇ σὰς ἐμφανίζετο μίαν ἀσάθεον καὶ κατὰ τὸ ἀλλοτρίοισαν. Στὸ νωγαρεῖσθαι καὶ ἵπνογητέσθαι ἀκόλως. Παρ' ὅλο αὐτὰ, εἶθε ἰκὴν καὶ ἐπιβέβαιε μεγάλῃν στοργὴν καὶ ἀφοσίωσιν, ὅπῃ τὴν προπῶσιν ὅτι τίποτε δὲν ἔργεται ἢ διακόψῃ τὴν προήλουσιν τῆς σκηνῆς σὰς. Ἡ εὐνοία τῆς τύχης νῆς ὀλίγων ἀσάθης. Διέρχεται ἀμερον μίαν ἀσάθης. Ἄποῦ ὅτι ὁὐχάριστον. Ὁ φίλος σὰς ἔχει ῥακτῆρα βίαιον καὶ μᾶλλον σκληρόν. Ἡ σκέψις τὸν προσπολεῖ εὐκόλως καὶ ἐπιμόνων. Ἀποδίδει μεγάλωτέραν σημασίαν εἰς τὰς ἵππομερίας καὶ εἰνε μεμψιμοιρεῖ ἔξ ἰδιοσυγκρασίας. Μεγάλῃ κίθῃθεοταί ἀπογενεῖσθαι. Χρεῖται εἰνα ἥθικον στῆριγμα εἰς τὴν ζωὴν τὸν. Περίοδος ψυχικῆς κοπῆς εἰνα θὰ σταδιοδρομήσῃ ἀλλὰ μὲ ποτὴν ἑραδότητα, ὅ·θι τὴν ἵπνοιαν δὲν θὰ εἰνε ἀπολύτως ὑπερβύνης. Ἡ ἀσάθης σὰς θὰ ἐξέλχῃ κανονισμόν. Δὲν ὑπάρχει τίποτε τὸ σύμτομον.

Π λ η γ υ μ ἔ ν κ α ρ δ ι ο
Ν. Α. Γ. — Εἶθε ἓνα μικρὸν κοταί, τελείως ἀπειρο ἀπὸ τὴν ζωὴν καὶ γι' αὐτὸ πρέπει νὰ προσέχει πολὺ. Τὸ ἀσάθης σὰς σὰς ἔχει παρασῶρε καὶ δὲν σὰς ἀφῆνει ἢ ἀντιληφθῇ τὴν πραγματικότητι. Ζῆτε σὰν μέσα εἰς ὄνειρον καὶ ἄλετε νὰ προσομοῶσετε τὴν ζωὴν σὺμφωναν μὲ αὐτό. Ἀκούετε μὲ τὸν πόν. Τὸ ἀσάθης σὰς σὰς αὐτὸ εἰν πρόωρον καὶ πρέπει νὰ συγκρατῇ τῆς γκαίρας. Ὁ φίλος σὰς σὰς ἀγαπᾷ, ἀλλὰ εἰνε ἀκόμῃ ποτὴν νέος καὶ δὲν μπορεῖ νὰ ἀναλῇ εὐθύνας καὶ ὑποχρεώσεις εἰς τὴν ζωὴν. Προσπάθετε λοιπὸν νὰ μετετὸ εἰσβάλλουν σὰς δύναν τὸν ἰσὺν ὀλιγωτέραν ἐπαθύνων γὰς σὰς. Δυστυχῶς, δὲν μπορὶ νὰ σὲ δώσω κομμάτι ἀλλήν συμβούλῃ εἰς τοῦ παρόντος.

Ν τ ὁ λ λ υ Ε. Ε. Γ. Μελο
σια. — Εἶθε χαρακτηριστὴν δύστροπον καὶ πολὺ ἀτόμω. Τὸ ἀποτέλεσμά εἰνε ὅτι ἐνῷ κατὰ βάθος εἶθε ἰκὴν κατὰ καλῇ, δὲν δίδετε πάντοτε τὴν τὴν ἐντύπωσιν εἰς τοὺς ἄλλους. Προκαλεῖτε συμπάθειαν, ἀλλὰ δὲ σὰς ὑπολογίζων σοφῶς ἀκόμῃ. Στερεῖτε φιλαρεσκίαν. Διαβῆτε νωβρά. Θὰ ἔχετε πρόωρα ἀσάθης το. Καλὸν εἰνε νὰ προσέξετε, γὰμος σὰς θὰ πραγματοποιηθῇ ἡ νεαρὰν ἡλικίαν, πάντως ὅμως εἰν εἶνε ἀκόμῃ. Δὲν μπορὶ νὰ πρὶορισῇ χρώμα κτλ. Οἰκονομικὴ θὰ εὐνοήσῃτε. Μετὰ τὸν γάμον σὰς θὰ καταλλάξετε ἀνωτέραν κοινωνίην θέσιν τῆς σήμερινῆς. Ὁ πολλὰ ταξίδια. Ὑγεία σχετικῶς ἀλῆ. Πάντως δὲν ὑπάρχει λόγος ἀνυψώσεως. Ξαναγράφτε μου δὲ ἄλλο θέλετε.

Γ κ ρ α τ σ ι ε λ λ α ν Σ.
— Ἐρῶσαν μου ζητεῖτε τὴν ἀβελαν, εἰμαι ὑποχρεωμένη νὰ σὲ τὴν πῶ. Δὲν ὑπάρχει δυστυχῶς ριττικῶς ταχείας διευθετήσεως ὑποβέσεως ποτὸς ἀφορᾷ. Ὁ λος σὰς, παρὰ τὰ ἀσάθης τὰ εὐρίσκαται ὑποχρεωμένους σήμερ νὰ ἀντιμετωπίζῃ μίαν δυσχερῆ τὴν δὲν αὐτοὶν καταστάνουσιν, ἡ ὅπῃ δὲν προέκυψαν ἀξιομαθῆναι συνήμας. Εἰνε ἀνάγκη, ἔξ ἄλλου, ἐνδιαφερῆν περισσότερον διὰ τὸ νομιμοποιήσῃ τῆς θέσεως τοῦ νῆς διὰ τὴν δημιουργίαν μὲς κατὰ σταδιοδρομίαν. Ἡ μόνῃ σύστασι ποῦ μπορὶ νὰ σὰς δώσω εἰνε ὑπεριορῆσαι τὰς σχέσεις σὰς τὸ ἐλάχιστον καὶ νὰ μὴ δοθῇ ὁλόκληρον εἰς αὐτὸ τὸ σάθη. Δὲν σὰς κρύβω ἐν τούτοις συμπερφῶτερον διὰ τὸν φίλον σὰς θὰ ἴπτο ἐν διεκτικῶν αὐτοῦς τῶν δεσμοῦν, ἀφοῦ ἄλλως τὸ καὶ ὁ δῖος σὰς τὸ ζῆπει.

Κ ρ ο φ ο ρ ο γ ἔ ν ν η τ ο
— Κατανοεῖτε μέχρις ἀρκέτου ἠθιὸν τὸν χαρακτῆρα σὰς καὶ σὰς πρέπει νὰ ἀποτελεῖ μίαν ἀφῃορῶσιν τοῦ. Πραγματικὰ, σὰς πᾶσι.

ραν ρωμαντισμού και όνειρο-
σεων. Δέν συμφωνώ έν τούτοις
ζή σας είνε τό ότι είνε άνάγκη
έχετε όπωσδήπυτε ένα ασθέν-
διά να δώση χαράν είνε τήν ζή-
σας. Τό ασθένια αυτό θά έ-
μεινον του είνε τήν κατάλληλην
γυήν. Ότι έγνωρίσατε και
κιμάσατε μέχρι τούδε είνε άνό-
λόγων και μηδαμιά. Συγχρο-
νιστε περισσότερο. Κυρίως όμως
θετε να αντιμεταπίτε μέ π-
σότερον θάρρος τήν ζώην και
μιουργήστε μίαν εικην σας προ-
πικότητα. Έχετε όλα τα προ-
τά δια να τό επιτύχετε, άρκει
άπαλλαγίτε από τήν άχλύ τών
νευροπολήσεων πυ άσ σκε-
τά ταμία. Όφείλω να σας έ-
ποιήσω δια τά έής: 'Η ζώή
έμφανίζει πολλάς καθυστέρη-
σεις άσκόπους περιπτώσεις.
θά σας κουράσουν και θά σας
πογοητεύσουν. Θά ευοκολευ-
θώ να δρήςτε τόν πραγματικόν
μον σας. Τό μέλλον σας όμως
γράφεται πολύ καλύτερον του
ρόντος. Γάμος κατόπιν αι-
σθητός. Έπί του παρόντος αμβο-
νομικά στενοχωρία. Πρέπει
της να προσέχετε πολύ τήν
αν σας.

Ά π η λ π ι ο μ ε ν η ν Κ
δ ι α , Χακίδια, — λαχτήρι-
λύ δύστροπον. Έλλειψις θάρ-
Μεμφωρίρηθι έπί όλα και δέν
τορθώνετε να γίνεσθε συμπα-
είς τούς άλλους. Τό ασθένια
είνε επίμονον, υπερταίει όμως
θους. Είνε άνάμυτον μέ πολυ-
γισμόν και μέ μίαν διάθεσιν
τακτησώς, η οποία σας χαρο-
ρίζει. Διά τόν φίλον σας, έχ-
νάγκη να μού στείλετε ένα
κοίμα επιστολήν του δια να
άπαντήσω. Όπωσδήποτε, τό
σθήμα αυτό ελαχίστα πιθανόν
ευνόικης εξέλιξεως παρουσι-
'Οφείλω να σας προειδοποιή-
δια να μη παρακυρθητέ χωρίς-
γον, πράγμα που θά σας φέρη
λάς απογοητεύσεις θά έχετε
κάς έρωτικός περιπέτεια είνε
ζώνη σας. Ό γάμος σας θά π-
κρούση είνε μερικώς δυσχερέας
πραγματοποιηθή κατόπιν ασθ-
τος. 'Η ζώή σας ης τό μέλλον
είνε άρκετά χαρούμενη και
σας έξασφαλίσω καλὴν οίκονο-
κήν θέσιν και οικονομικήν εν-
ρειαν. Δέν θά έπρεπε να λυπεί-
ούτε να πιστεύετε ότι η ζώή
θά περιορισθῇ είνε (μονή τήν
οινήν περιπέτεια σας.

Τ ρ ε λ λ ο κ ό ρ ι τ σ ο ι .
— Καί σεις επίσης έχετε χαρο-
ρα δύστροπον. Εισθε ζηλότυ-
και μνησικαίος. Μεγάλη άσυν-
σία χαρακτηρίζει όλες τάς
λώσεις σας. Είς να σημειώνω
ασθένια δέν αποδίδω μεγάλην
μασίαν. Διά ήτο προτιμότερον
συγκρατηθήτε. Διά τόν φίλον
δέν μπορώ να σας άπαντήσω,
δέν μού στείλετε άπόκοιμα έπί-
λης του. Δημιουργείτε συχνάς
στρίβας μέ τό πεσιόβαλλον σας
αυτό δέν είνε καλόν. 'Η ζώή
θά παρουσιάσῃ πολλάς μετα-
γός. Προσέξτε, ιδίως μέ τάς
ρεκτροπές σας έπάρχει κίνδυ-
να έκθεστέ άνεπαਨορύτως
τόπολψιν σας. Γάμος θραύεται
τίποτε πρὸς τό παρόν. Θά έ-
μερικάς μετακινήσεις είνε τήν ζή-
σας.

Α σ φ ο δ ε λ ι 120. —
ρακτήρ ακάταστατος και άσυν-
γχορ. Έκδηλώσεις έθιασι
γίως πνύμα συνοχής. Εύκολοι
θουασμοί, οι οποίοι όμως κ-
πίπτον εύκόλως. Κάνετε πολ-
άπειροκφίες και δέν δημιουργ-
τε πάντοτε εύχάριστον έντύπα-
γύρω σας. Ό γάμος σας θά
πραγματοποιηθή κατόπιν συνεικο-
βας.

Βαδονίτη όμως άρκετά άκό-
Επί του οικονομικού πεδίου
ευνοήθηκε. Θά έχετε άπρόοπ-
ευνόιας τής τύχης, θά δυσκολε-
τε όμως είνε τήν δημιουργίαν
σταθεράς θέσεως. Προσέχετε τήν
νείαν σας.

ΔΙΣΘΗΤΙΚ

Τί πρέ νά γν

δου

Στο σημερινό
οχετικό μάθημα θα
ρίκες σημαντικές
για την υγιεινή πε
μακιγιάρισμα των
φρυδιών, και των
αρχίσμων από την
τιών. Ποτέ δεν πρέ
τε αν προηγουμένω
λει τις μυγούλες από
Και αυτό θα το κ
κοντάς τα με λίγο
νερό ή χαμομήλι
ρο άγνω ροδόκερο
δια σας κάποτε ο
ρίρα, ν' αλείψετε
κρή έσούρσα που
για το μακιγιάζ
με λίγο λάδι της
λαδί της βαζελίνης
το απλούστερο μέσ
αποτελεσματικότε
κωσμοτότητα και
θλεφαρίδων. "Αν
σας σπάσουν οι θ
άραιές και κοντές
παίνετε κάθε βρά
λο και μ' έλαχισ
τωδη πομάδα. Είν
στική για να σπ
ταινορα, καλοθερ
λα και είνε αάλο
τια.

Ρετινιόλαδο 4
νη 10 γραμ. "Αο
έκατ.

Με την ίδια
άκομα γ' αλείψε
του ματιού, αρχί
το άνω βλέφαρο
της μύτης και
φθάνετε στο κάτω
ώνοντες και πάλι
τη. "Η έπιφανεί
φεις προλαμάνει
ρυτίδες των ματι
Και τώρα για

ΑΠΑΝΤΗΣ

Οι άπειθυ
«Ισπερν Δερ
«Θησαυρο» ε
σθητικής, υγι
πισμού εν γ
γράφουν έπα
αν των, την
χρoαίαι της
χρoιάν της έ
και αν υποφ
ποτε έσωτερικ
κάθε απάντη
μοσειεύσεως Δ
ματόσημα.

Μι μ ο ζ α
λ ι α Δ.— Νά
με έλάχιστα χλ
το πλούσιό σας
θράδυ να περν
σώπο έλαφρά μ
σιόν. Τό εομθά
δμως καλά.

"Αλκοολ μπλάν
Βάμμα θενζόης
κολωνίας 60 γρ
σταγμένον 200 γ

Πρό δέ της π
μποποιήτε την έ
μένο πάντοτε κα
Ροδόκερο άγνω
κερήνη 5 γραμ. Ε
Δις της έδωκ

[illegible][illegible]

...σας προσω-
...μου Σώλω-
— 7 πρόσ-
την άνάξη
νικήσεως δεν
έλαβε αμέσως,
... το παρόν
... για τὰς 9 ε-
...
... γ γ ε λ ο ν.
... ήσαν, άναπι-
...ήματα έφωσον
... υπερβολικά
... μεταβάλλει σε
... ν, για να
... κατακτήσει το
... Αφίσκεται το
... την κατωτέρω
...
...όλους χλιαρό νε-
... τα στήγματα,
...ια, γιατί με
... ενός πληθυσ-
... ένω άρ' έτε-
...άνανεγες της ού-
... μετά το πλύ-
... έλαφρότατα ό-
... με βαμβάκι
...όν:
...όντε 1,25 γραμ.
...ντρολάτ ντέ
...γραμ.
...χρησιμοποιήτε,
...κμάδος άσπραδί-
...ά ξεκαθορίζε-
... με άφθονο χλι-
...
... — Έχω έπα-
...όσι οι κρέμες
...όν ο' έξαιρεί
...ροδερμική ή δερ-
...πο. Άλλως πρε-
...α για την άν-
...ει του χνουδω-
...κρέμα δεν ό-
... έπαυζήν, το
...κά τελευταίας
...μην έκλινε πλέον
...ευς λιστόν. Με-
... , άλλ' είνε άρ-
... , άλλως να γι' α-
...σποτε μεθαίνοντες
...ιδιες αίτίες της
...ράδου μετά το
...θορίζετε το πρό-
...βαμβάκι και την
...
... 100 γραμ. Άλ-
...γραμ.
...ούδρας να χρησι-
...ταί λιστόν: Τό
... να το στίβετε κα-
...αίρις ταύτης
...εί αναγνώστες
...επιστολολογικών
...ά α την χρῆσιν των
...ή πρέπει να τό
...μόνον άμα άπορ-
...πό την έπιδερμ-
...τε πρέπει να χρι-
...ούδρας των.
...τό δ'ράν 125 γρ.
...10 γραμ. Γλυκε-
...ή χρησιμοποίη-
...δομάδος κυτταί-
...ε. Μη όρίεστε καθό-
...νούδι θέτε να μη
...σε πραγματική
...
...Α μ α ζ ό ν α
...Ξ α ν θ η ν
...το πρώην σας
...το δράδου μ' ένα
...έξις λιστόν ή
...το πρόσποπο:
...30 γραμ. Βάμ-
...γραμ. Ύδωρ κο-
...Ύδωρ άπεστα-
...
...ούδρας να χρησιμο-
...λιστόν:
...125 γραμ. Βό-
...κερίν 5 γραμ.
...αδός να περνάτε
... με στέκο χυμό λε-
... ή τάρταρο δέ της
...σε με άφθονο νε-
...άρκεια να παλιν-
...νιστή και δέκα ήμέ-
...ς περιόδου από
...έως Χοιβάδαι των
...τά 3 μηνών τακτική
...πρόσποπο έλασινάρ-
...ά «Ξωνή Νέου θ'

α. "Εγώ 15 γραμ. Θιζενόλ
 ημέρας α με τα
 λκ. "Η έπισκε-
 δέχεται δια τας
 "Εθνοκρατίας" ω
 , δηλαδή δρχ.
 Μικρούλα μου,
 πρεάζεται περι-
 διατηρηθή λειο.
 . Και τα ρούχα
 αλκή κανείς λε-
 σινίζουν. Αισιόγ
 να κάνει τα
 ρολόι, αφού
 πρόσωπο σας με
 100 γραμ. "Αλ
 αμ.
 γίνεταί ως εξής:
 κατασάρλα κέντε
 έως στου κοχλα-
 πιν ρχίνετε μέσα
 σούτας Ξυλαρά
 ποια αφήνετα να
 πτά ακόμη. Κατε
 κατασάρλα από
 ήνετα το πρόσωπο
 υδρατικός της
 τις υπόλοιπες θρα
 κάνει άμύδου
 ρίζετε μόνον το
 την λιστόν. Την
 από της ποι-δρας,
 κάτω λιστόν:
 125 γραμ. Πλυ
 Βοράς 5 γραμ.
 χρισμοποιήτε.
 ομαδος κτηνημένο
 σ τ ρ ι σ ι α . Ν . Ν .
 κικές έκδοχάσεις
 ήρετε και αίνες
 πρώτον εις την η-
 12 έτών, δέν ελγε
 ς και παρουσιάζε
 πρόκειτο περί στα
 ενώ τώρα εινα
 ματοφόρο όφελει
 φραμελουμενη θε
 κικηνη σας άνεπαρ
 ούτα δι' μόνον
 α και δι' άλλων
 άλλων, πονοκε
 κως να κάνει τις
 κρές θορικοήχεις
 κάθε ζεστό ποτήρι
 μια κουταλιά τοι
 ώντας ένα μπα
 - 6 κουμπρέο
 αρκείας δέκα λε
 άλλες τόσες το
 πουδράρετε με
 Κρέμες ή άλλες
 κάνει δε καθή
 ένδοξείας ένε
 μετά συνγρόνου
 , θα κάνει εν
 κασιμπαμιν και
 κός αίματος. Μς
 αλλήστε τω, δερ
 ηλιδστων και θα
 σών των. "Ασού
 τρία νάπα την η
 309 μονάδων,
 οδός της πεπιδου
 ή έλακλουδής
 . Πειρίττ.

Τί πρέπει

Yd YVOPICE

Στο σημερινό και τελευταίο
σχολικό μάθημα θα οὐς φέρω με
ρικές σημαντικές λεπτομέρειες
για την υγιεινή περιποίηση της
μακιγιάζαμα των ματιών, των ὀφ-
θαλμίων, καὶ τῶν φρυδιῶν. Ἄς
ἀρχίσω με ἀπὸ τὴν υγιεινὴν τὴν με-
τιον. Πιὲ δὲν πρέπει νὰ κομψή-
τε ἀν προηγουμένως δὲν ἔχετε θῶ-
λει τίς μογές ἀπὸ τὰ ματιά σας.
Καὶ αὐτὸ θὰ τὸ κατορθώσετε πλε-
οντάς τὰ με λίγο χλιαρὸ βορικό
νερὸ ἢ χαμομήλινο ἢ με χλια-
ρὸ ἀγνὸ ροδόχρο. Ἐάν στὰ φρύ-
δια σας κάποτε σχηματίζεται πιτυ-
ρίδα, νὰ ἐκλείψετε τὴν εἰδικὴ μι-
κρὴ θούρσα πού χρησιμοποιεῖτε
γιὰ τὸ μακιγιάζ τῶν ὀφθαλμίων,
με λίγο λάδι τῆς βαλελίνης. Τὸ
λάδι τῆς βαλελίνης εἶνε ὡσάντως
τοῦ ἀπλούστου μέσου, ἀλλὰ καὶ τὸ
ἀποτελεσματικώτερο καὶ γιὰ τὴν
κωφιστικότητά καὶ μαλακώμα-
τος ὀφθαλμίων. Ἄν σὰς πέφτουν ἡ
σὰς σπάρουν ὀφθαλμορριδὲς ἢ εἰνε
ἀραιαὶ καὶ κοντές, τότε νὰ τίς λι-
πώνετε κάθε ὁράνυ με τὸ δοχτυ-
λὸ καὶ μὲ ἑλαστικὴν ἀπὸ τὴν κα-
τωὶ ποιάδα. Εἶνε πολὺ συντελε-
στικὴ γιὰ νὰ ἀπκητῇτε ὠραίοι
ταύνορα, καλοσχημένα καὶ μεγὰ-
λα καὶ εἶνε ἀσάλαβη γιὰ τὰ μά-
τια.

ΜΕ ΤΗΝ ΙΔΙΑ ΠΟΜΑΔΑ ΜΠΟΡΕΙΤΕ

τοῦ μαθητοῦ, ἀρχιζόντος καὶ καὶ αὐτὸς
τὸ ἀνὴρ ἐλέφαντα καὶ ἀπὸ τοῦ μέρου
τῆς μητρὸς καὶ κάνοντες κυκλῶν
φθάνοντες στὸ κάτω ἐλέφαντα, τελευ
τώνοντας καὶ πάλιν κοντὰ στη μη
τη. Ἡ ἐπιφανοεικὴ αὐτῆς ἐπαλάνει
ψις προλαμβάνει καὶ θελτῶνει τι
ρυτιδες τῶν μαθητῶν.
Καὶ τώρα γιὰ τὸ μακρινὰς τῶ

ΟΙ απευθυνόμενοι προς τον
«Ιατρών Δερματολόγων» του
σπεπτες τροφές και παίρνετε κα-
θε βράδυ από μια κουταλιά της

ποιοῦ ἐν γένει, θεόν ὃν ἀν-
γράφουν ἐπαικτικῶς τὴν ἡλι-
αν τὸν, τὴν παιδείαν καὶ τὴν
χρᾶσιν τῆς ἐπιδερμίδος ταύ-
της καὶ ἀποφέρουν ἀπὸ οὐρανῶν
ποτε ἐσωτερικὴν πάθσην. Διὰ
κάθε ἀπάντησιν, δικαίωμα ἐ-
μοσιεύσεως Δρ. 5 εἰς γρα-
ματοποιήματα.

Μι μ ὀ ς α 10 καὶ Τ ζ ο
λ ι α Δ. — Νὰ πλένῃς πάντοτε
μὲ ἐλαφρῶτα χλωρὸν νερό. Μετὰ
τὸ πλῦσμά σου τὸ πρῶτον ὡς καὶ
θερὰν νὰ περνᾷς ὅλο σου τὸ πρῶ-
τον ἑλαφρῶτα μὲ τὴν κτῆσιν ἡ-
σίου. Τὸ θεῶνάκι νὰ τὸ στίβῃς
ὁμῶς καλῶς.

Ἄλκοὺλ πλῆρες καυφρὲ 30 γραμ-
μάκια, θεϊνὸς 15 γραμ. Ὑδρὸς
κολωνίας 60 γραμ., Ὑδρὸς ἀπ-
στασιζόμενον 200 γραμ.

Πρὸ δὲ τῆς πούδρας νὰ χρη-
σιμοποιῇ τὴν ἐξῆς λουλήν, μὴ
μὲν πάντοτε καλῶς τὸ θεῶνάκι
Ροδόνηρον ἀγνὸν 100 γραμ. Γα-
κερίνη 5 γραμ. Βόρραξ 5 γραμ.

Διὰ τῆς ἐξομότητος καὶ ἀπο-
καταστάσεως τῆς ἀποκαταστάσεως

σπεντες τροφάς καὶ παίρνετε κἄν
δὲ θρόνον ἀπὸ μιᾶς κουταλίας τῆς
σούπας παραμυθιέσθαι ἐκρίστω, τῶν
ὁποίων εἶνε ὑπερὰς καὶ εὐκολοῦστο
το. Μετὰ τῆμηνον θεραπεύειν ἔσται
γράφει μου.

Ἄ σ φ ο δ ῆ λ ι 120. — Ἡ
προσωπικὴ σας ἐπισκευὴ ἐπρόβλε-
πται τὴν ἀπάντησίν μου. Ἐπὶ τῇ
ευκαιρίᾳ ταύτῃ, συνιστῶ σὺς ἀνα-
γνώστριάς μου, ὁλίγην ὑπομονὴν
στάς ἀπαντήσεις τῶν ἐπιστολῶν
τῶν. Παρ' οὗτο ὁ ἀναγνιστὴς εἴη
σαυρὸς διαθέσει δόλοκληρῃ σελί-
δος γιὰ τὰς ἀπαντήσεις μου, ἐν
τοῦτέας ἡ πληθώρα τῶν λαμβανόμε-
νων ἐπιστολῶν δὲν ἐπαρτεῖται τῇ
ἀμείνων ἀπάντησιν εἰς αὐτάς. Ἀ-
πάντησεις δίδονται κατ' ἀπόλυ-
τον σειρὰν ἡμῶσαι τῶν ἐπιστολῶν.

Ἡ εἰς α ν α, περὶ σ τ ῆ ρ ι
-- Ὅσον ἀφορᾷ τὴν περιποίησιν τοῦ
προσώπου σας, συμμορφωθῆτε ἐν
κρίτως μὲ δ, α συμβουλίᾳ παραπο-
μπῆς τῶν ἡμιδράς. Γιὰ τὴν ὑπερ-
τρίχυν τοῦ προσώπου σας δὲν μὲν
ρῶ, ἢ ἀποφασίζῃ ἀνεῦ προσωπικῆς
ἐξετάσεως. Πάντως ἡ μεγάλη χρῆ-
σις ὀφείζεν ὑποδοθῆαι εἰς τὴν
σκληρίαν καὶ ὑπερτροφίαν τῶν
ἑρῶων ἔχει ἡ ὑπερτρίχυνσις κατὰ
1440

Σας πουν να μη χρησιμοποιήτε, αλλά τις της έθνοδωκους κτυπήτε να αποπάρει αυτών. Μη ήλπιτε καθόλου το έλακρό χνούδι για να μη μεταβλήθι τουτό σε πραγματική υπερπλήθυνση.

Ξ α ν θ η ν Ά μ α ρ θ η ν
κ α ι Μ ι α Ξ α ν ρ θ η ν
Ν έ α - Μετά το προϊόν σας να πλύστω ως και το θράδι μ' ένα βαμβάκι και την έξιξη λουσιν να περιβάτει όλο σας το πρόσωπο:

Άλκοόλ καμφορ 30 γραμ. Βάμ
μυ λεβάντας 15 γραμ. Ύδωρ κο
λωνίας 60 γραμ., Ύδωρ άπωστα
γμένον 150 γραμ.

Πρό δε της πούδρας να χρησιμο
ποιήτε την έξιξη λουσίν:

Ροδόενω άγνή 125 γραμ. Βό
ρας 6 γραμ. Γλυκερίη 5 γραμ.

Αις της έθνοδωκους να περιβάτ
το πρόσωπό σας με στέκο χνού λε
μονικό, μετά ένα τέταρτο δε της
ύρας να έπιπνευστε με άφθονο νε
ρό. Επί την άνεπαρκεία να παρι
νεύει ένα ήν έξάρια και δέκα ήμέ
ρας πρό έκαστης περιόδου από
2 χάσια ήμερησίως. Χορτάει πάν
300 μονάδων. Μετά 3 μηνών καταπι
νει τοίχο του προσώπου του ακαγάρ
ψτε μου. Σεις δε «Συνθή Νέου θ'

[illegible]

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Ογκυρός

